

גיליון מס' 19 | טבת תשפ"ד

לעבוד

ה' שאל מקור חיים באורך רגלי יאיר

מצורף
חינם

הלויט חיוניצא
לימי החטכה
צחישן געלט
און ברודער

ואף מצות ולדבקה בו כלולה בקר, שזהו עקר חיותו ונשמתו של האדם הישראלי,
ולכן אסור לך לשמע בקול אביר וחייב אחת לשמע בקול הרבי הקדוש, כמו שכבר
למדנו, שאביו מביאו לחיי העולם הזה ורבו מביאו לחיי העולם הבא."

כּוֹס בְּרָכָה יִשְׁוֹגֵר בּוֹרְגָנִי הוֹקֶרָה וְהַעֲרֹכָה אֶל קֶדֶם
יְדִידָנוּ הַנִּכְבָּדִים הָעוֹמְדִים לִימִינֵינוּ בְּסֹבֵר פָּנִים יְפוֹת
בְּכָל עֵת וְעוֹנָה לְהַגְדִּיל פְּעָלִים לַתּוֹרָה וּלְחֻסִּידוֹת

מַעֲרֹכַת קִינֹד לִיּוֹן אֶרֶץ ב'

עַל סִיוֵעַם הַמְּרוֹבָה לְהַפְקַת הַבִּטָּאוֹן הַנִּפְלָא
יִשְׁלַם ה' פְּעֻלָּתְכֶם וְתִהְיֶה מִשְׁכּוֹרַתְכֶם שְׁלִימָה נְאוּם ה'

עורך ראשי: הר"ר שמעון שכטר הי"ו

מנכ"ל הר"ר הערשי לינדנבוים הי"ו בר"א

הכוונה והדרכה: הרב דוד משה סגל הי"ו

פיקוח וביקורת: הר"ר מרדכי ויזל הי"ו

הקלדה: הר"ר שמעון גשטטנר הי"ו

ניקוד והגהה: הר"ר מרדכי אלימלך רוב הי"ו

תקליטור שמע: הר"ר שמעלקא ברקוביץ הי"ו

תמונות: ארכיון לעבעקינד

הר"ר יהושע פרוכטר הי"ו

הר"ר משה זילברשלאג הי"ו

עיצוב ועימוד גרפי: הר"ר אברהם גפנר הי"ו

הערות והארות, הצעות לשיפור ויעול ועוד

קו לעבעקינד 0747964204 שלוחה

הַקְּסֵמַת מַמְלָכַת וִיזְנִיץ עַל תְּלָה

בְּדַמִּיךְ חַי

אֶלְעֶבְעֵדִיגַע חוֹבֶת הַלְבָּבוֹת

וְחַי עוֹלָם

פְּסִיעָה לְאַחֹר - לְצַעַד קְדִימָה

זְכָרְנוּ לְחַיִּים

סְפוֹר, מְבַקְרִים וְשׁוֹמְעִים, לוֹמְדִים וּמַפְנִימִים.

לְחַיִּים

צוֹעֲדִים לְאַרְךְ הַדּוֹרוֹת עִם זְוִית רְאִיָּה וִיזְנִיץ אֵית

מִיטְגַעֲלֶעבֶט

הַדִּיֶּסֶק הַיְחוּדִי מִבֵּית לְעֶבְעֵקִינֵד

לְעֶבְעֵדִיגַע אֹן גִּישְׁמַאק

שְׁלוֹשִׁים יוֹם קוֹדֶם הַחַג

יְחִי אֲדוֹנֵינוּ הַסֵּלָךְ!

מַחֲזִידִים אֶת הַמּוֹחַ הַוִּיזְנִיץ אֵי!

אֶ בַּהֲאֶלְטֶענֶע לְעֶבֶן

מחיל אל חיל. תיכף בצאת ימי החנכה המאירים
וכנסים כלל חסידי ויז'ניץ לימי הכנה דרבה
לקראת יום חגיגנו יום חיותינו - ראש השנה
לחסידות.

שלושים יום קדם החג שואלין ודורשין בהלכות
החג. ואם בכל חג ומועד נדרש להתכונן מראש,
על אחת כמה וכמה במועד נשגב זה - שהנשמה
תלויה בו, ונדאי נדרש להכין לב ומוח, במחשבה
דיבור ומעשה, להתקשר בעבודות אהבה ויראה
ביתר שאת, ולכן הקדשנו מאמר מיוחד בגליון זה,
להבנה והשגה במהות ההכנה הנדרשת. לעשות
ולערוך את הימים שלפני החג, כדת פראוי וכנכון.
תקונתנו איתנה שאכן תפיקו את התועלת
המרבית מהגליון שבידכם, לחזק התקשרותנו
באהבה אליה!

קראו ותמי אפשכמ

שאזון שכתב

העורך

מעוז שוואנצאנאי יחדירו ההורים בצאצאיהם
והמלמדים בתלמידיהם את החנוכה הטהור והישר.
אשר אף ורק בלח השוואנצאנעס האמתית,
בזכות דבקותם של בני ישראל במתתיהו כהן
גדול ושמיעתם בקולו, מול כל ההגיון האנושי
והשכל המציאותי, ורק באמצעותה זכו לחזות
בנסים ובנפלאות, ומהם נלמד לנו, לדבק בריבנו
הקדוש שליט"א ביתר שאת ועז, לאחז בדרך
השיטה הקדושה, לזנוח כל חלקיק של אנוכיות
וישות ולעקורם כליל בסור מרע ועשה טוב. נגד
כל רוח הרחוב והבליו, העומדים עלינו לכלותינו.
ולכך נועד הבטאון הויז'ניצאי 'לעבעקינד',
שמטרתו אחת ויחידה, להחדיר ולהשריש
בלבובתיכם את השיטה הקדושה, ערוך ומוגש
באפן מגון צבעוני ומרתק, להמחיש ולתאר את
יסודות היהדות והחסידות בטוב טעם ודעת, לנצל
את זמני הבינים לרכש עוד ועוד מדשן ביתם של
רבותינו הקדושים - מאורי האש לדורותיהם.

"חנוכה, חנוכה, חנוכה". מצות חנכה - נר איש וביתו.
"ל"ו נרות עם ח' השמשות עולה כמספר ילד".
'חנכה מלשון חנוך' ימי החנכה במשנת רבנו
הקדוש שליט"א עקרו ומטרתם נועדו לחנוכה
הצאצאים, הזמן המוכשר והמסוגל להפריח
בקרבת חיות דקדושה, להלהיב את לבבם באש
קדש, לעורר את מוחם לאהבה וליראה את שמך
בדרך השיטה הקדושה, בעת הדלקת הנרות,
ובאסיפות שנערכים בחיק המשפחה והקרובים.
"על ידי כהגיד הקדושים". 'בימי מתתיהו בן יוחנן
כהן גדול'. "והיכן ציינו - רב אויב אמר מלא תסור"
'מי לה' אלי - אל הצדיק'. ימי החנכה מסמלים
ומאירים את חובת ההתקשרות והדבקות
בצדיקי אמת, לדבק בקדושתם ולהבטל אליהם
בעפר הארץ. רק בכוחו ובזכותו של הצדיק
נושעו ישראל מצרתם ונצחו במלחמתם על
מבקשי רעתם.

בימים ההם בזמן הזה - בכל בית ויז'ניצאי ובכל

שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם

הַמְּקוֹדָשׁ

וְהַיְיָ

אֶת רַחֲשֵׁי לִבָּבָם שֶׁל הַמוֹנִי הַחֲסִידִים הַמְּקוֹשָׁרִים אֶל אֵילָנָא
דְּחַיִּי לֹא נִיתֵן לְתֹאֵר בְּאוֹמֶר וּבִכְתָּב, רַגְשֵׁי חֲדוּהָ וְגִיל מְפַעֲפָעִים
בְּכָל אֶחָד אֶחָד, נִעְרִים עִם זִקְנִים, קְטַנִּים כְּגִדּוּלִים, הֵן רַק
לְמַרְאֵה צוּרְתוֹ הַקְּדוּשָׁה וְהַמְּאִירָה שֶׁל אֲבִיר הָרוּעִים רַבָּנוּ
הַקְּדוֹשׁ שְׁלִיט"א בַּעַת שְׁהוֹפִיעַ בְּהִיכַל הַשֵּׁם - בְּיוֹם
הַשְּׁנִי דְרָאשׁ הַשָּׁנָה, עֲטוּי בְּשִׁירָאִין - מִלְּבוּשֵׁי הַקְּדוּשָׁה
בְּגִדֵי הַשָּׂרָד, שֶׁעָבְרוּ מְדוּר לְדוּר בְּצִילָם שֶׁל רַבּוֹתֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים. שְׂרָפֵי מַעֲלָה - קְדוּשֵׁי עֲלִיוֹן.

וְכַעַת. הִנֵּה הִגִּיעַ הָרָגַע הַמֵּיוֹחַל, וְהַקִּיטָל הַמְּקוֹדֵשׁ
זוֹכֶה לְהִגִּיעַ לְמִקְוֵמוֹ הָרְאוּי וְהַנִּכּוֹן, הַמְּקוֹם שֶׁיַּעֲדוּ
רַבָּנוּ הַקְּדוֹשׁ זי"ע וְחֶרֶט מְפוֹרָשׁוֹת בְּצוּרָתוֹ
הַטְּהוֹרָה, לְהִיכָלוֹ שֶׁל אִישׁ הָאֱלוּקִים רַבָּנוּ הַקְּדוֹשׁ
שְׁלִיט"א.

הַשּׁוֹמְחָה הָעֲצוּמָה שֶׁמְצִיפָה אֶת כָּלֵל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵינוּ
רַק בְּדַבָּרָם מִה'קִיטָל' יִצְאָה מִזְמַן מִגְדָּר הַטֶּבַע, רַגְשֵׁי
הוֹדָיָה וְגִיל עַל זַכִּיתֵינוּ לַחֲזוֹת בְּיָמֵינוּ בְּהַתְמַמְּשׁוֹת
וְקִיּוֹם דְּבָרֵי הַצּוּרָה הַקְּדוּשָׁה, וּדְבָרֵינוּ חַיִּים וְקִיּוּמִים, כִּי
לֹא יִטֵּשׁ אֶת עַמּוֹ, בְּרוּךְ הַשֵּׁם אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לָנוּ גּוֹאֵל.

הָבָה וּנְסִייר בְּמִשְׁעוּלֵי הַזְמַן, נַעֲקֹב אַחֵר מִסְּלוּלָה הָאֲרוּךְ שֶׁל
הַקִּיטָל הַקְּדוֹשׁ בְּבִתֵּי מְאוּרֵי הָאֵשׁ עֲנֻקֵי עוֹלָם, מִהַעֲיִירָה קוֹסוֹב
שֶׁבְּבוֹקְבִינָה בּוֹאֲכָה וִיזְנִיצָא, גְּרוּיסוֹוֹאֲרֵדִיין, תֵּל אֲבִיב, יְרוּשָׁלַיִם,

בית הקדוש האהבת שלום זי"ע

ראשית דרכה של הקיטל החל כידוע בהיכל
קדשו של ריש שלשילתא קדישא (שהנהיג את
העדה) **רבנו הקדוש האהבת שלום** בקוסוב.
רבו הגירסאות והדעות אודות מקור מחצבתו של
הקיטל.

ישנם הטוענים שרבו הרה"ק ר' וואלף מטשארני-אוסטרך זצ"ל
(שמןנו יתד ופינה לממלכת בית קוסוב-ויז'ניץ במכתבו המפורסם
והמבטיח 'שיתחדש המלוכה שלו, הן על עצמו והן על נפשות ביתו, שלא
יזוז ממנו מבניו ומבני בניו מעתה ועד עולם, שיהא לו בבחינת מלכות...) שיגר
אל רבנו הקדוש שתי חאלאטלער (קאפטענעס ממשי) ממקום שבתו בארצינו
הקדושה, חסידים שחו שהחאלאטלער נתפרו במיוחד לרבי וואלף בכוננות עילאיות
ונשגבות, והוא לבשם פעם אחת ואף הטבילם בנהר די נור (נהר של אש בשמי מעלה)
ואחר שלבשם שלחם במתנה לתלמידו הקדוש בקוסוב.
מלבושים אלו היו חביבים ויקרים לאין ערוך בעיני רבנו הקדוש.

ישנם הטוענים שהקיטל הינו אחד משני החאלאטלער האלו, ולנגדם ישנם דעות שמלבושים אלו
עברו בירושה לצאצאים אחרים, ובימי הזעם בשואה האיומה נשרפו יחד במעלת קדושים וטהורים,
והקיטל הינו מלבשו של רבנו הקדוש האהבת שלום שלבש בימי הרת עולם.

בין כך ובין כך, קיטל זה עטה רבנו הקדוש בעבודתו בקודש, ולאחר הסתלקותו מן העולם עבר בירושה לבנו
רבנו הקדוש התורת חיים זי"ע.

רבנות הקדושים התורת חיים, העבודה נדיה, האמרי ברוך זי"ע

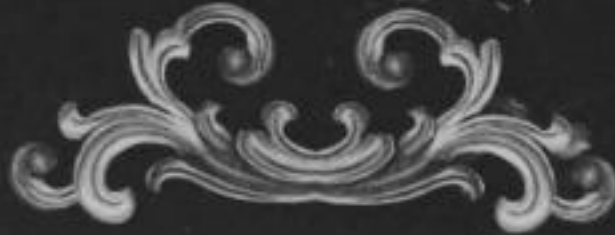
בספרי אורחותיהם וימי חייהם של רבנותינו הקדושים כמעט ולא מזכר ענין
הקיטל ואודותיה.

אך ידוע וגלוי לכל, שרבנותינו הקדושים לדורותיהם עטוי את
מלבוש קדוש זה בעת גשתם מול ארון הקדש באימה, לשכר
כעס וחימה בימי הרחמים והרצון.

עם פטירתו של רבנו הקדוש התורת חיים נדד הקיטל
מקוסוב לויז'ניצא, בצל קדשו של רבנו הקדוש
ה'צמח' זי"ע, שאף הוא לבשו בימים הנוראים
וערך את עבודת הקדש בלהב אש, עד שבנו
רבנו הקדוש האמרי ברוך התבטא על
ימים אלו 'לחיותנו כהיום הזה'.

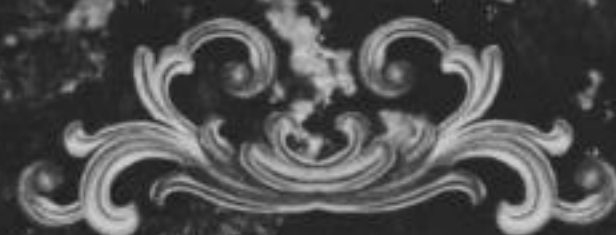
לאחר פטירתו עבר הקיטל
לבנו יחידו שמלה תחתיו
רבנו הקדוש האמרי
ברוך זי"ע שלבשו
גם הוא בימים
הנוראים.

חיים במדבר

רבנו הקדוש האמרי חיים זי"ע

מלך ישראל

רבנו הקדוש האהבת ישראל זי"ע

כאמור, נפל הקיטל בחלקו של הרה"ק הדמשק אליעזר זצ"ל אחיו של רבנו הקדוש, שהשתמש בקיטל למשך עשרה שנים, עד פטירתו - ב' אלול תש"ו

אודות הגעת הקיטל המיוחס להיכלו של רבנו הקדוש נחלקו השיטות.

במשך השנים ידוע היה בין החסידים, שטרם פטירתו העניק הדמשק אליעזר את הקיטל לאחיינו **רבנו הקדוש זי"ע** (שהתגורר בימים אלו בתל אביב, וכיהן בראשות הישיבה תחת נשיאות דודו זצ"ל) במתנה ותשורה, ובעת שארי עלה מבבל, ורבנו הקדוש האמרי חיים עלה לשכון בארצו הקדושה אלול תש"ז מסר לו רבנו הקדוש זי"ע את הקיטל בסילודין (רבנו הקדוש מסר לו זאת במתנה גמורה...)

לאחרונה התפרסם צוואתו של הרה"ק הדמשק אליעזר, בו כתב לאמר שהינו מוריש את הקיטל לאחיו הגדול רבנו הקדוש האמרי חיים זי"ע.

(הצוואה נכתבה בשנת תש"ה כשנה לפני פטירתו, ויתכנו שבמשך השנה מסר הרה"ק את הקיטל לרבנו הקדוש, אך ככל שנסינו לחקור ולהגיע להסבר ובאור בין הגרסאות והשיטות, לא עלה בידינו להשיג האם נכונים הדברים).

תכף בעלותו של רבנו הקדוש לארצו הקדושה החל לעטות פאר את הקיטל המקודש בימים הנוראים.

בחג הסוכות תש"ח שָהָה רבנו הקדוש בירושלים עיר הקדש והמקדש, במקהלות חסידים וידידים שששו ושמחו על זכייתם לחסות בצילא דמהימנותא, לאחר שנים רבות בו לא זכו להנות מאורו הטהור.

לאחר הסתלקותו של רבינו הקדוש האמרי ברוך ירש את הקיטל בנו הגדול שהנהיג את העדה תחתיו רבנו הקדוש האהבת ישראל זי"ע.

עם המלטותו של רבנו הקדוש מויז'ניצא בימי מלחמת העולם הראשונה (ראה בהרחבה בגליון צוויש'ן הימל אין ערד מוסף לעבעקינד סיון תשפ"ג) נדד הקיטל בשנית, והפעם לגרויסווארדיין שם השרה רבנו הקדוש את שכינתו לאחר המלחמה.

אף רבנו הקדוש כאבותיו הקדושים עטה את הקיטל בימי הרצון, והלהיב את לבותיהם של אלפי בני ישראל בעבודתו הקדושה ועורר את ליבם לתשובה.

לאחר חלוקת הירושנה בין בניו הקדושים לאחר עלותו בסערה השמימה, נפל הקיטל בחלקו של בנו השלישי הרה"ק הדמשק אליעזר זצ"ל.

בְּהוֹשָׁעָא

רַבָּה צָעַד

רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ

לְבוּשׁ בְּקִיטָל,

לְעָרוֹף אֶת עֲבוֹדַת

הַיּוֹם עַל יַד שְׂרִיד בֵּית

מִקְדָּשֵׁינוּ הַכֶּתֶל הַמַּעֲרָבִי

בְּרוֹב עַם.

חָבִיב וְיָקָר בְּיוֹתֵר הָיָה הַקִּיטָל

בְּעֵינֵי רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ שֶׁשָּׁמַר

עָלָיו כְּבֶבֶת עֵינוֹ, בְּאַחַת הַפְּעָמִים

בָּעֵת שֶׁהַפְּשִׁיטוֹ אֶת הַקִּיטָל, וְאַחַד

הַמְּשֻׁמְשִׁים נָהָג בַּחֲסָר זְהִירוֹת, הִזְדַּעַק

רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ לְעֵבְרוֹ 'הַשָּׁמַר וְהִזְהָר לָךְ, אֲ

רִיִּים אֵין קִיטָל אִיז אֲרִיִּים בִּי מִיר אֵין הָאָרֶץ'

(קָרַע בְּקִיטָל הַיּוֹם קָרַע בְּלִבָּבִי).

בַּיּוֹם שֶׁנִּקְבַּע לַגּוֹרֵל עַל הַקִּיטָל הוֹרָגְשָׁה אֲוִירַת מִתַּח וְחֻרְדָּה בְּרַחֲבֵי הַשִּׁיכּוֹן, עֲשָׂרוֹת חֲסִידִים וְאַנְשֵׁי מַעֲשָׂה עָלוּ לְשִׁפּוֹף שֵׁיחַ עַל צִיּוֹנֵי רַבּוֹתֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים, לְעוֹרֵר זְכוֹת אָבוֹת בְּתַפִּילָּה וּתְחִינָה שִׁיפּוֹל הַקִּיטָל מוֹרְשָׁתָם וִירוּשָׁתָם לַיְדֵיִים הַנִּכּוֹנוֹת.

עוֹבֵר לַגּוֹרֵל, פָּנָה רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ זי"ע לְטָבוֹל בְּמִקְוֵה טְהוֹרָה, אִזִּי כָּבֵד יָדְעוּ כּוֹלָם שֶׁהַגּוֹרֵל יוֹכֵרֵעַ לְטוֹבָתוֹ, וְכֵן אָכֵן הָיָה, בַּהֲגֵרְלָה שֶׁנַּעֲרָכָה בֵּין
בְּנֵי הַמְּשֻׁפָּחָה, עָלָה הַגּוֹרֵל עַל הַקִּיטָל עֲבוּר רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ.

בַּיּוֹם רֹאשׁ הַשָּׁנָה תִּשְׁל"ג לָבַשׁ רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ אֶת הַקִּיטָל לְרֹאשׁוֹנָה, כְּשֶׁהוּא שָׁח בַּהֲתַרְגְּשׁוֹת עַל הַקִּיטָל הַמְּקוֹדֵשׁ שֶׁעָבַר אֲצֵל כָּל
רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים שֶׁלִּשְׁלִילָתָא קִדִּישָׁא.

יְצוּיִן בְּשִׁנַּת תִּשְׁי"ח שָׁהָה רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ הָאֲמֵרֵי חַיִּים בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית, וְלֹא נָטְלוּ אֶת
הַקִּיטָל עִימוֹ מִחֲמַת חֲשִׁיבוּתָהּ.

לְפָנֵי הַתַּפִּילָּה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, בִּיקֵּשׁ רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ זי"ע מֵאִימוֹ הַרְבֵּנִית הַצְּדָקָנִית
מֶרֶת מְרֻגְלִית ע"ה, שֶׁתָּבִיא לוֹ קִיטָל מֵאֲבִיו הַקְּדוֹשׁ,

הַרְבֵּנִית הַצִּיעָה שִׁיקַח אֶת הַקִּיטָל מִירוּשַׁת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, אֵף רַבְּנֵי
הַקְּדוֹשׁ לֹא אָבָה לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, בַּהֲתַבָּטָאוּ בַּעֲנוּתָנוּתוֹ שְׁאִינוֹ מְרַגֵּשׁ עֲצָמוֹ
רְאוּי לָכֵן.

בְּשִׁמְרָה יְתִירָה וּמַעֲוִלָּה שָׁמַר רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ עַל הַקִּיטָל, וְאַף כְּשֶׁהוֹצְרָכוּ
לְתַקֵּן אוֹ לְתַפּוֹר בּוֹ, מָסַר רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ הוֹרָאוֹת מְיוֹחָדוֹת לְמִי אֶפְשָׁר
לְמַסְרוֹ, וְכִיצַד לְנַהֵג בּוֹ.

וּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ, כ' אֲדָר תשע"ב חֲשֵׁכו
הַמְּאוֹרוֹת וְרַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ זי"ע הַסֵּתֶלֶק לַגָּנְזִי מְרוֹמִים.

כְּשִׁלּוּשִׁים שָׁנָה לִפְנֵי הַסֵּתֶלֶקוֹתָיו לְשִׁמִּי רוֹם, חָרַט אֶת
צִוְּיָתוֹ הַקָּדוֹשָׁה לְדוֹרוֹת, בּוֹ צִוְּיָה לְתַלְמִידָיו וְחֲסִידָיו
אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר יֵלְכוּ בּוֹ וְאֶת הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ.

כּוֹ הוֹרָה רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ זי"ע בְּצִוְּיָתוֹ, לְנִהוּג בְּחִפְצֵי
הַיְּרוּשָׁה כְּפִי שְׁנֵהֲגוּ בִירוּשָׁת אֲבִיו הַקָּדוֹ שִׁיעָרְכוּ גּוֹרֵל
בִּין בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה.

אָה. בַּהֲדָגְשָׁה מִיּוֹחֶדֶת כְּתַב בְּרוּרוֹת אֵשׁ שְׁחוּרָה עַל גְּבִי
אֵשׁ לִבְנָה, שְׁאֵת הַקִּיטָל מִירוּשָׁת זְקִינוּ הַקָּדוֹשׁ הָאֱהָבָת
שְׁלוֹם זי"ע הֵינוּ מַעֲנִיק בְּמַתָּנָה גְּמוּלָה, לִבְנוֹ יְקִירוֹ וְחֲבִיבּוֹ
מִמֶּלֶא מְקוֹמוֹ וְנִקְט בְּשִׁמוֹ הַמְּפוֹרָשׁ שֶׁל רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ
שְׁלִיט"א.

בְּשֵׁנֶת תשס"ח הוֹסִיף תִּיקוֹן לְצִוְּיָאָה, וְהַדְגִּישׁ שְׁאֵת
הַקִּיטָל הֵינוּ מְקַנָּה מַחֲיִים שְׁעָה קוֹדֶם פְּטִירָתוֹ, שְׁאֵז
יְחוּל הַמַּתָּנָה וְהַקִּיטָל יַעֲבֹר לְרִשּׁוֹתָיו שֶׁל רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ
שְׁלִיט"א מִמְּשִׁיב שְׁלִשְׁלַת הַזָּהָב.

מֵאַחֲרֵי פְטִירָתוֹ שֶׁל רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ זי"ע מִצָּפִים כָּלֵל אֲנָשִׁי
שְׁלוֹמֵינוּ, לְרֹאוֹת מָתִי יִתְמַמְּשׁוּ דְבָרָיו הַקָּדוֹשִׁים שֶׁכָּתַב
לְדוֹרוֹת, בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה שֶׁדָּבָר אֶחָד מִדְּבָרָיו לֹא יֵשׁוּב

רִיקָם, וְאִף כְּשֶׁנִּסּוּ לְנִקּוּט פְּעוּלוֹת שׁוֹנוֹת אֶסֶר רַבְּנוּ
הַקָּדוֹשׁ בְּכָל תּוֹקֶף וְאָמַר. 'אֲבִי הַקָּדוֹשׁ הוֹרִישׁ אֶת הַקִּיטָל
לִי בְּצִוְּיָתוֹ, וְהוּא יִשְׁלַח לִי עַל גְּבִי מַגֵּשׁ שֶׁל זָהָב בְּכַבּוֹד
הָרָאוּי.

לֵיל ב' דְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה נָפַל הַדָּבָר, וְהִגִּיעַ עֵת דּוֹדִים. שְׁלִיחֵי
הַמֶּלֶךְ שֶׁנִּשְׁלָחוּ בְּפִקּוּדֵת הַקּוֹדֶשׁ בְּאָמְרוֹ 'אִיךָ ווִיל דָּאס
זַעֲנוּ דָא אוֹיפֵן טִישׁ' וְאָכֵן שְׁעָה קֵלָה אַחֵר הַקִּידוֹשׁ בָּאוּ
הַשְּׁלִיחִים כְּשֶׁהַקִּיטָל בִּידֵיהֶם.

בְּהִגִּיעַם לְרֹחוֹב בֶּן יַעֲקֹב, הִמָּתִינוּ רַבִּים וְלִיוֹ אֶת
הַמִּשְׁלַחַת בְּשִׁירַת 'שֶׁהַחֲיִינוּ' בְּהַתְרַגְּשׁוֹת מְגוּלָה עַל
זְכִיתֵינוּ לַחֲזוֹת בְּקִיּוֹם צִוְּיָתוֹ שֶׁל רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ זי"ע.

שָׂאוּ שְׁעָרִים רֵאשִׁיכֶם. בְּהִגִּיעַ הַקִּיטָל לְחֹדְרוֹ הַקָּדוֹשׁ, קָם
רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ מִלּוֹא קוֹמָתוֹ וְנָטַל הַקִּיטָל בִּידָיו הַקְּדוֹשׁוֹת
וְגָעָה בְּבָכִי לְמִשְׁךָ זְמַן מְמוּשָׁה, הַשּׁוֹהִים בְּחֹדְרוֹ הַקָּדוֹשׁ
הַעִידוֹ שְׁמָאז כ' אֲדָר לֹא רָאוּ אֶת רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ בּוֹכָה לֹלָא
הַפּוֹגוֹת כְּמוֹ בְּלִיל נִרְגָּשׁ זֶה.

כְּעֵבֹר דְּקוֹת מְמוּשָׁכוֹת שׁוֹרְרוּ 'שֶׁהַחֲיִינוּ' וְרַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ
הִבִּיעַ אֶת רַחֲשֵׁי לִבָּבוֹ הַטָּהוֹר עַל הַגָּעַתָּנוּ לְרַגַּע נָכוֹן זֶה
בּוֹ יִתְמַמְּשׁ צִוְּיָת אֲבִיו הַקָּדוֹשׁ, וּבְזֶה מִתְבַּטָּא הַמִּשְׁכָּת
הַמְּלוּכָה.

וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. בְּשָׁעוֹת הַבֶּקֶר יוֹם שְׁנֵי דְרֹאשׁ הַשָּׁנָה,
טָרַם כְּנִיסָתוֹ שֶׁל רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ עִמְדוֹ הַמוֹנִי אֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵנוּ
עַל מְקוֹמָם מִתְכַּוְּנִים בְּסִילוּדִין.

בְּשָׁעָה הַיְעוּדָה נִפְתָּחָה דָּלֶת הַחֹדֶר הַקָּדוֹשׁ, וּמִפִּיּוֹת
כּוֹלֵם פְּצָחָה הַשִּׁירָה הָאֲדִירָה 'שִׁיתְּחַדֵּשׁ הַמְּלוּכָה שְׁלוֹ'.

רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ שְׁלִיט"א נִכְנָס בַּהֲדָרוֹ, עָטוּי בְּבִגְדֵי הַקְּדוֹשׁ,
מִיט אַ מוֹיֶרֶדִיגַע אֶהֱנַגְעֲצוּיִגְנִיקִיט, הִנֵּהוּ בְּרֹאשׁוֹ לְשִׁמְעַ
הַשִּׁירָה וּפְנָה לְמְקוֹמוֹ הַקָּדוֹשׁ, פָּתַח בְּאַמִּירַת תְּהִלִּים
בְּקוֹל חָנוֹק מְבַכִּי, וְקוֹלוֹ כְּמַעֲט וְלֹא נִשְׁמַע.

בְּסִיּוֹם תְּפִילַת מִנְחָה פָּרְצָה הַשִּׁירָה בִּיתֵר שְׁאֵת 'שֶׁהַחֲיִינוּ
וְקִימָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזְמַן הַזֶּה' כְּשֶׁרַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ מְעוֹדֵד אֶת
הַשִּׁירָה וְאִף הִבִּיעַ אֶת הַתְּרַגְּשׁוֹתָיו בְּשַׁעַר בֵּית רַבִּים.

מֵעַתָּה. יִשְׁכּוֹן הַקִּיטָל בְּבֵית גָּנְזִיו שֶׁל רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ
שְׁלִיט"א וַיִּנּוּחַ בְּמְקוֹמוֹ הָרָאוּי וְהַנְּכוֹן, עַד בִּיאַת יוֹנוֹ,
וַיִּשְׁמַע קוֹל מְבַשֵּׁר, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

אָה זֹאת יֵשׁ לְדַעַת. הַשְּׁמִיחָה הַגְּדוֹלָה לֹא בְּשֶׁל הַקִּיטָל
וַיַּחֲסוּ הָרָם, לֹא יְרוּשׁוֹת זֶה הַנוֹשָׂא, אֶלָּא קִיּוֹם רְצוֹנוֹ
הַקָּדוֹשׁ שֶׁל רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ זי"ע עִמְדָה לְנֶגֶד עֵינֵי כּוֹלֵם,
אָכֵן חֲזִינוּ בַּחוּשׁ אָמַר וְנַעֲשֵׂה רְצוֹנוֹ.

בְּחַיֵּי אֲדוֹנֵינוּ הַמֶּלֶךְ!

מאות אלפי חיילים עומדים דום, מדיהם מצוּחצחים ומגוהצים בקפידה, נשקם דרוך ומכוון, רגליהם צמודות וגוּם זקוף, ידיהם על מצחם לאות קידה וכבוד.

שבועות של הכנות, השקעות ויגיעות רבות הגיעו לסיומם. הרחבה הענקית קושטה בהוד והדר, שורות שורות מדויקים ומשורטטים של חיילי הממלכה מלאו את המקום בדממה מלכותית, וילונות יוקרתיים מתחרה שש ומשי פיארו את בימת הכבוד, הכל נוצץ ובוהק, מוכן ומזומן להופעתו של כבוד המלך לחגוג עם נתיניו ונאמניו את יום המלכתו, היום בו

הונח כתר המלכות לראשו.

המצעד המלכותי לכבודו של המלך האדיר ולכבוד יום הכתרתו החל.

שאגת יחי המלך הדהדה ברחבה מפיות רבבות החיילים, על שלל הדרגות והפלוגות, מהחייל האטר שהתגייס אף אמש לצבא המהולל ועד לגדול הקצינים ושרי הממלכה הנתיקים, כולם יחד הכתירו פה אחד. יחי המלך יחי!

התזמורת המלכותית פצחה בתרועה. ההמנון המלכותי נשמע ברמה, המקהלה הצבאית הטיבה לנגן ולזמר, כלי הנגינה השתלבו בשיר והנעימו את השירה העריבה לאזנו של המלך, הכנרים העבירו את הקשת על המיתרים העדינים, התופים והמצלתיים הוסיפו את קולם לתזמורת, הטרומבון והחצוצרה גם הם הצטרפו להרמוניה התוססת, החגיגה השמחה הלהיבה את המלך והרגינה את לבבו.

התזמורת סיימה את הנגינה, הדממה שבה לשלט ברחבה הענקית, המוני החיילים נשאו את עיניהם לקדמת הרחבה - לעבר הבימה המלכותית עליה פסע הרמטכ"ל - מנהיג הצבא הממלכתי לעבר בימת הנאמנים, מביט בדומיה אל מקומו של המלך, ובהנחת האות קד קידה ופתח בדבריו לכבוד האירוע המלכותי.

בשם כבוד מלכנו האדיר והנכבד, ירום הודו ותפון מלכותו לאורך ימים בטוב ובנעימים, אבקש למסור את רגשי לבבם של המוני החיילים הנציצים היום אל מול הדרת מלכותו ירום הודו, יום חג הוא לנו, יום ששון ושמחה, היום בו קבלנו את עטרת מלכנו בהתמנותו למלך על מדינתנו, מיום זה השתנו פני ארצנו לטובה, רחמיו של המלך גברו עלינו וברב טובו אינו מפסיק לעזור ולסייע לכל תושב ואזרח, לכל עיר וכפר, בכל עת ובכל זמן.

זכות גדולה היא לנו - צבא הממלכה, לשירת ולשמש בצבאו של מלכנו ירום הודו, להשיב גמולה תחת טובותיו וחסדיו האין סופיים.

אה. ברצוני לגלות את אזני מלכנו האדיר. אכן כעת עומדים החיילים דם, לבושים בקפידה, צועדים וקדים לכבוד המלך, שרים ומנגנים, מזמרים ומריעים, בכבוד ויקר.

אף זה לא התחיל היום, לא ולא. יום ולילה, בחורף ובקיץ, בקור ובשלג בחום ובשמש,

ה-ט-ל-ד

להפיר ולדעת בידיעה ברורה בלב ומח שאכן כי לבדו ימלוך מלך, ונשגב רבנו הקדוש לבדו, כי המלכות שלך הוא, ואנו קרוצי חומר זוכים בזכיה נשגבה ומתנת חנם ממש לעבדו בלבב שלם. אף - אכן בעוד כשלושים יום נמליך את רבנו הקדוש עלינו, אבל אי מלכא אנא עד האידנא אמאי לא אתית לגבאי, באם אכן מלך הוא היכן היינו עד עתה? כך הקשה הקיסר לרבי יוחנן בן זכאי, וכך שואל כל אחד ואחד ממנו ומנשמתו בעת שמתכוננים לקראת יום קדוש זה. וכפי שנזכחנו לראות במצעד הממלכתי ובהכתרת המלך, אכן ניתן לשאוג ולהריע 'יחי המלך'. אף בכדי שאכן יהיה ההמלכה באמת ובפנימיות הלב נדרש (תמיד, ובפרט) שבועות ספורים טרם ההמלכה להתמסר ביותר שאת לכונו מלכותו ולהגדיל את שמו של המלך הנשגב על פני תבל ומלואה.

וכיצד ניתן להגדיל את שמו וכבודו של אבינו מלכנו רבנו הקדוש שליט"א? כמובן בהתחזקות בהליכה בדרך השיטה הקדושה שהנחיל לנו בקדושתו, בקיום הוראותיו הקדושות ודרישותיו מאתנו בכל שעות היממה.

אף בעיקר, לדעת כי רבנו הקדוש - מלך הוא, ואנו עבדיו המתאבקים בעפר רגלו, כפי שמביא רבנו הקדוש בשם החובת הלבבות שעבד נקרא רק כאשר הינו מבוטל לגמרי, אף באם אינו מבוטל במאת אחוזים אלא תשעים ותשע פסיק תשע אזי אינו עבד גמור ואינו יכול להמליך את מלכו - כי לא קבל עליו את עולו ומרותו בשלימות, היות והוא מחשב את עצמו לאדון עליו ואף לאחוז בודד אינו לכל לקבל את מלכותו ואדנותו באמת.

וגם אנו בעת שמתכוננים להמליך את רבנו הקדוש שליט"א עלינו לבטל את האנוכיות והישות כליל, לנפץ ולנתץ כל חלקיק של 'אני' כל אחד בשלו ובדרכו, מהשפמת הבוקר ועד שעת השכיבה, בימי חול ובשבתות, כאשר נתאמץ ונתמסר אכן להתבטל אליו כפי שמחנכים אותנו ביים הייליג'ן רבינ'ס חידר אז נוכל להפיר מלכותו, בחדש בקרוב נדרש מאתנו לפעול ולעשות ככל הנחת להתבטל אליו למען יפירו וידעו כי אכן מתקרבים אנו ליום הגדול והקדוש - מתכוננים להמליך את רבנו הקדוש - ולקבל מלכותו באמת!

מתמסרים החיילים למלאכתם, נאמנים לכבוד המלך, עושים את המוטל עליהם בשמחה ורצון, שומרים אמונים לממלכה האדירה, נלחמים בחירוף נפש מול שונאינו, כובשים שטחים ומשתלטים על מדינות האויב, ומביאים המון נצחון וגבורה לממלכתנו ולמלכנו ירום הודו.

ובפרט. בחדש האחרון, בדרךכם לעבר עיר המלוכה להכתיר ולהריע לכבוד המלך, הוסיפו החיילים המסורים על מלאכתם, הוכיחו נאמנות ומסירות להגדיל את שמו של מלכנו הנכבד, לכבדו ולרוממו, בנחישות ועוצמה אדירה עשו ככל שידם מצגת והרבה יותר ולמעלה מיכולתם, להגיע ליום חג זה אחר הראותם את מסירותם האמתית למלך ומדינתו. ואכן לאחר רשימת ההשגים המרשימה, הנצחונות הכבירים שנחלו חיילינו בכל החזיתות בעז ובגבורה, עתה ניתן באמת להכתיר ולהמליך את המלך בידיעה ברורה. שאנו עשינו - כולנו - צבא המלך ככל יכולתנו אכן להמליכו. תיכון מלכותו לעד!

שאגת יחי המלך אדירה הדדה בעז.

חיילי השיטה הקדושה היקרים והנחמדים!

נרגשים ונלהבים נכנסים אנו לימי הכנה דרבה לקראת יום חגנו יומא דנשמתא - ראש השנה לחסידות. היום הקדוש המאיר לארץ ולדורים עליה, היום בו הזריח אורו של רבנו הקדוש, אורו של תורת החסידות, אורה של שיטה הקדושה על פני תבל ומלואה, היום בו זכינו לקבל עלינו את מלכותו של מלך ישראל וקדושו רבנו הקדוש שליט"א עלינו ועל נשמתנו לדורי דורות.

אי לאו האי יומא כמה ויז'ניץ איכא בשוקא וכמה שוקא איכא בויז'ניץ, כמה מעלות טובות למקום עלינו על גודל חסדו וטובו שהבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת, ביום נשגב זה נתייצב כולנו בחיל וברעדה באהבה ויראה, ונמליך את רבנו הקדוש עלינו לעולמי עד בשאגת.

וּכְמַעֲיִין הַמִּתְגַּבֵּר, רִבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ הַנָּחִיל וְהַשְּׂרִישׁ בְּכָל עוֹז אֶת דְּרֹךְ הַחֲסִידוֹת
בְּטַהֲרָתָהּ לְחוּסִים בְּצִילוֹ שִׁכְרוּ אוֹזֶן וּפְתָחוּ לֵב לְקִלוֹט אֶל קֶרֶבָם אֶת הַדְּרָכָתוֹ
הַקָּדוֹשָׁה וְתוֹרָתוֹ הַטְּהוֹרָה.

וְזֶה. נִיָּקָר אֶת עֵינֵיהֶם הַמְרוֹשְׁעוֹת שֶׁלֹּא יָכְלוּ לַחֲזוֹת בַּהֲקַמְתָּהּ מַחֲדָשׁ שֶׁל
מַמְלַכַת בֵּית וִיז'נִיץ עַל אִף הַקְּשָׁיִים הָעֲצוּמִים שֶׁלֹּא פָּסְקוּ לָרַגַע קֹל, צְדִיקָה
נִחְלָץ מִיַּדִּי רָשָׁע.

**"כָּל זֹאת יַעַן כָּאֲמֹר הֵיטֵב חָרָה לָהֶם עַל כֵּךְ שֶׁאֲבִי הַקָּדוֹשׁ לֹא הֵנִיחַ לְגֵאוּזוֹתָם
לְהַתְבַּלֵּט וּלְהַשְׁתַּלֵּט. הוּא הָיָה נֶגֶד חֲפָשִׁיזוֹת נֶגֶד לִיפְעֵרֵאלִיזִם. וְזֹאת לֹא יָכְלוּ
לְסַבּוֹל" בְּדִבְרֵים קְדוֹשִׁים אֱלוֹ מִבְּאֵר רִבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ אֶת סִיבַת הַפְּרָשִׁיזוֹת הַשּׁוֹנוֹת
שֶׁאֵי־דָעוּ בַּחֲצֵר קִדְשָׁנוּ וּבְעִיקָר בְּשָׁנִים הִלְלוּ כֹּאֲשֶׁר הִזְרִיחַ אוֹרוֹ שֶׁל רִבְּנוּ**

הַקָּדוֹשׁ שְׁלִיט"א בְּתוֹךְ הַחֹשֶׁךְ וְהָאֲפֶלָה. הַחֲדִיר וְהַשְּׂרִישׁ אֶת שִׁטְתוֹ הָאֲמִתִּית
שֶׁל רִבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ זי"ע. נֶגֶד הָאֲנִכְיּוֹת נֶגֶד הַיִּשּׁוּת. וְכָאֲמֹר זֹאת לֹא יָכְלוּ לְסַבּוֹל -
וַעֲשׂוּ מָה שֶׁעָשׂוּ לְמַנְעוֹ וּלְהַטְרִידוֹ מֵעֲבוּדָתוֹ הַקָּדוֹשָׁה.

הַבְּהָרָה לְכָלֵּל הַקּוֹרְאִים הַחֲשׁוּבִים. בָּעֵת הַהִכָּנוּת לְכַתִּיבַת פְּתֻכָּה זוֹ, הִשְׁתַּדְּלִנוּ
לְלַקֵּט אֲמָרִים וּלְאַסֹּף פְּנִינִים יְקָרִים מֵאֵלּוּ שִׁזְכוּ לַחֲסוֹת בְּצֵלָא דְמַהִימָנוּתָא
בְּשָׁנִים הֵלֵלּוּ, אִם כִּמּוֹכֵן שְׂרָבִים הֵם וְיֹתֵר מִמָּה שֶׁכְּתַבְנוּ לְפָנֵיכֶם הָיָה שֵׁם, וְכֹאן
הַמָּקוֹם לֵאמֹר מִבִּינֵינוּ שִׁזְכָּרִים אֶת קוֹרוֹת הַיָּמִים
הָאֵלּוּ, לְפָנוֹת לְעוֹרְכֵי הַגְּלִיּוֹן וּלְשִׁתְּפָם בְּזִכְרוֹנוֹתֵיהֶם,
לְמַעַן יַעֲמְדוּ יָמִים רַבִּים.

רִבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ שְׁלִיט"א בְּתַפִּילַת שְׁחִירַת בְּהִיכָל

וְזַעֲמָם שֶׁאֵכּוּ הִגִּיעַ בְּסוֹף, וּבְאַכְזָרִיוֹת רַבָּה...

אִם לְצַד הָאֲפֶלָה וְהַחֲשָׁכוֹת הָיוּ יָמִים אֵלּוּ, יָמֵי
אוֹרָה לְקַמֵּץ הַחֲסִידִים, הַתְּפִלוֹת הַלוֹהֲטוֹת מִיטֹן
הַיִּלְיָג'וֹן רַב, הַשְּׁמוּעָס'וֹ, גִּצִּי הָאִשׁ שֶׁנִּפְקָו מִפֶּה
קִדְשׁוֹ בְּכָל זְמַן וְעֵדוֹ, בְּכָל הַזְדַּמָּנוֹת וְעַתְּ מִצָּא, כָּל
הַלִּיכוֹת חַיֵּיהֶם שֶׁל הַבַּחֲוָרִים וְהָאֲבָרְכִים הַתְּנַהֵל
סָבִיב צִיר מִרְכָּזִי אֶחָד - דִּי הַיִּלְיָגַע רַב. (כָּאֲמֹר -
מִדְּבַר בְּשָׁנוֹת רִאִינוּ רָעָה מִלְּאַחַר שְׁנַת תשס"ב -
שֶׁלֹּא הָיָה בִּידָם שֶׁל כָּלֵּל חֲסִידֵי וִיז'נִיץ הָאֲמִיתִיִּים
לְגֻשֶׁת אֶל הַקָּדֹשׁ וּלְהַגּוֹת מִזִּיו שְׂכִינָתוֹ, הֵן מִשּׁוּם
שֶׁכִּמְעַט וּלֹא זָכוּ לְטִישׁוֹן וּתְפִלוֹת בְּמַחְצַת קִדְשׁוֹ,
וְהֵן מִפְּנֵי שְׂרָבִים מִבִּינֵינוּ נִדְּחוּ וּלֹא הִרְשׁוּ לְהַפְּנֵם

לְפָנָי וּלְפָנֵים, אֶל קִדְשׁ
הַקָּדָשִׁים עִם קוֹיטֵל,
בְּגִין נֶאֱמָנוּתָם הָאֲמִתִּית
וּמִסִּירוֹת גִּפְשָׁם לְמַמּוּשׁ
רָצוֹן קִדְשׁוֹ בְּשִׁלְמוֹת,
שֶׁהָיוּ לְצִנִּינִים בְּעֵינָי
שׁוֹמְרֵי הַסֵּף וְהַמְשַׁמְשִׁים
לְמִינֵיהֶם, שֶׁנִּקְטְוּ
בַּפְּעֻלוֹת גְּלוּזוֹת וּמִבְּזוֹת
לְמַגֵּעַ אֶת כְּנִיסָתָם אֶל
הַקָּדֹשׁ פְּנִימָה).

בַּחֲוָרֵי וְאַבְרָכֵי הַדּוֹר הַהוּא מִתְרַפְּקִים בְּגַעְגּוּעִים
עֲזִים בְּעִלּוֹתָם בְּזִכְרוֹנָם אֶת יָמֵי אוֹרָה אֵלּוּ שִׁזְכוּ
לְשִׁהוֹת בְּמַחְצַת הַקָּדֹשׁ, לְהַתְלֹלוֹת אֶל הַקָּדֹשׁ
בְּבוֹאוֹ וּבִצְאָתוֹ, בְּהִלִּיכָתוֹ וּבְעֲבוּדָתוֹ בַּקָּדֹשׁ,
מְתוֹקוֹת וְעִרְיָבוֹת הָיוּ שָׁנִים אֵלּוּ בְּעֲבוּרָם,
נִחְמָדִים מְזֻהָבִים וּמְפֹזֵי רַב, וּמִתוֹקִים מְדִבְשׁ וְנִפְתַּח
צוּפִים.

אֵכּוּ בַּחוּץ תִּשְׁכַּל חֶרֶב, חֶרֶבָה שֶׁל הַסְטֵרָא
אַחֲרָא שֶׁלֹּא יָכָל לְשַׁקֵּט אֶל מוֹל פְּעֻלוֹת הַקָּדֹשׁ
לְהַחֲזֹר עֲטָרַת הַחֲסִידוֹת הָאֲמִתִּית לְיִשְׁנָה.
וּמִחֲדָרִים אִימָה, עַל כָּל צַעַד וְשַׁעַל, יֵרָאוּ וְרַעְדוּ
מֵאֲנָשִׁי בְּלִיעַל פּוֹחֲזִים וְרִיקִים עַל תְּגוּבָתָם

ממלכה ושדרה.

ומפיון שאבי הקדוש לא שמע לקול דבריהם ולא נתן לגאווה דרור ופזקו להתבלט והשתלט, לא יכלו לעצור ברוחם ולכלא את ישותם והבערה ללהב יצאה. דבריו הקדושים חוצבים להבות של רבנו הקדוש שליט"א (ספר הקדוש ובו תדבק ח"ב עמוד ס"ח) יעניקו לנו מבט מקדים ומשקיף על הפרקים הבאים בחדשים הקרובים. כאשר נוכחו המה לראות שרבנו הקדוש שליט"א ממשיך בעז את דרכו של אביו הקדוש, ומנחיל את שיטתו הקדושה לרבים - לא יכלו לעצור ברוחם...

על צוארנו נרדפנו, יגענו לא ולא הונח לנו: מיד עם התרופפות בריאותו וחולשתו של רבנו הקדוש זי"ע התעצמו הפרעות והמהומות נגד הנאמנים לדבר השם, החסידים האמיתיים, שלא נבהלו ולא חתו מפל האיומים למיניהם (ומימושם...) הללו ניסו לנתק את חבלי ההתקשרות והדביקות ברבי הקדוש. ולעומתם חזקו החסידים את הקשר הנשמתי והפנימי בעבותות של אהבה ויראה.

את עיקר מלחמתם נקטו אותם פוחזים וריקים, השפלים שבאדם, נגד קודש הקדושים מאור הגולה איש האלוקים רבנו הקדוש שליט"א, כל תחבולה תכסיס ומזימה שרק עלה במוחם המעוות והמרושע הגשימו והוציאו לפועל, אך ורק בכדי להפריעו ולהטרידו מעבודתו הקדושה, ביומם ובליל חרשו רעות בערמוניות וברשעות שאין כדוגמתה, עקבו והתחקו אחר דרכי הילוכו

ואורחות יומו בשביל להטרידו בכל מקום ובכל זמן, ברע לבב ובזדון הכעיסו ופגעו בקודש הקדושים פעם אחר פעם, במטרה ומגמה ברורה לגרום לרבנו הקדוש לעצור את פעולות הקודש למען אביו הקדוש ותורתו ובעיקר לחדול מהנחלת דרך החסידות לאמיתה - מורשת אביו הקדוש שהייתה לצנינים בעיניהם. (ראה בהרחבה מאמר 'ליב האבן טאטי' גליון מספר 12 סיון תשפ"ג) בפרקים הבאים נסקר ונתאר את הליכות מלפי בקודש בימים אלו - שנות הזעם, כאשר חושף יכסה ארץ, בכל שעה ועת למו שעות הבוקר המוקדמות ועד לשעת ליל מאוחרת. וכפי שתחזינה עיניכם בפרקים שלפניכם, נטפלו אותם פוחזים אל הקודש בהפרעות והצקות, תסמנה שערות ראש מלעלות על הדעת את שפלותם ועזותם

החודש. נתמקד במהלך סדרי 'תפילת שחרית' בצילא דמהימנותא בין השנים תשס"ג - תשס"ז. ומבין השיטין יעלה ויצף התמונה המועצת על עוצם שפלותם של אותם אנשי רשע.

אך. וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ. בד בבד מול כל העינויים וההצקות השיבו קהל חסידי ויז'ניץ המקושרים לאילנא דחיי מנה אחת אפיים, בסור מרע ובעיקר בעשה טוב, בהתקשרות מוחלטת אל הרבי הקדוש (אף שלא הורשו להפגס אל הקדש) ובדביקות והסתופפות בצל בנו יקירו ואהובו רבנו הקדוש שליט"א ושמיעה לקולו והליכה בדרךיו.

בְּרֵאשִׁית שְׁנַת תשס"ג הִתְיַשְׁבוּ חֲבֵרַת פּוֹחֲזִים בְּעֲלֵי תוֹרָא מוֹרִים וּמְמָרִים, שֶׁהֶעֱנִיקוּ לְעֶצְמָם אֶת הַתּוֹאֵר בֵּית דִּין וְהַחֲלִיטוֹ לְהַטִּיל תִּקְנָה עַל הַצָּבוּר שְׁלֹמֶעַן חִיאַק כּוֹחוֹתָיו שֶׁל הָרַבִּי יֹאמְרוּ כָּלֵל הַחֲסִידִים אֶת פֶּרֶק ק"ג שְׁבִתָּהִלִּים.

כְּמוֹכֵן שֶׁלֹּא טוֹבַת רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ עֲמֻדָה לִנְגֹד עֵינֵיהֶם הַגָּאוֹת, כִּי מִפְּעֻלוֹתֵיהֶם הָאֲחֵרוֹת צָצוּ וְעָלוּ לִפְנֵי קָהָל וְעֵדָה שָׁאָה אֶת כְּבוֹדָם וּמַעֲמָדָם הֵם דּוֹרְשִׁים, וְזוֹלַת זֶה לֹא נִחָשֵׁב בְּעֵינֵיהֶם לְמֵאוּמָה.

כְּשֶׁהִתְקַנָּה הוֹפְצָה לְקָהָל נִהַג רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ גַּם כֵּן לֹאמַר אֶת הַקֵּאפִיטָל וְכָךְ נִהְגוּ כָּלֵל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵינוּ.

בַּחוּדֵשׁ נִסָּן תשס"ו כָּבֵד הִתְגַּבְּשׁוּ הָאֲבָרְכִים בְּמַנְיֵינוּ שֶׁל רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וּבִלְט הָיִיתוּ וִיז'נִיצֶע מַנִּין, נִיגַשׁ אֶחָד הַשְׁוֹאֲנָצָאנִים לִר' בְּעָרִיל רוֹטְנֶבְרֶג שֶׁהָיָה כְּאֹמֹר הַש"ץ וְהוֹדִיעַ לוֹ שֶׁאֵין צוֹרֵךְ לֹאמַר אֶת הַקֵּאפִיטָל וְהַסְבִּיר שֶׁאֵת הַתִּקְנָה הַחֲלִיטוֹ אֲנָשִׁים שְׂאִינָם מְקוֹשְׁרִים לְרַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ (בְּלִשׁוֹן הַמַּעֲטָה) וְכָל יְמֵיהֶם עֲסוּקִים לְהַפְרִיעַ וּלְהַטְרִיד אֶת רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ, כִּי הֵיכָן הָיוּ אוֹתָם מְתַקְנִים בְּטִישׁוֹן בְּעֵת תִּקְפּוֹ וּגְבוּרָתוֹ?! אִזּ לֹא רָאוּ אוֹתָם

ס"ה מְקוֹוֶה מְטָהָר.

בְּשָׁעוֹת הַבֶּקֶר נִהַג רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ שְׁלִיט"א לְהִגִּיעַ אֶל מְקוֹוֶה הַטְּהָרָה שֶׁבְּבֵיתוֹ נֶאֱוָה קֹדֶשׁ שֶׁל רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ זי"ע בְּרַחוּב אֲהַבַת שְׁלוֹם 15 בְּבִגְי בֶּרֶק, וְשֵׁם עֶרֶךְ אֶת עֲבוּדָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה בְּטְבִילַת הַמְּקוֹוֶה.

אֶת הַדָּרֶךְ לְמְקוֹוֶה נִהַג רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ לַצָּעוֹד בְּגִפּוֹ וְלֹא הִרְשָׁה לְלוֹוֹתוֹ כָּלֵל, מִבֵּיתוֹ בְּרַחוּב אֲמָרִי בְּרוּךְ - דָּרֶךְ הַרְחֹבוֹת שְׂדֵרוֹת וִיז'נִיצֶע, הָאֲדָמוֹ"ר מְוִישְׁוֹא עַד לְאַהֲבַת שְׁלוֹם, צוּרָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה בְּעֵרָה כְּלֶהֱבֵא אֵשׁ, וְהַטִּילָה פֶּחָד וּמוֹרָא עַל כָּל רוֹאֶיהָ, מִמְּשַׁלַּת קוֹנֵי וּמִשְׁרָתוֹ עָלַי.

בְּרַבּוֹת הַיָּמִים, כַּעֲבוּר כַּמָּה שָׁנִים הֵעֵאז הַפּוֹרְעִים לְהַתְנַכֵּל אֶל הַקּוֹדֶשׁ בְּעֵת עֲבוּדָתוֹ בְּקוֹדֶשׁ, עַד כִּדֵּי גִיפּוֹץ שְׁמִשּׁוֹת הַחֲלוּנוֹת וִידֵדֵי אֲבָנִים גְּדוֹלִים אֶל תּוֹךְ הַמְּקוֹוֶה... הַפְּסִיק רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ לָבוֹא אֶל מְקוֹוֶה זֶה, וְהַחֲלִל לִלְכֹּת מִיַּדֵּי יוֹם לְמְקוֹוֶה טְהָרָה קְאֻמְרָנָא בְּרַחוּב דְּבוּרָה הַנִּבְיָאָה בְּבִגְי בֶּרֶק, שֵׁם נִהַג לִלְכֹּת

מִתְאַמְצִים לְמַעַן כְּבוֹד הָרַבִּי הַקְּדוֹשׁ... וְלָכֵן אֵין אָנוּ צְרִיכִים לְרִקּוּד אַחֵר גַּחְמוֹתֵיהֶם, וְאִם לְבְרִיאוֹת רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ זי"ע כְּפֻנְתָּם, שְׂיֹאִילוּ בְּטוֹבָם לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּאַמָּת, וּלְהַתְקַשֵּׁר אֶל בָּנוּ יִקְירוּ וְאַהֲבוּ רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ שְׁלִיט"א.

(לְהַבְנִת הָעֵנִין. לֹא הָיָה שׁוֹם הוֹרָאָה מִרַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ לֹאמַר זֹאת וְהַקָּהָל נִהְגוּ כֵּךְ בְּרֵאוֹתָם אֶת רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ לֹאמַר זֹאת)

וְכָךְ הָיָה. בְּתַחֲלַת הַחֹדֶשׁ הַפְּסִיקוּ לֹאמַר אֶת הַקֵּאפִיטָל בְּמַנְיֵינוּ שֶׁל רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ.

מִנְהֵגוֹ שֶׁל רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ הָיָה שְׁבַעַת אֲמִירַת תְּהִילִים הָיָה לֹאמַר לְבָדוּ, וְכֹאֲשֶׁר גָּמְרוּ הַקָּהָל אֶת אֲמִירַת תְּהִילִים הָיָה נִיגַשִּׁים בְּמִקְצַת אֶל הַקּוֹדֶשׁ לְהַאֲזִין לְאַמִּירַת תְּהִילִים הַיּוֹצֵאת מִפֶּה קֹדֶשׁוֹ בְּקִדְשָׁה וּבְטְהָרָה.

בְּמִשְׁךְ הַיָּמִים הָרֵאשׁוֹנִים הַבְּחִינוּ הַקָּהָל שֶׁרַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ מְדַפְּדְּף לְפָרֶק ק"ג וְאֹמְרָה, אָף לְאַחַר יָמִים סְפוּרִים חָדָל לְאֹמְרָה.

תְּקוּפָה אַרְוָפָה לְאַחַר מֵאֲרַע זֹו הוֹדָה רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ לַש"ץ שֶׁהַפְּסִיק לְאַמְרָה, בְּהוֹסִיפּוֹ לֹאמַר שֶׁתִּקְנָה זֹו לֹא הִיָּיתָה לְכְבוֹדוֹ שֶׁל רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ.

עד שהקימו את המקוה לכבוד המלכות בחצר הקודש - שבועות תשס"ט.

לפני ולפנים.

נקודה מיחדת, טמירה ונעלמה, הנו מקום הנחת התפלין של רבנו הקדוש שליט"א.

לאחר המקוה פנה רבנו הקדוש לעבר ה'פראווען צימער', החדר הקדוש במעון קדשו של רבנו הקדוש האמרי חיים זי"ע (ברח' אהבת שלום 13) בו ערך רבנו הקדוש זי"ע את עבודת ה'קוויטלער' הנשגבה, אלפים ורבבות זכו להפקד בדבר ישועה ורחמים בין כתלי חדר קדוש זה.

ובחדר זו ערך רבנו הקדוש שליט"א את עבודת הקדש לפני ואחרי תפלת שחרית. הניח וחלץ את הטלית ותפלין, וכו' נהג אחר התפלה לשווח בעת חליצת הטלית ותפלין עם אברכים ובחורים שרצו לקבל עצה וברכה. יצין שעוד טרם שנת תשס"ב גם נהג רבנו הקדוש שליט"א להשתמש בחדר קדוש זה.

דבר שמושו של רבנו הקדוש במקום קדוש זה נקר את עיניהם והעלה את חרון אפם. וכעבור תקופה נקטו בפעלה גלוזה והחליפו את

מנעולי הדלתות במעון הקדש, וכמוכן לא נתנו מפתחות מהמנעול החדש.

מני אז החל רבנו הקדוש להשתמש בחדר אחר במעון הקדש. (חדר ההמתנה לקוויטלער של הנשים) ושמה הניח וחלץ את התפלין וערך את עבודת ההכנה לתפלה, מאחרי המקוה עד אחרי שחרית. ואף במשך היום נהג לשהות בחדר זה וערך את עבודתו הקדושה כפי שיוכא בפרקים הבאים.

תהילת ה' ידבר פי.

בשנים קדמוניות - בשנות תקפו וגבורתו של רבנו הקדוש זי"ע נהג רבנו הקדוש שליט"א להתפלל תפלת שחרית במניינו - בבית המדרש "אמרי חיים" (בית מדרש שהוקם מעל הפראווען צימער), ואף לאחר שנת תשס"ב שרבנו הקדוש זי"ע כבר לא הופיע לתפלות, המשיך רבנו הקדוש להתפלל במנין הקבוע בשעה תשע בבקר.

בחדש אדר תשס"ה כאשר זממו הרשעים להשפיתם תורתו, לקעקע ולעקור את מורשתו הטוהרה של רבנו הקדוש זי"ע, (ראה מסגרת) ומיני אז הפסיק רבנו הקדוש להתפלל במנין זה.

ר"ח ניסן תשס"ה - אוי לעינים שפך רואות ואוי לאזנים שפך שומעות (ראה מסגרת) התפלל רבנו הקדוש בהיכל ה'כולל' שמה החציפו אנשי בליעל את פניהם בבזיון אים וגורא, תצלמה אזנים משמע.

ובהיכלו כולו אומר...

לאחר המאורע בכולל העתיק רבנו הקדוש את מקום תפלתו להיכל הטיש'ן (היכל הפטל) שמה

נערכו מנינים לכלל הקהל.

בתחלה - התפלל רבנו הקדוש במנין בשעה שמונה ועשרים, ובמשך הזמן החל להתפלל בשעה עשר כאשר קהל אנשי שלומנו התענגו על תפלות לוחטות אלו, והחלו להתפלל בקביעות במנינו של רבנו הקדוש שנהפך למנין הויז'ניצאי בהנהגת הרב הקדוש.

בגלותי לגאלנו. תפילות אלו חדרו לליבותיהם של אלו שזכו להתפלל במחיצת קדשו וטעמה הטוב לא פג ימים רבים, הזכיה לחזות בנעם השם משך כל התפלה, לשמע אל הרנה ואל התפלה יוצא מפה קדשו בקדשה ובטהרה בגסח הקדוש המטהר כל סיג ופגם, רבנו הקדוש לא סובב בין השורות אלא עמד על מקום קדשו, ואנשי שלומנו נעמדו בצדדים ולא העתיקו עיניהם מצורת הקדש.

אף כמה וכמה אברכים תושבי אשדוד שנפשמ צמאה והשתוקקה לאשו הלוהטת והבוערת של הרב הקדוש נהגו מפעם לפעם לעלות ולהראות בתפלת שחרית בימי החל והשגרה - להגות מזיו השכינה.

כאשר נקרה הזדמנות כגון יארצייט או שמחה ערו רבנו הקדוש שלחו 'לחיים' לאחר התפלה,

הקהל אחר מיני מזונות, ונדחף סביב מקום הקדש הטו אוזן ולב אל הקדש, משביעים את נפשם ונשמתם בגיצי אש וניצוצי אורה שנפקו מפה קדשו, והיו כמים קרים על גפוש עייפה.

הנושא העיקרי בכל השיחות האלו היה כאמור - התקשרות והתבטלות. אם במשנת בעלי ההילולא או מענייני פרשת השבוע, בהזדמנויות אלו החדיר רבנו הקדוש את השיטה הקדושה במלוא עוצה ותפארתה.

שנתיים ימים קבע רבנו הקדוש את מקומו לתפלת שחרית בהיכל, מניסן תשס"ה ועד ר"ח ניסן תשס"ז, היום בו הוקם המשכן ונפתחו שערי בית המדרש הגדול 'היכל ברוך' בפאתי קרית מלך רב. מני אז החל רבנו הקדוש להתפלל מידי יום ביומו ב'היכל ברוך' יחד עם כלל האברכים, וביומי דפגרא וימי בין הזמנים זכו גם הבחורים להצטרף לתפלתו המרוממת בצילא קדישא.

בתקופה הראשונה שרבנו הקדוש התפלל במקום התנהג כאחד האדם, הו בקביעת מקומו הקדוש (כדלהלן) והו מבחינת המתפללים שלא הפירו בזכייתם הכבירה ולא התחשבו ברבנו הקדוש, אברכי אנשי שלומינו

רבנו הקדוש שליט"א בלחיים אחר התפילה בהיכל

ניסו ככל יכלתם לפאר ולרומם את כבוד המלכות באמצעים שעמדו אז לרשותם, כגון רכישת עליות, ולעשות כל טעדיקי למען כבוד הקודש.

בהמשך כבר התגבשה חבורת אברכים שהגיעו מידי יום במיוחד להתפלל במנינו של רבנו הקדוש ולשמור על כבוד המלכות, או אז כבר בלט שרבנו הקדוש מתפלל במניין זה, הו במשך כל התפילה שהתנהלה על פי רבנו הקדוש (בהמתנה בקריאת שמע ושמונה

להשכיחם תורתך.

די ויז'ניצע רבי האט געמאנט! התבטא יהודי אמריקאי שעוד זכה להצטופף בצל קדשו בשנות בחרותו, ואמנם לא הבין את היוצא מפה קדשו, אך השפיל לדעת את מטרת דבריו הקדושים - האט געמאנט! וזאת. לא יכלו לקבל ולהכיל, הם חפצו בחיים חופשיים וליבראליים, להתנהג כאוות נפשם ללא קבלת עול ומרות מקודש הקדשים.

וכאשר ניתנה רשות למשחית, וכבר לא השמיע את דברותיו הקדושים ברבים, החלו במערכה אדירה לעקור את הדרכותיו הקדושות, ולקעקע את זכרו הטהור מליבות הקהל, בפעולות שונות ומשונות שנגדו את קו חינוכו הבהיר שנקט משך כל שנות מלכותו.

היו צריה לראש - אחד הדברים הבולטים היה להנהיג הנהגות הלכות וקפידות שרבו הקדוש לא נהג כך במשך השנים, ובאמצעות זה רצו להראות קבל עם ועדה את 'פשרותם' בהנהגות פרימקייט וחאניוקיות למיניהם (שמירת הלשון, עזרת נשים ועוד).

בחודש אדר תשס"ה הודיעו שמהיום והלאה חייבים להקפיד על זמן תפילה (בנוגד לדעתו הברורה של רבנו הקדוש זי"ע שלא הקפיד כלל על זמן תפילה, והיה נוהג לשנון את אמרתו של תלמידי הבעל שם טוב הקדוש 'חסידי דאוענען. נישט בזמנה' שאכן מתפללים ושופכים שיחם לפני קונם בתפלתם, אך שלא בזמנה, ולעומתם 'מתנגדי דאוענען נישט. בזמנה' שאינם מתפללים, אלא ממלמלים את מילות התפלה, אך מקפידים שיהא בזמנה).

בגין הוראה זו הוחלט להקדים את זמן התפילה ב'אמרי חיים' בעשרים דקות מהזמן שהיה נהוג כל שנות מלכותו של רבנו הקדוש.

זמן התפילה השתנה בראש חודש ניסן ומיני אז חדל רבנו הקדוש להתפלל במנין זה.

אכן רבנו הקדוש הפסיק להתפלל בקביעות במנין זה, אך במשך השנים הבאות היה כמה וכמה פעמים שרבנו הקדוש התפלל במקום ההוא ביומי דפגרא ובזמנים מיוחדים כשקהל אנשי שלומיגו מתקבצים ובאים ממקומות מושבותיהם לחסות בצל הקודש.

עשרה, ואף לפני התפילה, באם רבנו הקדוש עדין לא הופיע בהדרו לא התחילו בזמן הנקוב. והן לאחר התפילה שהכל הצטופפו סביב הקודש להרוות את נשמתם השוקקה.

כאמור - בתקופת 'אמרי חיים' נהג רבנו הקדוש לחלץ את תפיליו ב"פראווען צימער", אך בתקופת ה"היכל" חלץ רבנו הקדוש את הטלית והתפלל על מקומו הקדוש לאחר התפילה.

ההיכל היה מחולק לשלושה שטיבלאך נפרדים באמצעות וילונות, רבנו הקדוש נהג לגשת לשטיבל הפנימי ביותר ונעמד בשולחן הרביעי, שם הניח טלית ותפילין וערך את עבודת התפלה.

ביום מן הימים נדהמו המתפללים לראות את אחד הפוחזים הנבזים שגיהנום כלה והם אינם כלים שברב חוצפתו

וּשְׁפִלוּתוֹ נֶעְמַד מוֹל פְּנֵי הַקּוֹדֵשׁ לְהַפְרִיעַ אֶת
הַתְּפִלָּה.

תִּיכֶף כְּשֶׁנֶּעְמַד הַפּוֹחַז מוֹל הַקּוֹדֵשׁ נִטֵּל רַבְּנוֹ
הַקְּדוֹשׁ אֶת סִידוּרוֹ בְּיָדוֹ הַקְּדוּשׁוֹת וְנִיגַשׁ לַעֲמֹד
בְּשׁוֹלְחוֹ הָרֹאשׁוֹן הַצָּמוּד לְכַתֵּל הַמִּזְרָח.

מֵלֶּאכֶר תִּקְרִית זֶה נֶהֱג רַבְּנוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם
לְהַנִּיחַ טְלִית וּתְפִלִּין בְּשׁוֹלְחוֹ הָרְבִיעִי כְּבַתְּחִלָּה,
וְלֵאחֶר כֵּן - בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה עָמַד בְּשׁוֹלְחוֹ
הָרֹאשׁוֹן.

עַל הַטּוֹב יִזְכֹּר הָאֲבֵרָה הַחֲשׁוֹב הַר"ר אַבְרָהָם
יִצְחָק פְּרִיָּלִיף הִי"ו שֶׁזָּכָה בָּעֵת הַזֹּאת לְשִׁמּוֹשׁ

בְּקוֹדֵשׁ בְּתַפִּילַת שַׁחֲרִית, בְּמִסִּירוֹת נֶהֱג לְהַכִּין
אֶת מְקוֹם הַקְּדֹשׁ, וְלִדְאֹג שְׂאֲכֹן יִהְיֶה הַמְּקוֹם
מְכֻבָּד (כָּכָל שֶׁהָיָה אֶפְשָׁרִי בְּמְקוֹם הַהוּא וּבְזִמְנוֹ
הַהוּא) כְּרֹאשׁוֹ לְכָבוֹד הַקּוֹדֵשׁ.

לְפָנֵי הַתִּיבָה נִגָּשׁוּ מִתְּפִלָּלִים שׁוֹנִים, אֶף בִּימֵי
בֵּין הַזְּמָנִים נֶהֱג לִגָּשׁת בְּקִבְיָעוֹת הַר"ר בְּעֵרִיל
רוֹטנְבֵּרג הִי"ו (שֶׁהָיָה אַז בַּחוּר צָעִיר) שֶׁרַבְּנוֹ
הַקְּדוֹשׁ חִבֵּב אֶת תְּפִילָּתוֹ.

בַּצֵּאתוֹ בַּשְּׁלוֹם.

מֵעֲמַד נִשְׁגָּב וְנִעְלָה הָיָה הַבַּאגְלִי־טַענִ'ס לְאַחֵר
הַתְּפִלָּה, מֵהַהִיכָל בָּשׁוּבוֹ לַחֲדָר הַנָּשִׁים (אֶהְבֵּת
שְׁלוֹם 13). רַבְּנוֹ הַקְּדוֹשׁ הָיָה צוֹעֵד
מַעֲדָנוֹת כְּשֶׁהַטְּלִית בִּיטֵל בְּיָדוֹ,
וּמִמָּתִיק שִׁיחַ עִם הַמְּלֻוִּים, אֲמֵרוֹת
טְהוֹרוֹת וּשְׁבִיבֵי קֹדֶשׁ, וְלַעֲתִים שׁוֹחֲחַ
עִם אֶחָד הָאֲבֵרָכִים וְכָל הַקָּהָל צָעֵדוֹ
מֵאַחֶר.

מִחֻזָּה נוֹרָא הוּד הָיָה בָּעֵת הַגִּיעַ רַבְּנוֹ
הַקְּדוֹשׁ לַחֲצַר הַבֵּית, וְעָדִין הָיָה מִמְּשִׁיף
לְשׁוֹחֲחַ, כְּשֶׁהַטְּלִית בִּיטֵל כְּאֶמּוֹר
בְּיַד יְמִינוֹ וְצִרּוֹר הַמִּפְתָּחוֹת בְּיָדוֹ
הַשְּׂמָאלִית, וְהָיָה מְנַעֵנֵעַ אֶת לוֹלֵאת

הַצִּרּוֹר, עַד שְׁסִיִּם לְשׁוֹחֲחַ, וְאִזּוּ נִפְרַד מֵהַקָּהָל
וְנִכְנַס לַחֲדָר.

עַד כֹּה סָקַרְנוּ אֶת הַלִּיכּוֹת מִלְּכִי בְּקֹדֶשׁ בְּתַפִּילַת
שַׁחֲרִית. בְּפָרָקִים הַבָּאִים נִמְשִׁיף לְסִקָּר וּלְתַאֵר
אֶת מַהֲלֹךְ הַיּוֹם בְּצִלָּא קִדִּישָׁא, לְמַעַן יַעֲמִדוּ יָמִים
רַבִּים וְלִמְעַן יֵדַע דּוֹר אַחֲרוֹן צְדִיק מָה פָּעַל, וּמָה
עָבַר וְסָבַל בְּגִלָּל פָּעָלוֹ.

וְנִסְיִים בְּאֲמֵרוֹתָיו הַטְּהוֹרִים שֶׁל רַבְּנוֹ הַקְּדוֹשׁ
"כָּל זֹאת חֵלֶק מִהַמְּלֻחָמָה הַנֹּתִיקָה שֶׁהַכְּרִיזוּ
הַמּוֹרְדִים כְּנֶגֶד אָבִי הַקְּדוֹשׁ, לֹא מִלְּחָמָה אִישִׁית כִּי
אִם מִלְּחָמַת הַשִּׁיטוֹת אִי־אֱלֹהִים מִלְּחָמָה,
כִּי אָבִי הַקְּדוֹשׁ לָחֵם בָּעֵז נֶגֶד הַלִּיבֶעֱרָאִלִּים וְהֵם
דִּוְקָא חֲפָצוֹ בַּחֲפָשִׁיאוֹת, וּבַהֲפָקִירָא נִיחָא לִיהִי."

וְאִנּוּ תַלְמִידֵי רַבְּנוֹ הַקְּדוֹשׁ שְׁלִיט"א. בְּגִמְר
הַקְּרִיאָה בְּקוֹרוֹת הָעֶבֶר בּוֹ רָאִינוּ אֶת מַעֲלָלֵיהֶם
שֶׁל אֱלֹו שְׂרָצוֹ לַחֲיוֹת בַּחֲפָשִׁיאוֹת וּבַהֲפָקִירוֹת,
לְאִיזָה דִּיוּטָא תַחֲתוֹנָה הַדְּרִדְרוֹ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא הִצִּיל אוֹתָנוּ מִיָּדָם. וְדַאי עָלִינוּ לְהַתְּחַזֵּק
בִּיתֵּר שְׂאֵת וְעֵז, לְדָגוֹל בְּדֶרֶךְ הַשִּׁיטָה הַקְּדוּשָׁה
בְּכַנְיָעָה וְקִבְּלַת עוֹל בְּבִיטוֹל גָּמּוֹר וּמִוַּחֲלָט,
לְהַתְּקַשֵּׁר אֶל שְׂרֵשׁ נִשְׁמַתָּנוּ רַבְּנוֹ הַקְּדוֹשׁ
שְׁלִיט"א בִּיתֵּר שְׂאֵת בְּהַתְּבַטְּלוֹת, לֹלֵא כָּל נִגְיָעוֹת
אִישִׁיאוֹת לְמִינֵיהֶם, חֲלִילָה.

במחשכים הושיבני, כמתי עולם.

כי הנה אויביך יהמיון ומשנאיה נשאו ראש.

הפגה הקדוש של עירוצא מחזקתו הקדוש באמרי חיים מאחוריו נראה רבנו הקדוש שליט"א

תסמרנה שערות ראש ותזעזענה כליות ולב בהעלותנו על גבי הכתב את עוצם פשעם וחטאם של אותם אנשי רשע, רעים וחטאים לה' מאוד, פוחזים וריקים שרדפו ודלקו אחר רבנו הקדוש בשנות הצעם ורצו לעמוד עליו ולכלותו כליל, היה לא תהיה.

אכן. חמל ה' על שארית הפליטה ולא עלתה זממם בידם, רבנו הקדוש חידש כנשר נעוריו, ומסר את נפשו ומאודו למען חינוך הדורות והעמדת החסידות על תילה, אף הרבה מהמורות ומכשולות הגיחו בדרךכו הטהורה.

אחד העובדות המזעזעות ביותר שאירעו במשך השנים היה כאשר העז לפגוע באופן פיזית בקודש הקדשים בהיכל הכולל - חדש ניסן תשס"ה.

בימי חודש ניסן - ימי בין הזמנים התפללו כלל בחורי הישיבות ביחד בהיכל הכולל, (רובם לא נמנו על חסידי ויז'ניץ...)

ביום הראשון - ראש חודש נדהמו הבחורים לראות את רבנו הקדוש שליט"א צועד במדרגות הבנין ומגיע להתפלל עימם

תפילת שחרית. היה זאת לאחר שרבנו הקדוש עזב את המנין בבית המדרש 'אמרי חיים' (ראה מסגרת). במשך התפילה נטפלו כמה בחורים אל הקודש וניסו למנועו מעבודתו הקדושה.

הגעתו של רבנו הקדוש לתפילה בהיכל הכולל התסיסה את דמם של אותם פוחזים שזעמו על כך, ומוחם האכזרי החל לתכנן מהלכים זדוניים.

למחרת. שוב הגיע רבנו הקדוש להתפלל עם הבחורים, אף לזאת כבר לא שתקו הרשעים.

בהגיע רבנו הקדוש לכולל הודיעו האחראים (שותפים לפשע) שעל כל הבחורים לעזוב את המקום במידיות.

גדר בעדי ולא אצא, הכביד נחשתי (איכה ג). הלב מתפלץ למשמע ספור איום ונורא זה.

דב ארב הוא לי - ארי במסתרים (איכה ג).. תיכף עם יציאתם געלו אנשי הרשע את הדלת מבפנים ואף רבנו הקדוש ולהבדיל מספר רשעים נשארו במקום.

ויגרס בחצץ שני, הכפישני באפר (איכה ג). אז ניגש טיפוס מפוקפק ונורא, אכזר ומרושע מבין עיניו נשקפה השנאה האיומה והרשעות הנוראה. ובחוצפתו העזה וברשעות שאין קדוגמתה בעולם הצית סגרירה והחל לעשן בפני צורתו של רבנו הקדוש, ומבעד לתימרות עשן-סיגריות מחניק, ואופף את הכל, נשמעים קולות צחקוקיהם ושחוקם של אנשי הרשע שנהנו לחזות בהשפלת כבודה של השכינה הקדושה

המתגוללת באפר חובקת אשפות.

בעת הזאת. רבנו הקדוש חלץ את התפילין ונשאר עטוף בטליתו והתישב על מקום קדשו ואמר תהילים.

תיכף בהודע הבשורה המצמררת על נעילתו של רבנו הקדוש בחדר יחד עם אנשי הרשע, הזדרזו אברכים ובחורים להתכנס ברחבת הכולל ולנסות לחלץ צדיק מידי רשע.

בין המתאספים בלטו אברכים מבוגרים באים בימים שכבר חתנו כמה וכמה צאצאים, שלא חסו על כבודם ולא הביטו על גילם, ובאו ללחום למען ספר תורה השרוי במיצר.

כעבור שעתיים תמימות של השפלה ובזיון גורא, פתחו הרשעים את הדלת ורבנו הקדוש נטל את הטלית ותפילין בידו הקדושה וצעד לעבר היכל הפטל. קהל גדול ומכובד ליוו את רבנו הקדוש והצטרפו לתפילתו הנלהבת.

מיני אז קבע רבנו הקדוש את מקום תפילתו במקום ההוא, עד שחנכו את היכל ברוך בראש חודש ניסן תשס"ז.

שומר השם את כל אוהביו ואת כל הרשעים ישמיד

רבנו הקדוש שליט"א בלחיים אחר התפילה באמרי חיים

מיטגעלעבט

צוועדים לארד הדורות עם זווית ראיה ויז'ניצאית

גימנסיות הוקמו בכל סמטא, מורים
מדפלמים מטובי המוחות וגדולי
הממחים שבין הובאו בנסיעה יחודית
לארץ ישראל, מנחילים את שפת יון
ומטמטמים את מוחם של הנקבצים מולם

פרק א'

רחובות ירושלים השתנו לבלי הכר, סמטאותיה ומבואותיה החליפו את מראיהן ושנו את צורתן. לא עוד מראה מישן, פאנאטי וקדמוני. דמותם של העבדקנים יראי שמים ועובדי השם באמת, שזקן עבות מעטר את צורתם ואבנט חגור על מתנם (ואינם מעוטרים במלבושי הגאות כפזמקאות שחורות...) הדלדלו והתמעטו. קולות צהלת ילדי חמד - תינוקות של בית רבן השבים מבית תלמודם בדיצה כמעט ופסקו.

תחת כל זאת - התחדשה העיר במראה מתקדם ונאור. שערים מהדרים ופרחי נוי מקשטים. דמויות עטויות במלבושים נאים (...) ו(לא)מתקנים צצו מכל עבר. קולות הילדים מתחרים במשחקי כח, מתקוטטים עם חבריהם ומתנצחים ביניהם גשמעו מחצרות הבתים.

חיינו טאטע...

מבוא

בזד עזוב ונטוש ישב נתנאל במערה הקרירה והאפלולית, אביו מולידו מתנפר אליו, מתרחק ואף מתאכזר, בני משפחתו האהובים רחוקים ממנו ומהשקפתו מרחק שנות אור, הרחוב התוסס והצבעוני מנסה למשכו ולגררו, ומזעזע את נשמתו. בזד. אף לא מדכדך! לא ולא! בזד, אף גאה. עזוב, אף מאשר. מרצה מבחירתו ושמח על החלטתו - באש ובמים - נחוש הוא בדעתו.

עשרות נסיונות ומאות בזיונות הינם מנת חלקו של נתנאל - גער בן שטים עשרה שנים בלבד, כל משבריה וגליה עלי עברו, ונתנאל נשאר חזק ברוחו, איתן בנשמתו ותקיף בנפשו.

אפילו ס'איז שווער זאג איך צו מיר וועלן זיך גישט פייגן, ליבו מתרוגן משמחה - על זכירתו הכפירה להמנות על יחידי סגלה שאינם נבהלים ולא גרועים מהרחוב והבלי, הרבי הקדוש הוא ואין בלתו.

לאורו נסע ונלך!

חליפות צמר בגווני אפרפר תכלת, לקאפטענעס מגרדים בתלת ממד, מנצנצים ומסנוורים, שרצועות קטיפה יונית מחויטת מעטרת את שולי החליפה.

תרבות יון שולטת בעיר הקדש והמקדש!!

חוזרים לחיים! - הכריזה הפרזה החצופה שנתלתה במרכז העיר, לצד מודעות צבעוניות ורעשניות שקרצו לעיניהם של שולי המחנה שנסחפו בקלילות אחר ססמאות היונים, חפצים הם להתקדם, להיות מאלו הנמנים על קבוצת ה"פארגעשריטן" דמו עצמם למאשרים על פני תבל.

גימנסיות הוקמו בכל סמטא, מוזרים מדפלמים מטובי המוחות וגדולי הממחים שביון הובאו בגסיעה יחודית לארץ ישראל, מנחילים את שפת יון ומטמטמים את מוחם של הנקבצים מולם בדברי הבל ושטות, משפילים בחכמות שונות מחכמות העולם.

היונים הרבו בתחבולות ותכסיסים לשנות את פני הרחוב היהודי הקדום, עציצי גוי יפיפיים קשטו כל פנה וכל קרן רחוב. עשבים ובשמים הדיפו ריח ניחוח ערב ומשפר (ואף מבחיל...) בין הסמטאות, חנויות לממפר תלבושות יוניות מתקדמות נפתחו בזה אחר זה והתמלאו בעשרות קונים שהתחבטו בין חליפות צמר בגווני אפרפר תכלת, לקאפטענעס מגרדים בתלת ממד, מנצנצים ומסנוורים, שרצועות קטיפה יונית מחויטת מעטרת את שולי החליפה. כפתורים בגווני זהב - נחשת עתיקה

ובגודל מפלצתי במיוחד לסגירה הרמטית של שרוול החלצה שתציץ מהחליפה, ונעלי בד ממתגים לצד מכנסי בל תשחית, שחסכו בבד ויצרו צר צר.

וכמובן - בכל רכישה. בקבוקון 'ריח ניחוח' (תרסיס בואש סחלבים בניחוח פרוב שדה בנגיעות בטטה מבושלת) להתזה ריסוס ומריחה מכף רגל ועד ראש, למען יכירו וידעו כל עובדי ארץ שהריח הדוחה והמבחיל יפה באפם בחזקה כי מתינוני הוא.

און דאס איז שיין... נעבעה...

ובעקר מלאכתם, התמקדו היונים הרשעים בטפוח הכוח הגופני אותה העריצו ורוממו. אולימפיאדות נבנו והיכלי ספורט הוקמו, תחרויות והתנצחויות, תרגילים משנים לחיזוק השרירים והעצמות, משחקי כדורגל ודומיהם, הופעות ואירועים שמשכו את בני הנער למשחקיהם והבליהם.

לדאבון לב חכמי ישראל ויראי השם, נחלו היונים הצלחה מרשימה במשימתם. רבים מכלל ישראל נסחפו אחריהם והצטרפו לשורותיהם, פרקו על תורה ושעבדו את נשמתם לתרבות היונית.

אף המתיונים לא הסתפקו בפריקת על גריידיא, והגדילו ופרצו חומות מגדלי, והחלו להפיץ אמצעי שכנוע בין קהילות החרדים לדבר ה', וניסו להפיל ברשתם עוד

ועוד תמימים וכשרים.

החרדים לדבר השם התרחקו כמטחוי קשת מאותם מתיונים בזויים, החרים אותם ואת כל אשר להם, נתקו קשרים ומגעים, למען לא ישפיעו הם על נשמתם הטהורה.

אכן. רבים נסחפו אחר היוונים ותרבותם, ומכרו את נשמתם לשטן...

אף. למלך העריץ והמרושע היושב ביון לא היה די בכך, מאות ואלפים מבני ישראל שנהרו אחריו ככסילים ופתאים ההולכים בחושך לא השביעו את רצונו ותאוותו המרושעת, הסחיפה המתיונית האדירה לא סיפקו את שאיפתו השתלטנית, הוא דרש הורה ותבע שכל כלל ישראל ינהרו אחריו, ישתוקקו ויחפצו למצא חן בעיניו, ולעשות את רצונו - וזה לא קרה.

ובמוחו - צץ רעיון מרשע ואילי, אכזרי וגבזה.

פרק ב'

שעת בקר מקדמת בעיר הקדש. רבם של תושבי העיר עדיו נמים את שנת הבקר הערבה, שלפתע נקטעה באחת על ידי עושי דברו של המלך, הממנים על ההכרזות המלכותיות,

תרועת החצוצרה רועמת ניסרה את החלל וצרמה באזני כל. כשלאחריה נשמעה ההודעה:

"בפקודת מלכנו הרם אנטיוכוס ירום הודו.

תושבי המדינה ואזרחיה נתונים תחת מרותו של מלכנו רב החסד

החפץ להיטיב עם כלל התושבים.

המלך האדיר קורא לכלל נתיניו להתאחד ולהתאסף במוסדות המפארים שהקים ובנה ברב עמל, להשפיל ולהחכים בחכמות העולם, ולהשתחרר מהעל הכבד שמטל עליכם לחינם.

ולכן. נאסר מהיום והלאה לשמר את יום המנוחה השבועי - יום השבת. נאסר על קיום ברית המלה לתינוקות הנולדים. נאסר על קדוש החדש על פי מולד הלבנה. ובעקר - אסור גורף חל על למוד תורת היהודים.

אזרח שיתפס מפר את הוראות המלוכה אחת דינו למיתה בגין מרידה במלכות

הפרוז המלכותי סובב בין בתי היהודים בעיר הקדש בירושלים, ושב על הכרזתו שוב ושוב, החריד את ליבותיהם של תושבי העיר. נתנאל זנק ממטתו, נטל את ידיו, שפשף את עיניו וצבט את עצמו. "האם זה רק חלום רע אשר חלמתי" הרהר, הוא נחפז אל החלון, הבית ימינה ושמאלה, תר בעיניו בחפשו אחר רמז הפרוז המחריד שמטלטל את נשמתו. בסתר לבו קוה שאף דמיון שוא נדמה לו, ואין אמת בחלומו.

אף - לאכזבתו המרבה הבחין נתנאל בפרוז המלכותי, רכוב על סוס אביר נכנס בשערי המבוא בו התגורר, הפרוז שנשמע לו מרחוק לפני דקות ספורות, הדהד באזניו בקולי קולות, חורק ומצמרר, מפחיד ומחלחל...

וכמוכן -
רכישה. בקבוצה
ריח נוח
(תרסיס בוא)
סחלבים בניה
כרוב שדה בנגיע
בטטה מבושלת
להתזה ריס
ומריחה מ
רגל ועד רא

וזאת. מנחיל הוא לתלמידיו האהובים, רבות מחדיר בליבותיהם את הזכות והחובה לדבק בו, ולהתבטל אליו כעבד לאדונו וכעפר הארץ

השאלות נקרו במוחו ואין פותר לו.

"האמנם?! המלך גוזר ואוסר לערף את יום השבת קדש כהלכתה? הוא רוצה לנתק את עם ישראל מהקשר עם בורא העולם שנכרת בברית המלה? עד כדי כך מתאכזר הוא, אפילו לקדש את החדש כבר אסור? ועל כלנה - האם מהיום והלאה לא נשב יחד עם המלמד ללמד ולהגות בתורת השם היקרה מזהב ומפז רב?! מה ארע לו למלך היושב ביון הרחוקה? מה נטפל הוא לעם ישראל? האם אינו מסתפק במאות האלפים שנהרו אחר תרבות יון הנלוזה ופרקו על מלכות שמים. מה הוא רוצה מאתנו?"

מבלבל ונבוך עזב נתנאל את מטתו ואת חדרו. שנתו כבר לא ערבה לו כלל וכלל. כיצד נתן להמשיך לישן ולגות, כאשר מבחוץ הכל מתהפך ונחרב...

נתנאל. נער צעיר. שנה טרם הכנסו לעל התורה והמצוות, מאגד הוא בחבורתו של המלמד החשוב רבי אחיעזר.

שמעו של המלמד הטוב הנערץ והנערץ יצא בחוצות ירושלים לטובה זה עידו עדנים, הלהט והחמימות שמחדיר הוא בתלמידיו הרבים לכל דבר שבקדשה, המתיקות והערבות, השקיקה להגות בתורת השם שמצליח בסייעתא דשמיא להנחיל לתלמידיו כבניו, ידוע ומפרסם לכל. רבים מבני הנער הירושלמיים הצטרפו לשורות תלמידיו, והתענגו מדי יום ביומו על

טוב טעמה של התורה הקדושה.

מסור הוא רבי אחיעזר לכל תלמיד ותלמיד, חפץ בהתקדמותו ודואג לגידולו, מעודד וממריץ לשקד על דלתות התורה והיראה. מתגמל בתגמולים נאים ונחמדים. משקיע את נשמתו בכל תלמיד שמתווסף לכתתו.

ועל כל המעלות הטובות שמנינו - מפורסם רבי אחיעזר בדבקותו התמימה ברבן של ישראל מתתיהו כהן גדול באדיקות בלתי מתפשרת, מקושר אליו בכל נימי נפשו, את מוצא פיו ישמר מכל משמר, ואת הדרך ואתו יקבל באמונה פשוטה וטהורה.

וזאת. מנחיל הוא לתלמידיו האהובים, רבות משנן הוא להם אודות זכירתם להגות מהאור הבהיר של הרבי הקדוש מתתיהו כהן גדול הנושא את משא העם על כתפיו, מחדיר בליבותיהם את הזכות והחובה לדבק בו, ולהתבטל אליו כעבד לאדונו וכעפר הארץ.

וגם נתנאל מיוזעניו זכה להכלל בין תלמידיו של רבי אחיעזר, מחבב הוא את מלמדו הנערץ, מיד בבקרו של יום נחפז הוא ללמודים, ומתקשה להיפרד בסיומם, כרוך הוא אחר רבו ומלמדו, ואוהב לשהות במחיצתו.

ובהיותו תלמידו של רבי אחיעזר לא יכל נתנאל להכיל ולקלט שתמו שנות האורה, ומהיום והלאה כבר לא יוכל לשבת בכתתו של המלמד, להאזין לאמריו ולהתענג

**אפרים הציץ חפוזות
בשעון הזהב
היוקרתי שהחל
לעטר את ידו הימנית
משעות הבוקר
(נשי בקניית צעיף
שעיר מהקולקציה
העדכנית עם
סיבי עור פרה)**

אליצור, לראות מי הוא זה ואיזה הוא שקרא בשמו. עיניו התרוצצו ותרנו אחר מקור הקול.

"אליצור. זה אני חברך. נתנאל", הרגיעו נתנאל בראותו את בהלת חברו.

"אההה זה אתה", נשם אליצור לרוחה, "איה שהבהלת אותי, כבר חשבתי שאחד הרשעים דולק אחרי..."

"סליחה אליצור", התנצל נתנאל מביש, "לא חשבתי מה שאני עושה, הייתי כל כך נסער וסהרורי, מבלבל ותועה..."

"מה אתה כל כך נסער" קטע אליצור את דבריו, "מה כבר שוב ארע שגרם לך להתבלבל ככה".

נתנאל פקח זוג עיניים תמהות ותוהות על אליצור, "אתה שואל אותי מה ארע", תהה בקול, אתה לא רואה בעצמך?! - אמר בהצביעו לעבר הרשעים המקיפים את בית המדרש ומוזנעים כל גישה פנימה.

"גו... ומה הבעיה?", שאל אליצור.

"האם נסתתרה בינתך?" נתנאל לא הבין למה חברו מתעקש שלא להבין את המצב הקשה, "הרשעים צרים על בית המדרש, האם אכן נפסיק ללמד יחד בכתתו של המלמד רבי אחיעזר?"

"מה, לא שמעת?" כעת היה תורו של אליצור לתמה ולהתפעל על נתנאל.

"לא", הודה נתנאל, "לא שמעתי מאומה, האם הגזרה בטלה או שמא החילים בכניסה הגם רק בבות שעוה או אולי מפלסטלינה"

מדבריו. זה פשוט לא נקלט ולא נתפס לו...

אחת ושתיים התלבש נתנאל, סידר את יצועו, התארגן חיש ועזב במרוצה את ביתו החמים והנעים ויצא לרחוב הקריר, צינת הבקר מקבלת אותו, משב רוח קר טופח על פניו ומבדר את פאותיו, אף נתנאל אינו חש כלל, אף הוא לעבר בית תלמודו, בית המדרש בו מתאספים הם מדי יום ביומו, מבקש הוא לראות ולבחון מה מתרחש שמה? האם אכן הגזרה בתקפה, מעדיף הוא לבדק את העניין בעצמו ולא להסתמך על שמועות שונות שלפעמים (וגרובם) הנם שקריות...

בעודו פוסע בשער הרחוב המוביל לבית תלמודו נחרד נתנאל חרדה גדולה, זעה קרה שטפתהו... צמרמרת עזה צמררה את גוו... הוא כלל לא האמין למראה עיניו...

עשרות חיילים נצבים בשערי בית המדרש, חרבם שלופה בידם, פניהם מטילות אימה ופחד על כל רואיהם, אכזריות ורשעות נוצצת מעיניהם הזדוניות. אוי לו לאשר יחפוץ להתקרב אל היכל השם.

ואם אין די בשמירה הנקשה והמפחידה הוסיפו לנעל את דלת בית המדרש. קבעוהו במסמרות ברזל טרקו וחסמו כל אפשרות כניסה וחדירה מכל עבריה.

עודו עומד בהלם ובדממה, מביט ואינו מאמין, הבחין נתנאל בחברו אליצור ידידו לספסל הלמודים צועד בלאט בצדי השכונה.

"אליצור", קרא נתנאל לאליצור בקול חרישי. מבוהל כלו הסתובב

**איננו נתיניו של אנטיוכוס
ואיננו צריכים לשמע
בקולו... מיר זענען
נישט קיין גריכישע
פאסנז'יר'שאפט,
אינז האבן נישט קיין
גריכישע פאס (איננו
אזרחים יווניים, ואיננו
נושאים דרכון יווני)...**

גחך נתנאל במרירות.

"לא ולא" - הבהיר אליצור, "הגזרה לא בטלה, אף אינה תקפה בשבילנו".

"מדוע" תמה נתנאל, "האם אנטיוכוס הרשע מכיר בכוחו של למוד התורה של תינוקות של בית רבן. או שמא הוא נבהל מתורה הנלמדת עם שוואנצאנעס ובגלל זה הגזירה לא בתקפה".

"תעזב אותי עם האנטיוכוס הזה" בטל אליצור את דברי נתנאל, "איננו נתיניו של אנטיוכוס ואיננו צריכים לשמע בקולו... מיר זענען נישט קיין גריכישע פאסנז'יר'שאפט, אינז האבן נישט קיין גריכישע פאס (איננו אזרחים יווניים, ואיננו נושאים דרכון יווני)... עם ה' אנו. דבוקים וקרוכים אחר עבדו - הרבי הקדוש מתתיהו כהן גדול, והוא הורה להמשיך להגות וללמד את תורת ה' כמימים ימימה, ואף להוסיף ולהתחזק באמונה ביתר שאת".

"אבל איפה נלמד?" תמה נתנאל. "האם נפרוץ לבית המדרש? נלחם עם הרשעים הצרים על בית המדרש?"

אליצור סקר בעיניו את הסביבה, בוחן שאף אחד אינו מקשיב לדבריו, מתקרב הוא אל חברו,

ובקול חרישי לוחש אל תוך אזניו, חושף את הסוד החשאי - "למען ההשתדלות, הורה הרבי הקדוש להמשיך את הלמודים במחתרת, בהחבא ובהסתר, להתרחק מעיניהם האכזריות של הרשעים ולחמוק מתחת ידם המגואלות בדם.

מהיום ואילך התקיימו הלמודים במערה בהרי יהודה. נתמקם בין הנקיקים והסלעים הפזורים בהרים, וכך נחמוק מתחת עיניהם האכזריות. ועוד כשעה קלה מתאספים בחצרו של המלמד רבי אחיעזר, ובקבוצות קטנות נחמק בלאט אל ההרים הסובבים את ירושלים, שמה נזכה לעשות רצון צדיק ללא שום פשרות."

"אבל זה מאוד מסבך..." נבהל נתנאל, "הם יכולים להרג אותנו. כך הכריזו לפני שעה קלה, שמי שיתפס לומד, דמו בראשו..."

"ועל מסירות נפש לא שמעת בחייה?" הקשה אליצור. "כמה פעמים שוררת 'אהן קיין שאלות אהן קיין הסברים', גופפת בידה במרץ ובתמימות, כעת הגיע הזמן לממש ולקים את מלות הנגון".

נתנאל נפרד מאליצור, פיו מלא בהודאה על שגלה את אזניו על הסוד הכמוס - סוד החיים, ממהר הוא לביתו להודיע להוריו, אשר 'ברוך ה' אשר לא השבית גואל' וממשיכים ביתר שאת להחזיק בעץ החיים.

בְּדַמְיוֹנוֹ מַצִּיר הוּא וּמַדְמִיין אֶת שְׂמֻחָתוֹ וְאֲשֶׁרוֹ שֶׁל אָבִיו ר' אֶפְרַיִם, שְׂוֹדֵדֵי יִשְׂמַח לְשִׁמוֹעַ שֶׁבָּנוּ לֹא יִפְסִיק אֶת לְמוֹדוֹ חֲלִילָה.

בְּחִלּוּמוֹתָיו הַגְּרוּעִים בְּיוֹתֵר לֹא דִמְיוֹן נִתְנָאֵל אֶת אֲשֶׁר יִתְרַחֵשׁ בְּבֵיתוֹ בְּדַקּוֹת הַקְּרוֹבוֹת.

פָּרָק ג'

עֵינָיו שֶׁל ר' אֶפְרַיִם נִפְקָחוּ לְרוּחָהּ. זַעַם וְכַעַס רַב נִשְׁקָפוּ מִבֵּין רִיסֵי עֵינָיו. עֲצָבָיו גָּדְלוּ חֵישׁ, וְהוּא הִבִּיט עַל בָּנוּ נִתְנָאֵל שֶׁהֶצְטִיף בְּפִנְתּוֹ תוֹהָה וְאִינוּ מִבֵּין מָה הַדְּלִיק אֶת אָבִיו.

"אֵינֶנִּי מֶרֶשָׁה לָהּ לְהֶצְטִיף לְקַבּוּצוֹת אֵלּוּ - בְּשׁוּם פָּנִים וְאִפֹּן! זֶה אִינוּ אַחֲרָאִי וּמְאֹד מְסוּכָן. פִּקּוּחַ נֶפֶשׁ שֶׁל מָמֵשׁ.

בְּמִקְוֵה גִי'עַס טַעְנוּ ה'מְבִינִים הַגְּדוֹלִים' בִּידֵיעָה בְּרוּרָה שֶׁהַיּוֹנִים אֵינָם מִתְּכַוְּנִים לוֹתֵר וּלְהַעֲלִים עֵין. מִי שִׁיתֶּפֶס לוֹמֵד - יִהְיֶה. חֵד וְחֻלֵּק! הֵם הִתְפָּרְסוּ עַל כָּל בְּתֵי הַמְדָּרְשׁוֹת וְהִיכְלֵי הַלְמוּד, חוֹקְרִים וְדוֹרְשִׁים אַחֵר הִתְאַסְּפוּ לְלִמּוּד, וְהֵם וְדַאי גַם יִתְפָּסוּ אֶת הַקְּבוצוֹת שִׁיּוּצָאוֹת לְמַעֲרוֹת. הֵם לֹא טִיפְשִׁים. וְאֵנִי לֹא רוֹצֶה לְאַבֵּד אוֹתָהּ בְּגִיל כֹּה צָעִיר."

"אָבֵל... " נָסָה נִתְנָאֵל לְהַסְבִּיר לְאָבִיו.

"שׁוּם אָבֵל... הַשְׂתִּיקוּ אָבִיו בְּתַקִּיפּוֹת, "הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעֶצְמוֹ צִוָּה 'וְחֵי בָהֶם' וְלֹא שְׁיִמוֹת בָּהֶם, אָנוּ כָּעֵת בְּמַצָּב שֶׁל סִכְנַת נִפְשׁוֹת וְאַסּוּר לְהַסְתִּיכָן. בְּשׁוּם אִפֹּן. לֹא כֶּךָ כְּתוּב בַּתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה 'וְנִשְׁמַרְתֶּם מְאֹד לְנַפְשׁוֹתֵיכֶם'."

"אָבֵל" נִתְנָאֵל לֹא הִרְפָּה, וְאָמַר "הַרְבֵּי הַקְדוֹשׁ הוֹרָה שֶׁכֵּן נִדְרָשׁ לְמִסֹּר אֶת הַנֶּפֶשׁ וְלִלְמַד בֵּיתֵר שְׂאֵת, וְלֹא לְשִׁמּוֹעַ לַיּוֹנִים וּגְזֵרוֹתֵיהֶם."

"וְאֵנִי לֹא מֶרֶשָׁה לָהּ לְלַכֵּת!" פָּסַק ר' אֶפְרַיִם בְּנִחְרָצוֹת.

"אָבֵל הַרְבֵּי הַקְדוֹשׁ מִתְתִּיחֵהוּ כִּהֵן גְּדוֹל הוֹרָה, וְחוּבָה לְשִׁמּוֹעַ בְּקוֹלוֹ?!" נִתְנָאֵל לֹא הִבִּין מָה קָרָה לְאָבִיו שְׂמוּרָה לוֹ נֶגֶד פְּקֻדַּת הַקְדָּשׁ.

"אִיזוֹ וְוַאסִּי אִיזוֹ מִיט כְּבוֹד אָבִי?!" צִוּחַ ר' אֶפְרַיִם בְּזַעַם.

פָּנָיו הִתְאַדְּמוּ בְּכַעַס, הוּא הִשְׁתוֹלֵל מִזַּעַם, בָּעַר וְזָעַף, קִצָּף וְרָגַז, דָּמוֹ עָלָה לוֹ לְרֹאשׁוֹ, הוּא כִּמְעֵט וְהִתְנַפֵּל עַל בָּנוּ שֶׁנִּבְהַל מִהִתְקַפָּה הָאִמְתָּנִית.

"כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ אֵינָה מִצְוָה מִן הַתּוֹרָה?! כָּל הַיּוֹם רַבִּי רַבִּי רַבִּי, הַרְבֵּי הוֹרָה וְהַרְבֵּי צִוָּה הַרְבֵּי אָמַר וְהַרְבֵּי גָזַר... וְמָה עִם כְּבוֹד אָבִי, מָה עִם הַדְּבָרָה הַחֲמִישִׁית שֶׁבַעֲשָׂרֵת הַדְּבָרוֹת..."

"וְחוּץ מִזֶּה, נִתְנָאֵל", נָסָה ר' אֶפְרַיִם לְהַרְגִיעַ וּלְשַׁכְנֵעַ אֶת בָּנוּ בְּרֹף וּבְנֵעַם, שְׁאִכֵּן יִשְׁמַע לוֹ וּלְדַבְּרוֹ.

"דוּ בִּיסֵט דָּאף יֵא אֶ קְלוּגֶער, גַּער גְּבוֹן וְחָכָם אַתָּה, הֲרִי הַיּוֹנִים חֲזָקִים וְכֹחָנִיִּים, בְּסוּפּוֹ שֶׁל דְּבָר הֵם יִנְצְחוּ וְיִשְׁלֹטוּ בְּאַרְצֵנוּ"

מצוה דאורייתא

ר' אפרים טורק את הדלת אחריו, ומותיר את בנו נתנאל נבון ומבלבל. דמעות נצנצו בזויות עיניו, נפשו חשקה להצטרף למוסרי הנפש עושי רצון צדיק, אך אביו מולידו מונע זאת ממנו ואסר עליו זאת.

כעבר דקה ארפה של התחבטות ומחשבה החליט נתנאל להתיעץ עם המלמד האהוב, "המלמד ודאי ידע להאיר את עיני כדת מה לעשות", הרהר בדעתו, בעודו עושה את דרכו במרוצה לבית המלמד.

פריק די

פאותיו נוטפות מים, מצחו חרוש תלמים, מחשבתו ומוחו מתעמקים, וכל קלו שקוע בעולם אחר, נעלה ומרומם.

יושב המלמד רבי אחיעזר על מגלות הקלף שחלקו אמש "מגלת דברי אלוקים חיים" לאור המצב הקשה השורר בארצנו הקדושה, מתעמק הוא בכל מלה ובכל תג מדברות הקדש, מתאמץ להבין ולהשפיל מה אמר הרבי הקדוש, ובעקר - מה זה נוגע אלי.

דקה ארפה עמד נתנאל בפתח הבית, מציץ פנימה, הדלת כבר ממילא נעקרה מזמו, רבי אחיעזר מהר להסירו ולא להפשל חלילה בכפירה באלוקי ישראל. בראותו שהמלמד אינו מבחין בו ובאין דלת לדפק עליו, פסע

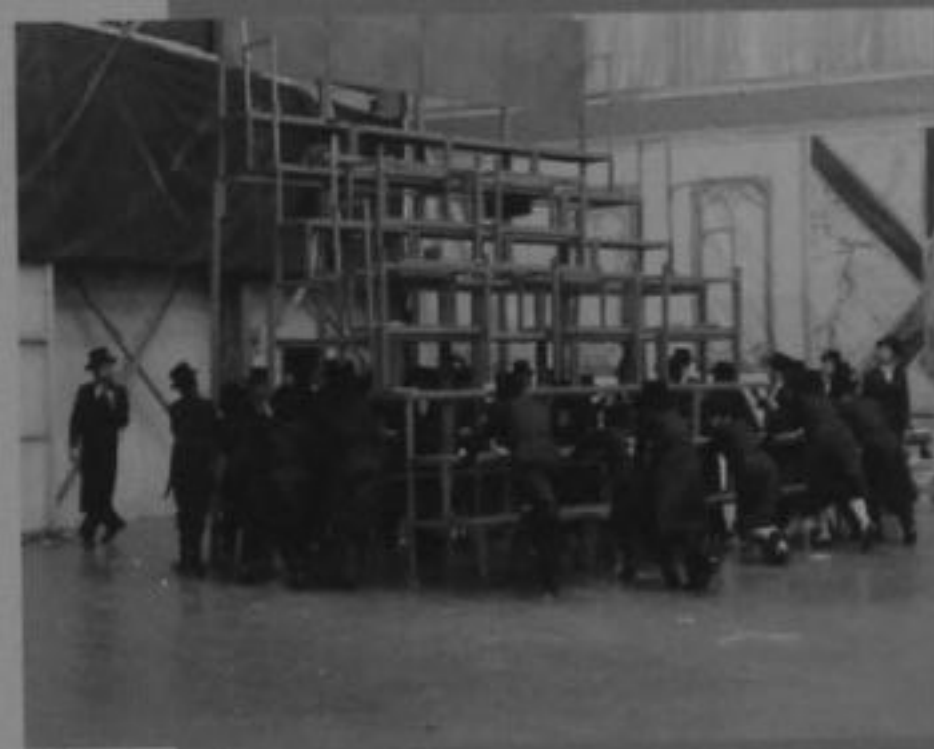
הקדושה, ולמה לה להסתכסך אתם, רב הקהל נוהר אחריהם, הם חזקים, מפרסמים, הם אינם גומרים לבנות בנינים מפארים ומכבדים, כל מדינות העולם תומכים בהם ואוחזים משיטתם, כל התקשרות מרננת ומשבחת את פעלותיהם ואורחותיהם, ומדוע עלינו להתקוטט עמם, הבה ונחיה חיים רגועים, תקינים ושלווים, בסתר לבנו נשאר יהודים, אך בחוצות נצטרף להדמות אליהם, להתנהג כרצונם ולהיות עמם. מה הפעיה, מ'קעו מיינעו, וואס מאכסטו זיך נאריש???

אפרים הציץ חפזות בשעון הזהב היוקרתי שהחל לעטר את ידו הימנית משעות הבוקר, (שי בקנית צעיף שעיר מהקולקציה העדכנית עם סיבי עור פרה)

"כבר מאחר לי, אני ממהר לאולימפיאדה, פרסמו בכל האתרים שמתחיל היום סדרת שעורים חדשה ללמוד השפה היוונית, חבל לי לפספס את ההזדמנות שנקרתה לרפוש את הידע המדהים בחנם, כדאי גם לה להצטרף אלי, להתקדם בחיים".

נתנאל משה בכתפיו והביע סלידה עמקה מהצעתו של אביו שהבחין בסרובו.

"אני לא מחייב אותך, תעשה מה שבא לך - אבל ללכת למערות - בשום פנים ואפן. אל תשכח, כבוד אב הנה גם

"כבוד את אביו ואת
אמו אינה מצוה מן
התורה?! כל היום
רבי רבי רבי, הרבי
הורה והרבי צוה
הרבי אמר והרבי
גזר... ומה עם כבוד
אב, מה עם הדברה
החמישית שבשש
הדברות..."

פְּנִימָה וְהֵעֵז לְהַפְרִיעַ לַמַּלְמֵד, בְּשִׁפְכוֹ אֶת לִבּוֹ הַנִּשְׁפָּר, בְּסִפְרוֹ אֶת קוֹרוֹתָיו בְּבֵית אָבִיו, שׁוֹטֵחַ הוּא בְּפָנָיו מַלְמֵדוֹ אֶת חֲבוּטֵי נַפְשׁוֹ, כְּבוֹד אָב לְמוֹל מִצּוֹת וּלְדַבָּקָה בּוֹ.

פִּשְׁשֻׁשׁ... הַשְּׁמִיעַ הַמַּלְמֵד קוֹרִיאת הַתַּפְּעֵלוֹת מִדְּמָה "א גִּייעַ מִצּוֹה, כְּבוֹד אָב, הֵיכָן מִצָּא אָבִיךָ אֶת הַמִּצְוָה הַזֹּאת".

נִתְנָאֵל הַתַּבְלָבֵל לְגַמְרִי, "מָה זֶה נִקְרָא אִיפֹה", תָּהֵה, "הַדְּבָרָה הַחֲמִישִׁית שֶׁבַעֲשָׂרֵת הַדְּבָרוֹת הֵנָּה כְּבֵד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ, כְּתוּב מִפָּרֶשׁ בְּתוֹרַתְנוֹ הַקְּדוּשָׁה".

"יִפֹּה יִפֹּה", הִנֵּהוּ הַמַּלְמֵד בְּרֹאשׁוֹ, "אֲכֹן הַדְּבָרָה הַחֲמִישִׁית הֵנָּה כְּבוֹד אָב וְאִם, אֶךְ לִפְנֵיהֶּי יֵשׁ אֶת הַדְּבָרָה הָרִאשׁוֹנָה "אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם", וְאָבִיךָ לְדַאֲבוּנָהוּ כּוֹפֵר בְּדְבָרָה זֹה, כּוֹפֵר בְּאַמוּנַת אֱלֹקֵי עוֹלָם וּבַעֲבָדָיו צְדִיקֵי אֱמֶת".

הַמַּלְמֵד הוֹסִיף לְהַסְבִּיר וּלְבָאֵר לְתַלְמִידוֹ הַנְּבוֹה, "לְצַעֲרָנוּ, בְּעִקְבוֹת הַמִּצְוָה הַקִּשָּׁה הַשּׁוֹרֵר בְּאַרְצֵנוּ הַקְּדוּשָׁה מִתַּפְּשֻׁט בְּקֶרֶב הַחֲרָדִים לְדַבֵּר הַשֵּׁם שִׁיטַת הָאֲנֹכִיּוֹת וְהַיִּשּׁוּת, שִׁיטָה הַטְּמָאָה שִׁיטַת הַבְּטָשִׁים, הַחֲפָצִים בְּחַיִּים נוֹחִים וּקְלִילִים, חוֹפְשִׁים וּמִשְׁחַרְרִים נְטוּלֵי עוֹל וְשִׁעְבוֹד, וְשִׁרְשׁ הַכֹּל, כִּי צָרִיךְ לִשְׂאת חוֹן בְּעֵינֵי הָרְחוּב וְטַעֲנָתָם בְּפִיהֶם 'כִּי אֵי אֶפְשָׁר לִלְחֹם עִם הַיּוֹנִים וּמִכְרָחִים לְהַכְנִיעַ לָהֶם'.

אֶךְ הָאֱמֶת הַמָּרָה שֶׁהֵם חֲפָצִים לִשְׁקֹעַ בַּעֲצָמָם, "זִיךְ אֲרִיין לֹאֲזֹן אִין זִיךְ", אֵינָם מְעוּנִינִים לַעֲמַל וְלַעֲבֹד, לְהַתִּיגֵעַ בְּשִׁבִּיל רְצוֹן הַשֵּׁם, וְאָבִיךָ - לְפִי דְבָרָיו, הַבְּנִתִי, נִסְחַף אַחֵר שִׁיטָה גְלוּזָה זֹה".

"אִין לוֹ כַּח וְעֵז לִלְחֹם אֶת מַלְחַמַת הַשֵּׁם, לְהִימָנוֹת עַל עוֹבְדֵי הַשֵּׁם, תָּאֵב הוּא לִשְׁכַּב עַל הַכֶּסֶּא - נַח עִם רַגְלָיו מוֹנֵפּוֹת אֶל-עַל, וְלַחֲיוֹת חַיִּים נוֹחִים וּקְלִילִים".

"וְלֹא דִי בְּכָךְ - הוּא עוֹד מְעַנֵּין לַחֲטָף אוֹתָהּ, לְלַכֵּד אוֹתָהּ - בְּנוֹ הַצָּעִיר בְּרִשְׁתּוֹ, רִשְׁתֵּי הַיָּצָר. מִנְּסָה הוּא לִשְׁכַנֵּעַ אוֹתָהּ בְּחִלְקֵלְקוֹת וּבְתַקִּיפּוֹת לִילָה בְּעִקְבוֹתָיו וּלְנִהֵג כְּמוֹהוּ, הוּא פָּשׁוּט "חוֹטֵף" אֶת נִשְׁמָתָהּ", ה' יִשְׁמְרֵנוּ וְיַצִּילֵנוּ.

"אָבֵעֵר - ס' אִיז מִיין טאַטע..." נִתְנָאֵל נִשְׁעַן עַל הַכֶּסֶּא, רֹאשׁוֹ סָחָרָחַר וְלִבּוֹ כְּבֵד עָלָיו.

"מִיין טאַטע... מִיין טאַטע..." גִּיחַח רַבִּי אַחִיעֶזֶר, "וְאִם הוּא אָבִיךָ, אֲזִי הוּא הַבְּעָלִים עַל נַפְשָׁה וְעַל נִשְׁמָתָהּ?! לֹא וְלֹא - הוּא אִינוֹ בְּעָלִים עָלֶיהָ. הוּא צָרִיךְ לָזוֹן אוֹתָהּ, לְסַפֵּק לָהּ כָּל מַחֲסוּרָה וּצָרָכָה הַגִּשְׁמִיִּים. אֶךְ עַל נִשְׁמָתָהּ וְעַל צָרָכָה יֵשׁ בְּעַל הַבֵּית אֶחָד וְיָחִיד - אֶךְ וְרַק הַרְבֵּי הַקְּדוּשָׁה אַחֲרָי עָלֶיהָ! וְאִם הוּא נוֹגֵד אֶת דִּרְכּוֹ הַקְּדוּשָׁה, אֵינָהּ מִצְוָה לְצִיִּית לְדְבָרָיו. אֲסוּר לָהּ לִשְׁמַע בְּקוֹלוֹ".

"וּבְכָלֵל, הָרִי לְמַדְנוּ בַּעֲבָר, שְׂאוֹתִיּוֹת ט' וְת' מִתְחַלְפוֹת - הָאֵם יִדְעָתָּ מָה הֵם הָרִאשִׁי תַבּוֹת שֶׁל מִיין ט' אֲטַע" מ-ת! - אִם תִּדְבֹּק בְּמַלְיָם אֵלּוּ, וְתִנְהַג בְּשׁוֹנָה מִהוֹרָאת הַקְּדֹשׁ עֵקֶב הוֹרָאתוֹ שֶׁל אָבִיךָ,

"וְעַל חֲסִירוֹת נַפְשׁ
לֹא שָׁמַעְתָּ בְּחִיידָה?
הַקִּשָּׁה אֲלִיצוֹר. "כְּמָה
פְּעָמִים שׁוֹרֵרַת "אֶהוּ
קִיין שְׂאֵלוֹת אֶהוּ קִיין
הַסְּבָרִים", נוֹכַפְתָּ בִּידָךְ
בְּמַרְץ וּבְתַמִּימוֹת, כָּעֵת
הַגִּיעַ הַזְּמַן לְמַמַּשׁ
וּלְקַיֵּם אֶת מְלֻחַת הַנִּגּוֹן".

סוּפָה לָמוּת מִיָּתָה רוּחָנִית וְדָאִית, "כִּי מִמָּוֶה מְקוֹר חַיִּים
וּבְאוּרוֹ נִרְאָה אוֹר", וְכָל הַפּוֹרֵשׁ מִמָּוֶה כְּפּוֹרֵשׁ מִן הַחַיִּים.
"אָבֵל", גִּמְגָם נִתְנָאֵל בְּמִבּוֹכָה, "אָבִי יָדוּעַ וּמִפְרָסָם כְּאָדָם
חָכָם וְנָבוֹן, וְאִם הוּא אָמַר לִי כִכָּה אֶז..."

"יָכוֹל לִהְיוֹת שֶׁהוּא חָכָם", קָטַע הַמַּלְמֵד אֶת דְּבָרוֹ
הַמְּגִמְגֵם וְהַמְּבַלְבֵּל "אָבֵל יִשְׁנֵם חֲכָמִים וְנָבוֹנִים מִמָּוֶה,
וְאֶחָד מֵהֶם, מֵהַחֲכָמִים הַקְּדָמוֹנִים יוֹדְעֵי עֲתִיד וְגִדּוּלֵי
הַדּוֹר כְּכָר קִבֵּעַ בְּרוּרוֹת בְּשִׁיעוּרוֹ לְפָרִשְׁת קְדוּשִׁים בְּבִאָרוֹ
אֶת הַפָּסוּק "אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֶת שַׁבָּתִּי תִשְׁמְרוּ",
וּפִירֵשׁ כָּהֵן.

סָמַךְ שְׁמִירַת שַׁבָּת לְמוֹרָא אָב, לוֹמַר
שֶׁאִף עַל פִּי שְׁהִזְהִרְתִּיהָ עַל מוֹרָא אָב
וְאִם, אִם יֹאמַר לָהּ לְחַלֵּל אֶת הַשַּׁבָּת
אֵל תִּשְׁמַע לוֹ, שֶׁאַתָּה וְאָבִיָּה חַיִּבִּים
בְּכְבוֹדִי, לָכֵן אֵל תִּשְׁמַע לוֹ לְבַטֵּל אֶת
דְּבָרִי, וְכֵן בְּשֶׁאֵר כָּל הַמַּצּוּוֹת.

וְאִף מַצּוֹת וּלְדַבָּקָה בּוֹ כְּלוּלָה בְּכָה,
שֶׁזֶהוּ עֵקֶר חַיּוּתוֹ וְנִשְׁמָתוֹ שֶׁל הָאָדָם
הַיִּשְׂרָאֵלִי, וְלָכֵן אָסוּר לָהּ לִשְׁמַע בְּקוֹל
אָבִיָּה וְחַיִּב אַתָּה לִשְׁמַע בְּקוֹל הָרַבִּי
הַקְּדוֹשׁ, כְּמוֹ שֶׁכָּבַר לְמַדְנֹה, שֶׁאָבִיו

מְבִיאֵה לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה וְרַבּוֹ מְבִיאֵה לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.

"וּבְכָלֵל", תֹּאמַר לְאָבִיָּה. "שֶׁהַיִּדִּישְׁקִיִּיט אֵינָה נִמְדָּדֶת
בְּרַב קָהֵל וּבִיַּחְסֵי צְבוּר, בְּכָל הַנוֹגֵעַ לְעִנְיָנֵי שָׁמַיִם אֵינָנו
מִתְּפַעֲלִים מִמָּה שֶׁהָעוֹלָם אוֹחֵז וְאֶת מִי הַתְּקִשּׁוּרַת
מִשְׁבַּחַת. וְכָלֵל לֹא מְשַׁנָּה הֵיכָן הָרַב הוֹלֵךְ וּבְמִי הוּא תוֹמָה,
אַחַת הִיא לָנוּ - וַיֵּאֱמִינוּ בָּהּ וּבְמִשָּׁה עֲבָדוֹ. וְתוֹ לֹא."

"וְכַעֲתָ, הַצֵּטְרֵף עִמָּנוּ לְעֵבֶר הָרִי יְהוּדָה, בְּשִׁמְחָה וְצַהֲלָה
עַל שְׁאֲכִיתָ לְהִימָנוּת עַל יַחֲידֵי סָגְלָה, לְגִיוָנוּ שֶׁל מֶלֶךְ -
הַמְּקַשְׁרִים לְרַבִּי הַקְּדוֹשׁ - לְאוּרוֹ נָסַע וְנִלָּךְ."

בְּצַעֲדִים קְלִילִים וְנִרְגָּזִים צָעַד נִתְנָאֵל אַחֵר מְלַמֵּד אֶהוּבּוֹ,
לְבוֹ קַל וְשִׁמְחָה, בְּטוֹחַ הוּא בְּצִדְקַת דֶּרֶכּוֹ - דֶּרֶךְ הָאֱמֶת,
הַדֶּרֶךְ שֶׁהִתְנוּה לּוֹ הָרַבִּי הַקְּדוֹשׁ, וּמִפִּיּוֹ מִשְׁתַּפֵּף שִׁיר וְרִנָּן
הוֹדֵיָה לְבוֹרָא כָּל עוֹלָמִים "אוֹיֶפֶן הַיִּלְיָג'וֹן רַבִּינ'ס וְוַעֲג טוֹהֵן
מִיר שְׁפֵאנֶען מִיר טוֹהֵן. מִיט דָּעם שְׁטאַלצִיר'ן. פֿון דָּעם
וְוַעֲג וְוַעֲל'ן מִיר זִיךְ גִּישְׁט רִיר'ן."

בְּרִיךְ ה'

כְּעִבּוֹר אַרְבָּעָה שָׁנוֹת מִלְחָמָה וְהַתְּנַצָּחוֹת.

אוֹיֶרֶת גִּיל וְשִׁמְחָה מִתְּפַשֵּׁט בְּרַחֲבֵי אֶרֶצְנוּ הַקְּדוּשָׁה. רוֹן
שִׁיר וְשִׁבְחַת נְשִׁפְכִים מִפִּיּוֹת כָּלָם. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַהֲבָתוֹ
וּבְחִמְלָתוֹ הִרְאָה אֶת כּוֹחוֹ וְגִבּוֹרָתוֹ, רַב אֶת רִיבְנוֹ, דָּן אֶת
דִּינָנוּ, וְנָקָם אֶת נִקְמָתָנוּ, בְּאוֹתוֹת וּבְמוֹפְתִים וּבְמַעֲשֵׂי נִסִּים
מִסֵּר גְּבוּרִים בְּיַד חֲלָשִׁים, וְרַבִּים בְּיַד מַעֲטִים, וְטִמְאִים

**"לא אביתי לשמע לקולו
של הרבי הקדוש שהורה
למסור נפש ולהקהל לעבד
את ד' ביתר שאת. טענתי
שזה קיצוניות יתרה
והתגרות באמות, הבטתי על
החשמונאים ככת מצומצמת
ומרובעת ואף... מסוכנת.**

ואבוי. השם יקם דמם השפוף."

"הלואי והיו נשחטים בגופם", התגבר בכיו של אפרים,
לדאבוני... נרצחה נשמתם..."

תוהו ומשומם עמד נתנאל. הוא לא הבין לאן חותר
אביו, "את מי רצח ואת מי שחטו..." הוא התבלבל
לדקה.

"אני בשרירות לבי הלכתי", התנדה אפרים, "לא אביתי
לשמע לקולו של הרבי הקדוש שהורה למסור נפש
ולהקהל לעבד את ד' ביתר שאת. טענתי שזה קיצוניות
יתרה והתגרות באמות, הבטתי על החשמונאים ככת
מצומצמת ומרובעת ואף... מסוכנת.

דגלתי בשיטת הליברליות החופשיות והנזחות,
חפצתי להתקרב אל היונים ולמצא חן בעיניהם, וכך
גם חנכתי את ילדי הרפים ללכת לארועיהם להשתתף
בהופעותיהם ולהצטרף ללמודיהם, הלבשתי אותם
כיונים, ורוממתי את תרבות יון בעיניהם."

"ועל התוצאה המרה אני אוכל את לבי, הם נמצאים
רחוק ממני בגופם, והרבה יותר בנשמתם. יונים
למהדרין. שבויים בידי הרשעים..."

"ורק אתה... שהתחצפת אלי, בגדת בי, ונטשת אותי
ואת ביתי... רק אותך אני זוכה לראות", אפרים סיים
וגעה בבכי מר, חודר כליות ולבבות...

ביד טהורים, באטשים ביד שוואנצאנים, ורשעים ביד
צדיקים, וזדים ביד עוסקי תורתך, יפירו וידעו כל באי
עולם כי לה' המלוכה ובזכות צדיקיו החיש ישועה וגאלה
לעם קרובו.

חפזים נרחבים, חקירות ודרישות רבות ערה
אפרים בחפשו אחר בנו יקירו נתנאל, שהתנתק ממנו
בברוטאליות לפני ארבע שנים, בעת שבחר לדבק
באדיקות ברבי הקדוש באמונה טהורה ופשוטה, למורת
רוחו הקלילה ונגד דעתו המלמדת של אביו.

דמעות גיל נשפכו כמים בעת שגפגשו והתחבכו באהבה,
ההבדל בין האב ובנו בלט צרם והדהד. אפרים - שערו
מגדל פרא (צ'ופ בלע"ז), בגדיו קרועים, מקשקשים
וחסרי טעם, שבמשך השנים התדרדר והתגלגל לפי
שחת, בהפכו למתייווני מתקדם נאור ואפנתי (מודעס
בלע"ז) מדיף ריח דוחה ומסאב (בשם בלע"ז), ולעמיתו
נתנאל, מראהו עדין ובוגר, פאותיו סדורות לו תלתלים,
זכה למלאות ראשו ומוחו בתורת ה' ולחסות תחת כנפי
השכינה בצל הרבי הקדוש.

יפחותיו של אפרים הדהדו בחלל, בקשי רב יכל
להוציא הברות מפיו, "א...א... אתה נשארתי היחיד מכל
המשפחה..." יבב במרירות.

"מדוע?" נדהם נתנאל. מה קרה לשלוימעלע, חנהל'ע,
שרהל'ע והרשעל'ע, האם נטבחו הם בידי הרשעים? אוי

הכל מתנהל למישרים.

הממלכה דופקת, פקידי השלטון עושים את מלאכתם נאמנה, גובים מיסים ומתקנים תיקונים, מסדרים ומחליטים, בננים נבנים ומגדלים מוקמים, רחובות נסללים ושוקים נפתחים, גנים פורחים ואילנות מלבבלים ומוסיפים לשלוות החיים בממלכה האיתנה, שגרה מברכת ושקטה, שאיפתם של כל ראשי המדינות ומושלי הממלכות.

אך בארמונו של המלך השגרה מופרת, והשלווה רחוקה מלשכון.

בלשכתו הפרטית יושב המלך ומצחו חורש קמטים, מוטרד ומהורהר, נראה שמשהו גדול וקשה מטל על כתיפיו, ואינו מניח לו לנוח ולשקוט.

אבל. המלך מוטרד הנה אף לא כסיל, הוא לא נתן

לעצמו להתמודד לבדו עם מועקותו, והורה לכנס את סגל המלוכה, הקבינט הממלכתי, ראשי השלטון, לטכס עצה ותבונה להתמודד ולהיחלץ ממצוקתו.

'שמעו נא חברי היקרים' פתח המלך את הישיבה הדחופה והלא שגרתית שהורה לכנס. 'דבר לי אליכם אוהבי החיבים, מצוקה ומועקה הטורדת את מנוחתי ומפריעה את שלוותי, והנני בזה לדרוש ממכם, כנתיני היקרים לעזור ולסייע בעדי, למצוא מענה ופתרון מידי'.

עיניהם התמהות של הנוכחים בישיבה נדדו מאחד לשני, המלך עדין לא מגלה להם מהי הבעיה הענקית שרובצת על כתיפו של המלך, אבל בטוחים היו שמדובר בנושא קשה במיוחד, ואולי אף כאוב...

אולי השונאים השכנים התעוררו מרצצם, ומתכווננים למלחמה? או שמא אוצר המלך הדרדר לקשיים,

וחובות משתרגים על משרדי המדינה? או אולי מחאת אזרחים מאימת הפרץ, ולאיים על שלוותה ושלמותה של הממלכה?

ובכן' המשיך המלך בדבריו המתונים וגם המפחידים. 'מבחין אני בתמיהתכם ופליאתכם, מעוניינים אתם לדעת מהו הבעיה ולטכס פתרון במהירות, אף חייבים אתם להבין, מדובר פה מהמשכה של ממלכתנו האהובה, קיומה של מולדתנו הנחמדה בסכנה, ועל כן כנסתי אתכם בדחיפות'.

הפליאה הפכה לפחד, עננים שחורים העיבו על הממלכה, אף המלך לא הרשה להם להתחבט ממושכות והמשיך.

'שנים רבות מלכתי בעוז ובתעצומות, נהלתי את מדינתנו בתבונה ודעה, צמצמתי פערים ודלגתי על

קש"ים, פעלתי מעל ומעבר למען ממלכתנו ונתיניה'.
 אך כעת' קולו של המלך רטט מקצת. 'הנה זקנתי, את
 מרבית שנותיי כבר עברתי, ואני מתבונן על ממלכתי
 האהובה ושואל את עצמי, מי ימלוך וישלוט אחריי?
 אזרחי האהובים, ביד מי אני מפקיד אתכם?
 יועצו האישי של המלך נע על מקומו באי נוחות, תוהה
 במחשבתו, בעיה אדירה... הרי למה יש לו למלך ילדים,
 אם לא שימלכו תחתיו? בשביל מה אוצר המדינה מממן
 בגוד והלבשה, מאכלים משפחים ולמודים יקרים, אם
 לא שימלאו את מקומו של אביהם בהגיע העת?
 'אני משער לעצמי' ממשיך המלך את דבריו. 'שהינכם
 תוהים ותמהים, מה הבעיה האדירה שכל כך טורד את
 מנוחתי, הרי בני עומד מוכן למלוך תחת, ולהנהיג את
 המדינה בבוא העת, ואיפה טמון הבעיה?'

'אך היא הנותנת' הגביה המלך את קולו. 'בני אכן ראוי
 למלוך, אך איני יודע אם העם ראוי שבני ימלוך אחרי.
 ואסביר. אני מלכתי כבר שנים רבות, רובם של תושבי
 המדינה נולדו לאחר שישבתי על כס המלוכה, וכלל
 אינם מעלים בדעתם למרד במלכותי ולבגוד בי'.
 אך כשבני ימלוך תחת, מובטחני שיקומו קבוצות של
 פורעים משולי המחנה, יתסיסו וימרדו, ירצו להוריד
 אותו מגדלותו ולהשפיל אותו תחתם, ומי יודע מה עוד
 יעוללו לבני ולממלכתי האהובה, וזאת טורד את מנוחת,י
 היש לאחד מכם פתרון ורעיון לבעייתי?
 ועכשיו. הגיע זמנם של מתכנסי הישיבה לקמט את
 מצחם ולהתעמק במחשבות, אכן. שיתף אותם המלך
 בבעייתו, והבעיה קשה ואיומה, הנחית את הפצצה,
 ומנין ימצאו לו פתרון עכשיו??
 'ואולי הוא באמת לא ראוי' הרהר המשנה למלך 'אולי
 אני ימלוך, והכל יהיה בסדר' חיכך בדעתו.
 אל תחשוב שאתה ראוי לכך' סינן לו השליש בשקט
 קורא את מחשבותיו. 'אתה לא יותר מהויז בחור
 פשוט...'
 ובכן'. דפק המלך על שולחו העץ המגולף. פתרונות
 בבקשה!
 'כבוד המלך' נשמע קולו הצורמני של היועץ המלכותי.
 'חשבתי אולי ימנה המלך את בנו, כבר בחייו לתפקידים

רבי משמעות, וכך יוכחו האזרחים לראות בטובו
 ופועליו המבורכים, ולא יגררו למרידות ומהומות'.
 'יפה יעצת' אישר המלך את הצעתו. 'אך, כמדומני,
 שכאשר קבוצת פוזחים יתסיסו את האוירה, לא יועילו
 כל פעליו הברוכים, הם יפיצו שמועות שקריות ועלילות
 שוא, לפרסם את רעתו'.
 הנהוגי הראש העידו, שהנוכחים הבינו והפנימו שהבעיה
 אינה כה קלה לפתרון, הם נדרשים לפתח חשיבה מחוץ
 לקופסה, בשביל להרגיע את המלך ולהבטיח את שלום
 המדינה ביום שאחרי...
 אחחח... מכחכח שר הכספים בגרוננו, אולי יאות המלך
 להעביר את מוסדות המדינה, בניני המשרדים ומגדלי
 הטרקלינים, על שמו של הבן האהוב, וכך יראו הכל
 שהבן שולט על מרחבים רבים, הבנינים ברשותו, ולא
 ירצו לשתף פעולה עם המורדים'.
 'לא ולא' פסל המלך את ההצעה על סף. 'בנינים לא
 יבטיחו את מלכותו של בני, הפורעים האלו יכולים לגזל
 את כל הבנינים מתחת ידיו, אפלו שכל ההוכחות נגדם,
 הם אינם מתחשבים ברשימות המדינה ולא מתעניינים
 למי שיכים הבנינים באמת'.
 השקט שהופר שב לשכון בטרקלין המפואר, אך הפאר
 לא ענין את אף אחד, האוירה הדחוסה העיבה על
 שלוותם, הם דרשו פתרון מידי.

רעיונות עליו וירדו, הצעות נהגו ונפסלו, ועדין לא מצא המלך את מבוקשו, עדין לא נרגעה רוחו, ממלכתו האהובה בסכנה, ואין פתרון בעדו.

בוויווים. דפיקה עזה והגונה זעזעה והשתיקה את הנוכחים. **'יש לי הצעה'** הריע המלך בששון, 'הרעיון המיוחל הגיעה בסוף' שש המלך, כשחיוף נמרח על שפתיו.

המסובים כולם כאחד הטו את אזניהם, חידדו את שמיעתם, להאזין ולהקשיב, לדעת מהו הרעיון הנפלא שכל כך מצאה חו בעיני המלך.

'אכן' אישר המלך. 'כמעט ואין בנמצא רעיון שיוכל למנע את התפרעויות הפוחזים, תאות ההפקרות והליברליות שולטת בכל העולם, וגם בתוככי ממלכתנו האהובה החלו הרוחות לנשוב'.

'אף' הגביה שוב את קולו, והמשיך. 'אני אלמד את בני את סודות המלוכה, טכסיסי המלחמה, סתרי המדינה וצפונותיה, וכה, כאשר יקרה מה שיקרה, יוכל להקים מחדש את ממלכתו, בדרך הממלכתית המסורה מאבותינו מלכי המדינה הקודמים, שום בנין ושום תפקיד לא יבטיחו את מלכותו, אבל ידיעת צפונותיה וסתריה הקדמוניים של המלוכה, זה ודאי יעמוד לו לעת מלכותו, מבלי הסודות לא יהא לו כלום, ובדיעת הסתרים יהיה לו הכל, אף מבלי הבנינים והתפקידים'.

המלך חתם את נאומו, ובמחיאות כפיים הריעו הנוכחים

למלך הרם ולרעיונו המדהים.

'אכן' אישרו הכל. 'רק כך יבטיח המלך את מלכותו של בנו יקירו ואהוב'.

איך האב אלעס!

זוהי תשובתו הבהירה שענה רבנו הקדוש, לאחד שהתפעל בפני הקודש, אודות ויתורו של רבנו הקדוש על כל בניני המוסדות, חפצי הירושה, סכומי עתק ודמים מרובים, עזב את השכון - מקום משכן אבותיו ומקום ממלכתם, בלי לקחת מאומה כמעט.

הרים רבנו הקדוש את עיניו הטהורות לאותו אחד ואמר לו: **"לא זנחתי ולא עזבתי מאומה, איך האב אלעס"** (יש לי כל).

אותו אחד שתמה ונדהם לתשובת הקודש, לא זאת ציפה לשמוע, הרי הרבי הקדוש עזב ונטש את הכל, ומה פשר תשובתו.

'אני זכיתי לשמוע ממנו את עיקרי יסודות דרכו הטהורה' הבהיר לו רבנו הקדוש. 'ובדרך שיטתו הקדושה אנו צועדים, לאורו, בדרכו, ובמורשתו שהשאיר לנו לעולמים, זאת היא ירושתו האמתית, וזאת קבלתי וירשתי ממנו, לא בנינים ומפעלים יכוננו את ממלכת בית ויז'ניץ על תילה לאמיתה'.

בימים אלו בכל בית ויז'ניצאי, וחבורת משוחחים

בשטיבלאך דנים ושחים אודות ה'קיטל המקודש' שרבנו הקדוש העניק בצוואתו לבנו יקירו רבנו הקדוש שליט"א, ואכן. משמח הנה הידיעה ורגשי הלב גוברים, ואף אנו בלעבעקין יחדנו כתבה מיוחדת אודות השתלשלותה של ה'קיטל' בצילם של רבותינו הקדושים לדורותיהם.

אך בל לנו לשכוח.

את ירושתו האמיתית ירשנו תיכף ומיד עם הסתלקותו, ללא גורל ובלי חלוקה, טרם תפילת מעריב לאחר מסע ההלויה הכואבת, הכריז רבנו הקדוש בלהט, אנו לא נשכח מאבי הקדוש לעולמים, בדרךכו גלה, דמות קדשו יעמוד לעינינו תמיד, ואת משנתו הטהורה נחדיר בצאצאינו וצאצאי צאצאינו עד עולם.

דאס איז די ריכטיגע ירושה, 'די שיטה הקדושה פונעם הייליגן ישועות משה דהיינו קב חומטין דהיינו שוואנצאנעס' שזכינו לצעוד בדרךכה, בעוז ובצעצומות, מיט שטאלצקייט פעסט אין שטארק!

אינז האב'ן אלעס!

אור החדש על ציון

תקציר מגליון מס' 13 - תמוז תשפ"ג

שלושה שנים כאובות ומדממות חלפו ועברו על כלל חסידי ויז'ניץ בכל מקומות מושבותיהם, מאז נחלשו כוחותיו של רבנו הקדוש. שנים שנחקקו בזכרון צורב ומר, בלתי נשכח ובלתי נסלח, שנים שהחלו באותו יום קשה - ליל יום הקדוש תשס"ב עם פריצתם הנלוזה של פוחזים וריקים אל קדש הקדשים. והמשיכו במסע הרס וחבלה לעקר ולשרש את חנוכו הטהור והבהיר, שעמל בקדשו בשלושים שנות מלכותו, לדאבון לבם של המקושרים לאילנא דחיי.

והאמת תהא נעדרת - נערים פני זקנים ילבינו.
מעשה שטן הצליח. רובם של תושבי השכונ נבהלו מפניהם, נרתעו ממעלליהם, ועזבו מקור מים חיים לחצב פורות נשפרים - שנחשים ועקרבים יש בה - לרב... רעכתערס וגאמנים שבמשק שנים ארוכות נדחפו

בטיש'ן, צייתו להוראותיו הפרורות, תרמו אלף דולר מידי שנה, ואהבו את רבנו הקדוש, אלצו והכרחו באיומים והפחדות לבגד בה' ובמשה עבדו.

במתי מעט - כמה שנאמר. קמץ זעיר ומצומצם לא יכלו לראות כבלע את הקדש, ובמסירות נפש של ממש התדבקו ברבנו הקדוש שליט"א (אז - הרב הקדוש) בנו יקירו של רבנו הקדוש זי"ע לא חתו ולא זעו מהאיומים, לא נגדרו אחר הבהלה השוררת. נתנו גוום למפים, ולא סרו מן הקדש כמלוא גימה.

קולו בכוחו וקולו בהדרו. אולם. רבנו הקדוש זעק בקול חוצב להבות אש, אכן. נשארנו בודדים ומועטים, גאמנים לאבי הקדוש, חרף המצב הקשה. **אף לא זהו היעד! לא זהו מטרתנו!** לא נלחמנו להקמת קהלה קטנה

חמה ומלכדת. לא ולא. הנחלת מורשתו ותורתו של משה רבנו בדורינו - זהו תכליתנו. בעבודה לוחמים ולמענה מתייסרים. השרשת הדרכתו הפרורה והבהירה הנה האבן והיסוד לקבצנו יחד, ובלעדיו מנין לנו חיים?!

במתי-מעט החל רבנו הקדוש להפיץ את משנתו ושיטתו. אור החסידות באמת לאמתה. קבוצות של ארבעה-חמשה אברכים עלו אל הקדש לשמע את דבר השם יוצא מפי כהן גדול בקדשה ובטהרה.

דא עקא. אמנם בכל עיר ועיר אשר דבר המלך ודתו מגיע התגבשו האברכים יחדיו, נלחמו בעז, חזקו אחד את חברו, עמדו כחומה בצורה מול השטן וחילותיו, אף מקומם של גערי בני ישראל - בחורי החמד גפקד ונחסר. פזורים היו במקומות למודיהם בבני ברק ובירושלים. ספגו חצי רעל שנורו לעבריהם בדומיה, חשו

נְעֻשָׁה וְנִשְׁמָע - אֶמְרוּ כְּאֶחָד

וּמִדְבָּרִים לְמַעֲשֶׂה. הַבַּחֲוָרִים שֶׁנִּשְׁמַתֶּם כְּמָהָה וְצִמְאָה לְקוֹרְטוֹב שֶׁל חַיּוֹת וְלַחְלוּחִית וַיִּזְנִיצְאִית יוֹקֶדֶת הַתְּלַהֲבוּ מֵהֶרְעִיּוֹן הַכֶּבֶד בְּפִרְשֵׁת בְּשִׁלַּח הַתִּישְׁבוּ כְּמָה וְכְמָה חֲבוּרוֹת בְּבְנֵי בָרֶק וּבִירוּשָׁלַיִם.

כָּאֵשׁ בְּשִׂדֶּה קוֹצִים הַתְּלַקַּח לָבָם שֶׁל הַבַּחֲוָרִים, נִפְשָׁם הַשּׁוֹקֶקָה דְרָשָׁה וְצִמְאָה לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים הָאֲמִתִּי. בְּצִפְיָה הַמְתִּינוּ בְּכִלְיוֹן עֵינַיִם מִדֵּי שְׁבוּעַ מִחֻדָּשׁ לְיוֹם חֲמִישִׁי הַיּוֹם שֶׁנִּקְבַּע לְיוֹם הַחֲבוּרוֹת, בְּשָׁעָה שֶׁחֲבָרִיהֶם שׁוֹטְטוּ בַּחוּצוֹת לְרָגֶל 'חֹפֶשֶׁת לַיִל שְׁשִׁי' זָלְלוּ טְשׁוּלָנֶט וְסָבְאוּ קוֹקָה-קוֹלָה, הַתְּכַנְסוּ הַבַּחֲוָרִים בְּעֵינַיִם בּוֹרְקוֹת וּלְבָבוֹת בּוֹעֵרוֹת

בְּרִחוּבוֹת קֶרֶה נִרְאִים בַּחוּרֵי הָאֵיגוּד מְלִיִּים אֶת הַקּוֹדֶשׁ

חֲשֻׁכָּנִי.

הַמִּשְׁכָּם וְצִמְאוֹנָם שֶׁל הַבַּחֲוָרִים לְשִׁמְעַ וְלִהְיוֹת, לְהִבִּין וְלִהְיוֹת לְפָלֵא, וְאִף עוֹדֶרָה לְפַעֲמִים תְּמִיּהָה אֲצֵל רָאשֵׁי הַחֲבוּרוֹת שֶׁלֹּא חָלְמוּ שֶׁכֶּךָ יִהְיוּ פָנֵי הַדְּבָרִים, שֶׁהַבַּחֲוָרִים יִרְדְּפוּ אַחֲרֵיהֶם, יִבְלְעוּ בְּצִמְאָה כָּל מִלָּה וְתֵג, וַיַּחֲיוּ אֶת נִפְשָׁם בְּכָל חֲבוּרָה מִחֻדָּשׁ.

וְלִהְיוֹת הַדְּבָרִים מְסִפֵּר אֶחָד מִרָאשֵׁי הַחֲבוּרוֹת:

הַתְּגוּרְרָתִי בְּאַשְׁדּוֹד (כְּמוֹ רַבָּם שֶׁל רָאשֵׁי הַחֲבוּרוֹת וַיּוֹשְׁבֵי הַקְּבוּצוֹת) וְהַתְּמַנִּיתִי בְּשִׁלְיחוֹת הַקֹּדֶשׁ לְכַהֵן כְּרֹאשׁ חֲבוּרָה לְבַחֲוָרִים שֶׁלְמָדוּ בִירוּשָׁלַיִם עִיר הַקּוֹדֶשׁ. מִדֵּי שְׁבוּעַ מִחֻדָּשׁ טַלְפִּנּוּ הַבַּחֲוָרִים בְּבִקְרוֹ שֶׁל יוֹם חֲמִישִׁי שְׁאוּלֵי אֲסָכִים לְהַקְדִּים אֶת בּוֹאֵי. לְצֵאת מַעֲרִי בְשָׁעָה מְקַדְמַת לְמַעַן נוֹכַל לְשַׁבֵּת יוֹתֵר, לְשִׁמְעַ וְלִהְיוֹת עוֹד וְעוֹד, הַצִּמְאוֹן הֵיטֵה לְמַעַלָּה מִדֶּרֶךְ הַטָּבַע. מִשְׁהוּ לֹא נוֹרְמָלִי...

בְּאַחַת הַפַּעֲמִים יִשְׁבְּנוּ וְשׁוֹחֲחֵנוּ, הָרוּחוֹת הַתְּלַהֲטוּ בִּיתֵר שָׂאת וְהַשָּׁעָה שְׁתִּים עֶשְׂרֵה הַתְּקַרְבָּה בְּצַעְדֵי עֶנֶק, בְּשָׁעָה זוֹ יוֹצֵא הָאוֹטוֹבוּס הָאַחֲרוֹן לְאַשְׁדּוֹד וְהַצֵּטְרָכָתִי לְנַעַל אֶת הַחֲבוּרָה, לְסַכֵּם אֶת הַנּוֹשְׂאִים וְלַעֲזֹב אֶת הַמָּקוֹם בְּתַקְוָה שֶׁלֹּא אֶפְסֶפֶס אֶת הָאוֹטוֹבוּס.

אֶךְ עֵינֵיהֶם הַבוֹרְקוֹת שֶׁל הַבַּחֲוָרִים הַתְּחַנְּנוּ בְּלִי קוֹל שֶׁלֹּא אֶעֱזֹבם בְּעֲצוּמָה שֶׁל שִׁיחַ סוּעַר. וְלֹא נֹתֶרָה בְּרָרָה בְּיָדִי, כִּי אִם לְהִשָּׁאֵר עִמָּם וְלַחֲזוֹר בְּמוֹנִית הַבֵּיתָה שֶׁעָלְתָה דָּמִים מְרִבִּים. אֶךְ לְמוֹל תְּחַנּוּגֵיהֶם שֶׁל הַבַּחֲוָרִים לֹא יִכְלָתִי לְהִשָּׁאֵר שְׁלִיו וְרָגוּעַ.

חֲזִיתִי בַּחוּשׁ בְּפָסוּק "וְלֹא רָעַב לֶלֶחֶם וְלֹא צָמָא לַמַּיִם כִּי אִם לְשִׁמְעַ אֶת דְּבַר הַשֵּׁם..."

בלחיים אחר התפלה בבית המדרש 'אמרי חיים'

שנכחו לראות את גדל ההתנגדות הפנימי והבינו את אשר לפניהם, בכוחות מגבירים התחזקו על כל ההפרעות, דלגו על הקשיים וקפצו על המהמורות ובכל

כוחם הקפידו על קיום החבורות חק ולא יעבר. כמים קרים על נפש עיפה הווי החבורות לבחורים, הבלבול והספק ששלטו וערבבו את דעתם נעלמו כלא היו. דרך החסידות הנחה לפנייהם כשלחן ערוך ומוכן לאכול, לראשונה הבינו והשפילו במשמעותו של חסיד ובמטרתו עלי אדמות. החפימו במהות ההתקשרות וחובתה, והפנימו לדעת שהרבי הקדוש אינו גוף ולא ישיגוהו משיגי הגוף. נערץ ונקדש, מעל לכל דמות ודמיון.

בהערצה מיחדת הוקירו הבחורים והחשיבו את ראשי החבורות שליחי הקדש שהתמסרו להעביר ולהנחיל את דברות הקדש ששמעו בקבוצות. וכפי שהורה רבנו הקדוש בשיחת

אלא בהתנצחות של כח הקדשה נגד הפוכה. בתקופה קצרה מאז החלו החבורות לעשות את דרכם נוכחו הכל לחזות בתועלתם העצומה, בית ויז'ניץ החלה פורחת ומלבבת כמימים ימימה, בחורים צעירים ונמרצים ותרנו על נוחיותם ושלוותם מרצונם האישי, התגבשו סביב הקדש, התלוו אל רבנו הקדוש והתאמצו 'לחטף' ככל האפשרי בצילא קדישא. הפאטעס קבלו כוחות רעננים ומחדשים, הבחורים שכמעט נכחדו מעץ החיים החלו לחיות ולהחיות.

אכן, הבחורים לא התקבלו בתשואות חן בישיבותיהם ולא לקקו דבש בין חבריהם, הרדיפות וההצקות לא פסקו, אלא החריפו ביותר למול כוחם של הבחורים והתחזקותם, חברי צוות רבים בהיכלי הישיבות לא ראו בעין יפה את הקמת ה'אגוד' וכל המתרחש במחנה היה לצנינים בעיניהם והעלתה את חמתם בכל שבוע מחדש. ובזעמם כי רב הכבידו והקשו על החבורות והפעילו את כל יכלתם לתקע מקלות ולמנע את קיומם של החבורות, בכל מיני אפנים שונים ומשנים.

וכאשר יענו אתו כן ירבה וכן יפרץ. הבחורים

הקשיבו לדברי ראש החבורה. התנצחו והתנוכחו. סתרו והפריכו. הנושאים הנדונים היו חדשים לאזניהם והם נסו בכל כוחם לחתור אל האמת, להבין ולהשפיל כדת את המדבר, הרוחות התלהטו בכל 'חברה' מחדש הללו צועקים וחבריהם זועקים - ולא זזו משם עד שנעשו אוהבים זה לזה.

שעות ארוכות וממושכות הבחורים ישבו במשך החבורות, באוזניים פרויות לשמע ולקלט אל קרבם את תורת משה האמתית. את דברותיו ודרשותיו שדבר רבנו הקדוש במשך כל השנים, ולא היה לו אל מי... וכעת מתחדש הדור אשר צועד בדרכי החסידים הקדמונים, בהתקשרות איתנה ובטול מחלט אל קדש הקדשים.

כמוכן שהדבר לא היה ברור לבחורים, הדבורים שנשמעו בו היו חדשים שלא נשמעו מעולם ולא דברו באף מקום, הם נוכחו לראות את המאבק העקש בין דרכו הסלולה של מרן הבעל שם טוב הקדוש לבין החפצים לעקר את הכל. אכן לא כלם הסכימו לכה בהתחלה, אך אט אט חלחלה ההפרה שהתאגדות סביב הרב הקדוש אינה מלחמת מפלגות ומאבקי כח

קדשו ב'פנס היסוד' שעל ראשי החבורות מטל החובה והזכות לדאג לפריחתם של הבחורים ולהדריכם על דרך המלך, להיות להם לאזן שומעת בכל עת ועונה, לחזקם ולעודדם בכל המצבים.

ואכן ראשי החבורות השקיעו את כל כוחם ומרצם בבני החבורות לטפחם ולהזריק בהם עוז וגבורה לצלוח את משברי התקופה על כל פרטיה, בני החבורות העריכו והוקירו את ההשקעה האדירה, ויחדיו - כאיש אחד בלב אחד התגבשו לעשות נחת רוח לרבנו הקדוש להתקשר אליו באמת ולבב שלם.

אש החסידות (האמיתית!)

החבורות החלו את דרכם בבאור משגי היסוד בהשקפה נכונה ואמתית על הרבי הקדוש בפרט ועל החסידות בכלל, בשונה מהדעה הרווחת ברחוב החסידי במשמעותם של רבי וחסיד.

בראשונה שנגו ראשי החבורות את שיחת הקדוש חוצב להבות באולמי ויז'ניץ - "ב שבט תשס"א (אז עדין לא הקבע היום כראש השנה לחסידות, אלא נקרא בפי כל 'יום החנוכה' כפי שנקט רבנו הקדוש בלשוננו במעמד).

הרחיבו בכוונתו בקדש באמרו 'חסידות אינה מפלגה' הסבירו מהו מפלגה ומה מטרתה, ומנגד מהו חסידות ומה תכליתה. עד שהבחורים בעצמם גחכו והתלוצצו

דרשו ה' ועוזו.

ולא רק ראשי החבורות הקריבו מעצמם, מנוחיותם ומזמנם למען החבורות, אף הבחורים הקדישו והקריבו מחלבם ודמם בשביל החבורה שהייתה כל חיותם ורוחם, כפי שתראו במעשיה המעניינת שלפניכם.

באחת מהישיבות הנודעות בו למדו קבוצה נכבדת מבחורי ה'אגוד' קדשו במיוחד את ימי השובבי"ם במבצעים ופעילויות שונות של למוד ברציפות. ובסיום הפרויקט נהגו ביום חמישי של השבוע האחרון בימי השובבי"ם לצאת אל עבר הרי הגליל ליום תפלה והתעוררות במקומות הקדושים. ובסיומו של יום פנו לחלץ את עצמותיהם (שלוש מדהים...), נסיעה זו היוותה את גלת הכותרת, הנושא המרכזי והשיח העיקרי של הישיבה ושום בחור לא ההין להפסיד נסיעה מרוממת זו...

הימים הנם ימי היכל ברוך. רבנו הקדוש נהג להתפלל ב'היכל ברוך' בימות השבוע, אך בהוראת הקדש לא הרשו הבחורים להתפלל במחצת הקדש למען לא יפריעו את סדרי וזמני הישיבות. כאשר לא התקיימה סדר הישיבה כהרגלה הרשו להתפלל בצל הקדש.

ביום הנסיעה, בעת עלותו להיכל ברוך הבחין רבנו הקדוש בקבוצת בחורים שעומדים בחיל ורעדה, עטורים בתפילין וממתינים להופעת הקדש.

לאחר התפלה קרא רבנו הקדוש וברר אצל הבחורים לסבת בואם לתפלה באמצע ה'זמן'. נענו הבחורים ושחו לפני הקדש, שתלמידי הישיבה יצאו אל הרי הגליל והם לא הצטרפו לנסיעה, ולכן התאפשר להם לבוא אל הקדש.

שאלם רבנו הקדוש: מדוע אכן לא הצטרפו לנסיעה? ענו פה אחד שהיום זה יום החבורות, ואינם רוצים לפספס חס וחלילה את החבורה בשום פנים ואופן! ואף במחיר הפסדת נסיעה רבתי כזו.

כשמוע את תשובתם הביע רבנו הקדוש את רגשי לבו הגואים למראה פרות החינוך הטהור, שבחורים מעדיפים את ההתאספות בחבורה על נסיעה חוויתית, והתבטא שלבחורים כאלו היו כוונתו הקדושה של רבנו הקדוש (זי"ע) בשאיפתו להקים דור חדש כדוגמתם וצורתם של החסידים הקדמונים.

בְּחֻבוֹת קִרְיָה נִרְאִים בַּחוּרֵי הָאֵיגוּד מְלִיגִים אֶת הַקֹּדֶשׁ

על אלו שֶׁהִפְכוּ אֶת רַבָּם לְנֶהַל אֶת הַמִּפְלָגָה וְלַעֲמֹד וּלְשִׁרֵת אֶת כָּלִל תּוֹמְכֶיהָ וַיִּדְיָהּ, וּכְשֶׁהוּא נֹקֵט בְּמַהֲלָךְ שְׁאִינוֹ לְרוּחָם וְדַעְתָּם מִתְקוֹמְמִים וַיּוֹצֵאִים חוֹצֵץ נִגְדּוֹ, כִּי הִרִי הָרַבִּי מִיּוֹעֵד לְשִׁרְוֹתָם הַבְּלָעָדִי וְהֵינּוּ כְּפָקִיד הַבֶּנֶק וְקוֹפָאִי בְּסוּפְרִמְרֶקֶט...

מִשָּׁם הָעֲפִילוֹ לְהַבִּין וּלְהַשְׁכִּיל 'הַתְּקַשְׁרוֹת' מֵהוּ, הָרַבִּי הַקָּדוֹשׁ הֵנוּ שָׂרֵשׁ נִשְׁמָתִי וּמִקּוּר חַיּוֹתִי, בְּלָעָדִיו מָה אָנוּ וּמָה חַיֵּינוּ, הַשְׁכִּילוֹ כִּדְת בְּחוֹבַת הַקָּשָׁר הַנִּשְׁמָתִי, קָשָׁר עֲלִיוֹן, וְלֹא דִי בַעֲמִידָה עַל הַפֶּאֶרְנִטְשֶׁעס וּבַחֲטִיפַת שִׁירִים מִשְׁלַחוֹ גְבוּהָ. הַהַתְּקַשְׁרוֹת הֵנָּה פְּנִימִי וְנִשְׁמָתִי, קָדוֹשׁ וְנִעְלָה.

וּלְצוּרָה הַהַתְּקַשְׁרוֹת נִדְרָשׁ מֵהַחֲסִיד לְבַטֵּל אֶת

כָּל כָּלוּ, בְּטוֹל הַיֵּשׁ הָעֲצָמִי כַּעֲפָרָא דְאַרְעָא, לְשִׁים עֲצָמוֹ כְּאַסְקוּפָה הַנִּדְרָסֶת לְרַגְלֵי הָרַבִּי הַקָּדוֹשׁ, בְּטוֹל הַיֵּשׁ וּבְטוֹל הַדְּעָה בְּאִפְן מַחֲלֵט וְלֹלָא עוֹרְרִין.

וְכַמוֹכֵן לְהַפְנֵעַ אֵלָיו בְּהַכְנָעָה וְקַבְּלַת שְׁעָבוֹד וְעוֹל בְּאַהֲבָה וִירְאָה, לַעֲזוֹב אֶת רְדִיפַת הַכְּבוֹד וְהַגָּאוּהָ, בְּקִשְׁת גָּנוּנִי כָבוֹד וְתִשׁוּמַת לֵב. 'כְּשֶׁאֶחָד עוֹמֵד בְּטִישׁ וּמִצָּפָה שֶׁהָרַבִּי כָּבֹד יִבְחִין בִּי וַיִּשְׁגֹּר תַּפּוּחַ לַעֲבָרִי, בְּהוֹקְרָה עַל בְּחִינַת הַמַּסְכָּתָא, אוֹת הוּא כִּי לֹא דֶרֶךְ עַל מַפְתָּן הַהַתְּבַטְלוֹת', חֲדָדוּ.

וּכְשֶׁבַּחוֹר מִקָּשָׁר בְּאַמֶּת וּבְתַמִּים לְרַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ אֲזִי כָל יוֹמוֹ סוֹבֵב אֶךְ וְרַק סָבִיב הַצַּדִּיק. "שְׂוִיתִי הִיִּלִּיעַ רַבִּי לְנִגְדֵי תַמִּיד", שֶׁנִּגְנוּ שׁוֹב וְשׁוֹב. הַלִּיכּוֹתָיו וְהַנִּהְגוּתָיו שֶׁל וַיִּזְנִיעַ בַּחוּר שׁוֹנִים וְנִעְלִים מִכָּל חֲבָרִיו וְרַעֲיוֹ, אִיךְ בֵּין דַּעַם הִיִּלִּיג'וֹ רַבִּינ'ס חֲסִיד. דְּמוֹת דִּיּוֹקְנוֹ לְנִגְדַּת עֵינָיו תַּמִּיד, וְרוּחוֹ הַטְּהוֹרָה חוֹפֶפֶת עָלָיו יוֹמָם וְלַיְלָה.

וּכְתוּצָאָה מֵהַשְׁקָפָה מְרוֹמָמֶת זֶה חֲזָקוֹ רָאשֵׁי הַחֲבוּרוֹת אֶת הַבַּחוּרִים וְהַזְרִיקוּ בְּעֲצָמוֹתֵיהֶם עַז וּגְבוּרָה לַעֲמֹד אֶתֵּן מוֹל הַמַּיִם הַיִּידוּנִים הַמְּאִיִּמִּים לְשִׁטְפָם וּלְהַטְבִּיעָם, 'וַיִּגְבֶּה לְבוֹ בְּדַרְכֵי הַשֵּׁם'. לֹא לְהַפְנוֹת מִבֶּט כָּלִל אֶל אֵלּוֹ

שְׁאִינָם צוֹעֲדִים בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת, לְהַתְּרַחֵק וּלְהַתְּנַכֵּר לָאֵלוֹ שֶׁנִּסּוּ לְהַטְרִידָם וּלְהַסִּירָם מִדְּבָקוֹת בְּרַבִּי הַקָּדוֹשׁ, וְכִךְ צָלְחוּ הַבַּחוּרִים אֶת הָרְדִיפּוֹת וְהַמְּנִיעוֹת שֶׁהָיוּ מִנֵּת חֲלָקִים וְלַחֵם חֶקֶם בְּיוֹם וּבַלַּיְלָה, בְּכָל מָקוֹם הַמִּצָּאָם, הַחֲבוּרוֹת בְּפָרֵט וְהַהַתְּאֲחָדוֹת בְּכָלִל חֲזָקָה אֶת רוּחָם, רוֹמְמָה אֶת נִשְׁמָתָם וְצִיָּדָה אוֹתָם בְּכָלִי זֵין לְלַחֵם אֶת מְלַחְמַת ה', מְלַחְמַת הַקָּדוֹשָׁה.

אֲכֹן, הִבְאֵנוּ בְּפָנֵיכֶם אֶת סֵדֶר וּמַהֲלָךְ הַחֲבוּרוֹת, בְּשׁוּרוֹת סְפוּרוֹת. אוֹלָם לְאַמְתּוֹ שֶׁל דָּבָר עֲבוּדָה רַבָּה וְדֶרֶךְ אֶרְכָּה עָבְרוּ הַבַּחוּרִים עַד שֶׁהַתְּחִיּוּר וְהַתְּבָרָר לָהֶם הַדְּבָרִים וְהַתְּבָאָר בְּמוֹחָם תּוֹרַת הַחֲסִידוֹת לְאַשׁוּרָה.

שָׁעוֹת אַרְבּוּפּוֹת יֵשְׁבוּ בְּשַׁבַּת אַחִ"ס, הַתְּנַצָּחוּ וְהַתְּנוּפְּחוּ, הַקּוֹלוֹת הַדְּהָדוֹ וְהַטּוֹנִים גָּבְרוּ.

בְּלֶהֱט וַיִּקּוֹד אֵשׁ לֹא נִתְּנוּ הַבַּחוּרִים לְרֹאשׁ הַחֲבוּרָה לְדַבֵּר עַד שֶׁיִּבְיִנָם וַיִּשְׁכִּילָם כִּדְת וְכִרְאוֹי. וְאֲכֹן לְאַחַר שָׁנִים שֶׁל חֲבוּרוֹת זָכוּ לְהַגִּיעַ לְקוֹרְטוֹב

אויף זיין פארענטשעס...

בראשית הדרך - כאשר החלו להעביר ולהבהיר את תורת החסידות נתקלו ראשי החבורות בקשיים, כאשר רבם של הבחורים כלל לא הבינו את אשר פיהם דובר, הסתכלו עליהם כתמהונים שנחתו הישר מהחלל בירח לתוך החבורה.

הדברים היו חדשים לרוחם וכלל לא מקבילים בסביבותיהם, משגי בטול מחלט ושעבוד לצדיק אמת היו זרים ומנוכרים בנגוד לדעות ורוח הרחוב שדגל באני ואפסי עוד, איך בין א האלבע רבי, ומי לאמר לי מה לעשות, ובעיניהם היוותה המלחמה, וכוונת על כח וממון, כבוד ושררה ותו לא.

מספר אחד מראשי החבורות: באחת מהפעמים הראשונות שישבנו לחבורה, שוחחתי והרחבתי אודות זעקתו של רבנו הקדוש באולם "איה בין נישט קיין ראש המפלגה".

בארתי את משמעותה של הדבר, את עליונותו של הרבי הקדוש, שחשיבותו אינה בגין שקידתו בתורה ותפלתו הלוהטת כי אם גזרה היא מלפני. א שטיק באשעפער. עד שאחד הבחורים נתר ממקומו וקטע את דברי בהתרסה ותחזור חזרה בבקשה לבני ברק, תפנס לרב ותודיע לו חד משמעי. שלעולם אני לא יערק לפארענטשעס של ... אני ברשימה של הרב. הוא יכול להיות מבטח בכה, מה זה כל הקשקושים והבלבולים שאתה מלהיט אותנו פה... כה נמוכה היתה ההשגה בקדושת הרבי. כה רדודה היתה המחשבה. שכל החבורות הוקמו למען הרבות כבוד וגדול קהל, מה מאוד היו רחוקים ומנוכרים משגי היסוד שעליהם השתת דרך החסידות.

אסיפת מרעים שנערכה על ידי איגוד בני החבורות

של השגה והבנה בפנימיות החסידות.

חבורות לטהטות אלו היו את היסוד ואכן הפנה להנחלת דרך החסידות האמתית לדור העתיד, שמה נתבאר לראשונה מהו חובתו של אדם בעולמו ומה מטרתו, ולשם מה נדרש להתקשר אל הרבי הקדוש. וכתוצאה מכך התקנו תקנות והתחדשו חידושים והונהגו הנהגות לרומם את המבט אל הרבי הקדוש. לחידד בקרבנו את היראה והאהבה לאמתה, ועד ימינו אנו מקפידים מכל משמר על קיום וישום ההנהגות שהתקנו בחבורות אלו שנתנו תקף ומשמעות נוקבת ל"פארשמייליגן דעם הייליגן רבי'ן" כפי שעוד נביא בארפה בפרקים הבאים בעזה"ת.

ווען מ'קען גייען מיר צוריק צורצון יראיו יעשה...
הרגשה שכולנו מזדהים עמה בסיימו של ירח
האיתנים בצילא דמהימנותא. חדש גדוש
במעמדי קדש. הנשמה מתקדשת ומתטהרת.
הנפש מתרוממת טפח וטפחיים מעל הקרקע
החומרי והמגושם. את הדערהויבנקיט אי
אפשר כלל לתאר ולשחזר. גו עדו עלי אדמות
כפשוטו ממש. למן הסליחות בחצות הליל
ועד לרקוד העליז בשעות הלילה הקטנות
של אסרו חג, תחושת 'אשרינו' עוטפת
כל אחד ואחד קטן כגדול גער וזקן שזכה
לחסות תחת צל כנפי רבנו הקדוש בימי הדיו
וזמן שמחתנו. כי בנו בחרת. גזעק מפי כל,
מטען רוחני ואוצר שמימי שמלווה את כלל
החסידים לימים רבים.

אך לא בכל השנים היתה חדש תשרי מקור
ושדש לשמחה והתרוממות, להתעוררות

והתעלות. במרוצת השנים ארעו וקרו שימים
נעלים אלו הפכו לימי כאב וצער. מארעות
שונות שהתרחשו בימים אלו גרמו לחסידים
רבים להתקשות בקיום מצות 'ושמחת בחגיך'
כהלכתה.

חדש תשרי תשס"ג צרובה בזכרון מר כואב
ודוקר לכלל חסידי ויז'ניץ בכל מקומות
מושבותיהם. מאדע רדף מאדע, צרה
אחת גררה את חברתה. בעינים כלות חזו
ברבנו הקדוש שכוחותיו אוזלים, ומאידך
בהתמוטטותה של ממלכת ויז'ניץ, תחזיות
שחורות וקודרות, שבחיים לא פללו
שיתרחשו אי פעם חתממשו למול עיניהם
הנדהמות של כלל המקשרים והדבוקים בעץ
החיים.

בגליונות הקודמים סקרנו בהרחבה את
תקופת הקיץ שנת תשס"ב. במלים ספורות
נסינו לתאר את אשר התרחש בין כתלי הבית

בטלז-סטון. העבדות ובעקר מה שמאחוריהן.
כתבה גררה כתבה. הטמון החל להתפסות
לאטו, אכן רב הנסתר על הגלוי, אך אנו את
תפקידנו מלאנו, להודיע בקהל רב את אשר
עשה לה עמלק כפי יכלתנו המרבית, וישמע
החכם ויוסיף...

את פרות הבאושים של אותו טלז-סטון
נאלצו ללעוס כלל אנשי שלומנו במשך
כל חדש תשרי. ימים שאמורים היו להיות
מרוממים ונעלים לצד עליזים ושמחים,
גדושים בדבקות השם והתעוררות, הפכו
לימי צר ומצוק כאובים, בהם התהלכו כל
הקהל חפויי ראש. מזעזעים ודואבים. כאשר
במו עיניהם הוכרחו לחזות כבלע את הקדש.

לא נאריך בתאורים ולא נלאה בדבורים,
אחד הקוראים החשובים ברצונו לזכות את
הרבים ולשתתף בתחושות ימים אלו, ושגר
לידי המערכת רשימות שכתב לעצמו בירח

הַאִיתָנִים תִּשְׁסֹג כַּאֲשֶׁר לִבּוֹ מִנְפֶּז לְרִסְיִסִּים
וְעֵינָיו זֹלָגוֹת דְּמָעָה. בְּשׁוֹרוֹת בּוֹדְדוֹת נִסָּה
לְתֹאֵר אֶת רִגְשׁוֹתָיו וְתַחוּשׁוֹתָיו בְּמִשְׁךְ הַחֹדֶשׁ
הַקָּשָׁה שֶׁעָבַר עָלָיו שְׁלֹא לְטוֹבָה, וְכַעַת
מִתְפַּרְסְמִים רְשִׁימוֹת אֵלּוֹ לְרֹאשׁוֹנָה.

וּבִפְרָט בְּפָרוֹס יָמֵי חוֹל הַמוֹעֵד סְכוּת בָּהֶם
הֶצְטוּוּיָנוּ לְשׁוֹחַח וּלְסַפֵּר לְצִאֲצָאֵינוּ וְצִאֲצָאֵי

צִאֲצָאֵינוּ אֶת אֲשֶׁר קָרָה וְאִירַע בְּשָׁנוֹת רִאֲיוֹ
רָעָה. וְכִפִּי שֶׁהִבְהִיר רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ שְׁלִיט"א
בְּשִׁיחַת קֹדֶשׁוֹ (מוֹצָאֵי שַׁבָּת פֶּרֶשֶׁת כִּי תֵצֵא
תִשְׁע"ח), שֶׁבָּאֵם רְצוֹנָנוּ שְׁאֲנוּ וְצִאֲצָאֵינוּ
נִמְשִׁיךְ לְהִלֵּךְ בְּעֵז וְתַעֲצוּמוֹת בְּדַרְכּוֹ הַטְּהוֹרָה
הַסְּלוּלָה מִמּוֹשֶׁה מֹרְשָׁה, מִחוּבָתָנוּ לְשַׁבָּת
וּלְשׁוֹחַח עִם הַדּוֹר הַצָּעִיר, לְהַעֲבִיר לָהֶם
אֶת מָה שֶׁרָאוּ עֵינֵינוּ וְשָׁמְעוּ אָזְנוֹנוּ וְחֻטְפוֹ

יָדֵינוּ וְרִגְלֵינוּ וְהִלָּקָה גּוֹפֵינוּ. כִּי בְּזֹאת יָבִינוּ
לְאַחֲרִיתָם שְׁמִלְחָמָת הַשִּׁיטוֹת הַתַּחֲלוּלָה.
מִלְחָמָה גְּצָחִית, שְׁעוֹדָנָה גְּטִשֶׁת בְּעֵז, מִלְחָמָה
שֶׁעַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לֶלְחֵם וּלְמָסוֹר נַפְשׁוֹ בְּכָל
כּוֹחוֹתָיו לְמַעַן גְּצָחוֹן הַשִּׁיטָה הַקָּדוֹשָׁה. וּבִיוֹמֵן
שֶׁלְפָנֵיכֶם תּוֹכְלוּ בְּסִיעָתָא דְשִׁמְיָא לְרֹאוֹת
וְלִצִּיץ פְּנִימָה אֶל קוֹרוֹת הַיָּמִים - לְמַעַן יִדְעוּ
דּוֹרוֹתֵיכֶם.

וְחַיִּיל וְרַעְזָה יֵאָחֲזוּן.

כָּבֵר בָּתֵּם אֲמִירַת הַסְּלִיחוֹת - בְּמוֹצָאֵי מְנוּחָה הַרְגִּשְׁתִּי שֶׁהוֹלֵךְ לְקוֹרוֹת בּוֹיז'נִיץ דָּבָר שֶׁלֹּא
הָיָה מֵעוֹלָם. זַעֲקָתוֹ - זַעֲקַת הַכָּאֵב הַמְּהִדֶּהֶדֶת שֶׁל הַרְבֵּי שְׁלִיט"א בְּפִסּוֹק 'וְאֵת כָּל הַרְשָׁעִים
יִשְׁמִיד..'. הַדְּהָדָה בְּרַחֲבֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ הַגָּדוֹל, חֲלַחְלָה לְעֶצְמוֹת הַיָּטֵב. הַמִּיקְרוֹפּוֹן שֶׁהִחְבֵּא
בְּמִידִיּוֹת עַל יְדֵי אֲנָשִׁים שְׁפִלִּים הוֹכִיחָה לִּי שֶׁאֲכֹן עֲנָנִים שְׁחֹרִים מִתְקַרְבִּים, אֲךָ לֹא יִדְעָתִי
עַד כֵּמָה...

בּוֹקְרוֹ שֶׁל עָרֵב רֹאשׁ הַשָּׁנָה. עֲמַדְתִּי לְתַמִּי בְּלוּבֵי שֶׁל בֵּית הַמִּדְרָשׁ הַגָּדוֹל, מַעֲיִן בְּמוֹדְעוֹת
שֶׁנִּתְּלוּ עַל יְדֵי הָאֲרָגוֹנִים הַשּׁוֹנִים בְּמַחְנָנוּ. לִפְתָּע נִחַתָּה מִהֶלְמָה עַל כִּתְפִי, חֲבֵרֵי הַיָּקָר ר' א.
ש. עֲמַד מֵאַחֲרֵי סוּעַר וְנִרְעַשׁ, פָּנָיו חֲוֹרוֹת וְשִׁפְתָיו רוֹטְטוֹת...

נִבְהַלְתִּי לְמִרְאָה צוּרָתוֹ. רָצִיתִי לְמַהֵר לְהִגִּישׁ לוֹ כּוֹס מִיַּם קְרִירִים לְהַשִּׁיב נַפְשׁוֹ, אֲךָ הוּא עֶצֶר
בְּעַדִּי וּמִנֵּעַ אֶת לִכְתִּי, 'דּוֹד' שָׁח לְעִבְרֵי בְּסַעְרָה. 'סֵאִיז שְׁלַעַכְט, דִּי מַצַּב אִיז גַּעֲפֶערֶלְעך...'. אָמַר.
כּוֹלוּ מִתְנַשֵּׁף וְסִהְרֹרִי, מָה אֵרַע? מָה כָּבֵר שׁוֹב קָרָה?

שלא תדע מצרות, אויף אלע גויים געזאגט, המשיך בסערתו וס'הרורייתו. אתה יכול כבר לדבר נורמלי! סנטתי בו ברגזה, הוא כבר מתח את סקרנותי עד כדי חמום העצבים.

די רבי גייט נישט צו צו מלכויות זכרונות שופרות! הטיח.

ב-ו-ם. פצצה הונחתה עלי, ראשי הסתחרר סביבי. הצבע אזל מפני. וכמעט קרסתי על הקרקע. מאבד את הכרתי כליל.

בתם שניות הלם שאלתיו בגמגום חור ונרעש מ... מ... מנין לה הידיעה האימה והנוראה הזו?? תבעתי לדעת. ומה הסבה שגרמה לכך?

הרבי לא יגש לעמוד ל'מלכויות זכרונות שופרות' הישמע כדבר הזה במחננו?! כל הדורות מסרו חסידים את נפשם. שוטטו בהרים ובגבעות. כתתו רגליהם בדרכים המפתלות. נטשו את ביתם ועיירתם בכדי לזכות לשמע את המלכת מלך העולם, מפרש יוצא מפי כהן גדול בקדשה ובטהרה.

כל הון לא ישווה לשמע קולו הקדוש בערבות שאין כמוהו מתרפק בבכי כבן אצל אב "קדוש אתה ונורא שמיה ואין אלק - ה - ה - ה מבלעדי - ה" והשנה לא נזכה לכך... לא נשמע אל הרנה ואל התפלה.

בכל שנות ההסטוריה לא ארע שרבי לא יעבור לפני התבה בתפלת המוספין בימי ראש השנה, מנין נשאב כוחות לעבד את השם בשנה הבאה.

זהו הודעה רשמית פונעם רבינ'ס שטוב. נענה אלי, והנמיה את קולו למען לא יגיע הדבר לאזנים לא רצויות. והוסיף: שמעתי שכבר החליטו מי יגש לתבה. ואף נסו לבקש ממורנו הרב אב"ד שליט"א שיגש באחד הימים.

קורטוב של חיות נסכה בעצמותי המזעזעות. האם נזכה שלפחות הרב בנו יקירו של הרבי שליט"א יגש לפני התבה לפחות נשמע את נוסחו של הרבי, בתפלת הרב נוכל בוודאי להתרפק בגעגועים לתפלותיו של הרבי.

צר לי לבשר לה. אכזב אותי באמרו. הרב סרב נחרצות! הוא הודיע ואמר שמלכויות זכרונות שופרות הנו תפלתו של הרבי בלבד. והוא אינו רבי! ובאם הרבי אינו יכול להתפלל בגין חלשתו המרבה, אזי שימנו שליח צבור בקיא בנסח שיתפלל, הוא אינו רבי ואין ממה לדבר כלל.

רגע... קטעתי את חברי באמצע דבורו. ואלו שהולכים להתפלל לפני העמוד...

נאלצנו לסיים את השיחה מחמת זוג עינים זועמות ואימתניות שננעצו בנו. אחד הקדקודים, מהמושחתים שבחבורה, שמע את שאלתי ולגדל פחדים ממנו וממעשיו... הוכרחתי להמלט מהמקום טרם יבולע לי...

י"א אמת ציון לא תזדה

אחחח... כה מר וכואב. כה דוקר וחותר. בית המדרש גדוש

בְּאַלְפֵי חֲסִידִים שֶׁעָלוּ לָרֶגֶל מֵרַחֲבֵי תֵבֵל. רְצוֹנָנוּ לְרֹאוֹת מַלְכָּנוּ... אוֹי מָה הָיָה לָנוּ... וְאַף לְהִתְפַּלֵּל כְּפִי שֶׁהִתְפַּלֵּל רַבָּנוּ אוֹר חַיֵּינוּ שְׁלִיט"א לֹא הִרְשָׁה לָנוּ. שְׂבוּשִׁים וְסְלוּפִים בְּקִטְעֵי הַנוֹסָח הַמְּקוּדָשׁ, קִנְיִיטְשׁוֹן שׁוֹנִים וּמְשׁוֹנִים מוֹזְרִים הוֹכְנִסוּ בַּתְּפִלוֹת. נִרְאָה שֶׁמִּנְסִים בְּכָל כּוֹחַם לְקִטֵּעַ וּלְהַפְסִיק אֶת הַקָּשֶׁר הָעֵז לַרַבִּי שְׁלִיט"א, לֹא דֵי לָהֶם שֶׁלְקָחוּ לָנוּ אֶת הַרַבִּי, תָּלְשׁוּ אוֹתוֹ בְּאַכְזָרִיּוֹת מִצֵּאן מִרְעִיתוֹ, הוֹבִילוּ לְחוֹלְשָׁתוֹ הַרְבֵּה, גַּם אֶת הַנוֹסָח נוֹטְלִים מֵעַמָּנוּ...

כְּמַחְצִית שָׁעָה לְאַחַר הַתְּפִלָּה עֲמַדְנוּ כִּמָּה בּוֹדְדִים וְהָעֲלִינוּ זְכְרוֹנוֹת הוֹד מֵהַתְּפִלוֹת הַלוֹהֲטוֹת שֶׁזָּכִינוּ לַחֲזוֹת וּלְשִׁמֵּעַ בְּצֵל הַקֹּדֶשׁ בְּשָׁנִים קִדְמוֹנִיּוֹת. בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה לִפְנֵי שָׁנָה עֲדִיין הָיָה אוֹיֵר קֶצֶת יוֹתֵר מְזֻכָּר וְצַח מֵהַשָּׁנָה... הַתְּבַדַּחְתִּי בְּכָאֵב, כְּשֶׁאֲנִי מִבְּחִין אֶת חֲבֵרֵי מִנְּגֵב אֶת עֵינָיו הַלְּחוֹת, **כִּיצַד אוֹמְרִים בְּאַחוֹת קִטְנָה 'רְעָה אֶת צֵאנָה אֲרִיּוֹת זְרוּ' הַפְּטִיר חֲבֵרֵי בְּמֵר לִיבּוֹ.**

לֵךְ דּוֹר דּוֹרֵינוּ אֶרְכֵּי פֶלֶא

תְּפִלַּת עֲרֵבִית בְּלִיל ב' דְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה הִרְעִיפָה טִלְלֵי תַחֲיָה וְנִסְכָּה קִרְטוֹב שֶׁל חַיּוֹת בְּנִשְׁמוֹת הַחֲסִידִים, שִׁידְעוּ אֶת אֲשֶׁר לִפְנֵיהֶם וְהִכִּירוּ בְּרִצּוֹן הַקֹּדֶשׁ אֶף בְּזִמְנִים קָשִׁים אֵלּוּ - לְאַחַר שֶׁזָּכִינוּ לַחֲזוֹת בְּחוּשׁ שְׁאֲנִי הַשֵּׁם לֹא שְׁנִיתִי רַבָּנוּ שְׁלִיט"א לֹא הִפָּךְ אֶת דַּעְתּוֹ וְלֹא

שָׁנָה אֶת הַדְּרָכָתוֹ, אֶת מִי שֶׁקָּרַב כָּל הַשָּׁנִים, מְקָרַב אוֹתוֹ גַּם הַיּוֹם. וְאֶת מִי שֶׁהִרְחִיק בְּמִשְׁפָּה הַשָּׁנִים, מִרְחָק וְעוֹמֵד הוּא.

דָּבָר זֶה הָיָה לְקוֹץ וּלְצִנִּינִים בְּעֵינֵי 'רֹאשֵׁי הַמַּהְפָּכָה' שֶׁהָיוּ בְּטוּחִים שְׁלֹא־אֲחֵר 'הַצִּלְחָתָם' הַבְּזוּיָה לְהַחֲלִישׁ אֶת הַרַבִּי, וַיִּזְנִיץ שְׁיִיכָת לָהֶם, וְרַק לָהֶם. וְהִנֵּה הַתְּנַפְּצָה אֲשֶׁלִּיתָם וְנִמְוָגָה תוֹחֲלָתָם כְּעֵשׂוֹן כָּלִיל.

וּמַעֲשֵׂה שֶׁהָיָה כָּף הָיָה:

הַרַבִּי נִכְנָס לַתְּפִלַּת מַעְרִיב (נִכְנָס כְּוֹנֵנִתִי מוֹבֵל עַל כֶּסֶּא, אֶף קָשָׁה עָלַי הַדָּבָר לְכַתֵּב שֶׁהַכְּנִיסוֹ אֶת הַרַבִּי, אוֹי לִי וּלְנַפְשִׁי שֶׁבַּעֲוֹנֹתַי חֲזִיתִי בְּמַחֲזָה מֵר וְנִמְהָר שֶׁרַבָּנוּ מוֹבֵל עַל כֶּסֶּא בְּחוּצוֹת קִרְיָה).

וּבְהִגִּיעוֹ לְמִקְוָמוֹ סוֹבֵב אֶת רֹאשׁוֹ לְעֵבֶר מוֹרְנוּ הַרַב שְׁלִיט"א וְהוֹרָה לוֹ לְגִשֵּׁת לִפְנֵי הַתִּיבָה לַתְּפִלַּת עֲרֵבִית. לְפִלִּיאֵת כָּל הַצּוֹפִים נִעְנַע הַרַב בְּרֹאשׁוֹ בְּשִׁלְיָה וְהִרְאָה שֶׁהַרַבִּי יָגֵשׁ, כְּבִשְׁנוֹת קֶדֶם. רַבָּנוּ הַחוּהָ שׁוֹב שֶׁהַרַב יִתְפַּלֵּל לִפְנֵי הַתִּבָּה, אֶף הַרַב סָרַב וְלֹא זָע מִמִּקְוָמוֹ.

(כְּמוֹבֵן שְׁאִינִי מִתִּימָר לַחֲתוֹר לְדַעַת קִדְשׁוֹ שֶׁל רַבָּנוּ הַקֹּדֶשׁ וּבְנוֹ הַרַב הַקֹּדֶשׁ. שִׁשְׁנֵיהֶם הֵינָם נִשְׁמָה קְדוֹשָׁה אַחַת בְּגוֹפִים מְחוּלָקִים, וְכִפִּי שֶׁהַתְּבַטָּא הַרַבִּי הַקֹּדֶשׁ לְאַחַד 'מִיר מִיִּין זוֹן זַעֲנָעוּ אֵיִינְט'ס וְהַחוּוָה בְּאַצְבָּעוֹתָיו לְאוֹת וּלְסִימָן).

וּלְגִדֵּל שֶׁמִּחֲתָנוּ זָכִינוּ וְנִשְׁמַע קוֹלוֹ מִהֲדָהָד בְּרָמָה "אֵי בְּרָכוּ... אֶת ה' הַמְּבָרָךְ". אָכֵן קוֹלוֹ חָלוּשׁ וְשָׁבוּר, אוֹלָם זָכִינוּ לְשִׁמְעַת קוֹלוֹ בְּקִדְשׁ. דֵּי שְׁפָעֵז'ן הָאֵט זִיף אוֹיִסְגֶּעֶצְאַלְט! (הַהוֹצָאוֹת הַשְּׁתַּלְמוֹ) הֵלֹא דָּבָר הוּא. שְׁמַעְנוּ אֶת הַרַבִּי הַקֹּדֶשׁ בַּתְּפִלַּת מַעְרִיב, מִי הָאֲמִין שְׁעוֹד נִזְכָּה הַשָּׁנָה?!

וְדַבָּר אֵלֶּיךָ וְחַיֵּים אֵלֶּיךָ

בְּאַמְצָע שִׁיחֲתָנוּ נִפְתַּחַה דָּלֶת חֲדָרוֹ שֶׁל הַרַבִּי (הַחֲדָר הַחֲדָשׁ שֶׁבָּנוּ בְּמִזְרָחָה שֶׁל בֵּית הַמִּדְרָשׁ...), וְדַמּוּתוֹ שֶׁל מוֹרְנוּ הַרַב שְׁלִיט"א נִרְאָתָה בִּפְתָח. נַעֲמַדְנוּ בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ, מִיִּיחָלִים שְׁשׁוּם עֵין הָרַע לֹא תִבְחִין שְׁאֲנוּ מְכַבְּדִים אֶת רַבָּה שֶׁל שְׁכּוֹן וַיִּזְנִיץ, כִּי אִם מִיִּשְׁהוּ יִבְחִין בְּכָף - רַע וּמֵר יֵהֵא גּוֹרְלָנוּ.

הַבְּטָתִי יָמִין וּשְׂמָאל לַוּוּדָא שְׁאֵף אֶחָד לֹא מִבְּחִין בִּי בְּקִרְבָּתִי אֶל הַקּוֹדֶשׁ, רְצִיתִי אֶפִּילוֹ לְאַחֵל מִזֵּל טוֹב לָרֶגֶל הַשְּׁמִיחָה בְּמַעוֹן הַקּוֹדֶשׁ בְּהוֹלָדַת הַבַּת לְהַרַב חַיִּים מֵאִיר שְׁלִיט"א אֲבָל רָעַדְתִּי שִׁיפְרִסְמוּ זֹאת בְּחוּצוֹת...

הַרַב יָצָא מִפְּתַח הַחֲדָר וְנִגַּשׁ לְכוּוֹנֵינוּ כְּשֶׁפְּרוּסָת מְזוֹנוֹת בִּידִיו הַקְּדוֹשׁוֹת, וְכֹה סִפֵּר:

בְּסִיּוֹם הַתְּפִלָּה נִכְנַסְתִּי אֶל הַקֹּדֶשׁ וְחֲזִיתִי שְׁפָנִיו נְפוּלוֹת וְאִינוּ מְגִיב לְמַתְרַחֵשׁ סְבִיבוֹ. הַגָּבָאִים הַפְּצִירוּ שִׁיקְדֵּשׁ עַל הַיִּין אֶף הַרַבִּי הַקֹּדֶשׁ אִינוּ מְבִיט כָּלִל לְעֵבֶרָם וְאִינוּ

קִשָּׁה נֹסֶפֶת.

מורנו הרב שליט"א מאשפז בבית הרפואה 'מעיני הישועה' בעקבות 'רויז' (שושנה) ברגלו, כפי הנראה ישהה הרב ביום הקדוש במקום שהותו.

אכן כן הווה. במשך היום הקדוש כתתו האברכים את רגלם בחום ובצום, וזכו להתפלל עם הרב, וכפי ששח לי אחד במוצאו של יום, היה שוה ללכת כל תפלה מחדש אל הרב מאשר לשהות דקה בודדת בבית המדרש הגדול. מה נכון ואמת הנם דבריו.

לקראת תפלת נעילה נחפז אחד לבוא ולהודיע שברצות השם יעלה הרבי הקדוש לתפלת נעילה, ונזקה לחסות בזיו פניו הטהורות.

כלל האברכים אצו ורצו במהירות לעבר בית המדרש לחזות בצורת הקודש.

לקראת סיום הצום מהר ר' אליעזר גפנר לביתו שבסמיכות מקום, רוקן את המקפיא הגדוש במיני מאפה, צרף את המצרכים להכנת כוס קפה מהביל, ואץ חזרה לבית הרפואה להשביע נפש שוקקה ב'אויס-פאסטן' כמסרת יהודים בכל מקומות מושבותיהם, ולמען לא יקפחו האברכים שמסרו את נפשם, משכרתם ועבודתם בשביל להתפלל עם הרב ששהה במקום.

מגביה את עיניו הקדושות, כל העומדים בחדר בשעה זו נסו את מזלם אך ללא הועיל... לבסוף נאלצו הגבאים שלא חפצו להזדקק לכה, אך לא נותר להם ברירה ופנו ובקשו ממורינו הרב שליט"א שיגש אל הקדש, אולי יעלה בידו שהרבי יעתר ויקדש לכבוד יום טוב ויטעם מאומה.

מורנו הרב אב"ד שליט"א נגש אכן אל אביו הקדוש ואמר לו: טאטי, מ'האט שוין גענדיגט צו דאווענען, ס'איז שוין שפעט, טאטי זאל קדוש מאכן. תכף כשיצאו דברים אלו הגביה הרבי את עיניו, שלח ידו לעבר היין וקדש.

לאחר הקדוש ברח הרבי על עוגת הדבש (כנהוג בחדש תשרי) ומיד לאחר שטעם מהמזונות נטל פרוסה מכבדת ונתנה לבנו מורנו הרב שליט"א והוסיף לאמר: "זאלסט זוכה זיין צו מחדש זיין חדושים מן השמים".

(עובדא נורא הוד זו ספר הרב שליט"א לר' אליעזר גפנר שעמד והמתין ליציאתו מהחדר, ושמע את הספור מפה קדשו).

ויזן צום ספור

בימים שבין כסה לעשור, בעודי יושב בכולל מהרהר ומחשב מה יהיה? מה עוד יהפכו אותם הפוחזים בממלכת ויז'ניץ למעו השגת כבוד ושלטון? כמה עוד ירמסו את כבודו של הרבי הקדוש ובנו יקירו מורנו הרב אב"ד שליט"א על שאינם נאמנים לגחמותיהם ומעלליהם? ולפתע נחתה עלי הודעה

לקראת חג הסוכות שחרר מורנו הרב שליט"א מבית הרפואה לשמחת לב אנשי שלומנו.

בפרוס חג הסוכות את כנפיו על שכון ויזניץ התבשרתי בעוד בשורה, שאני בעצמי לא ידעתי כיצד להגיב בשמיעתה, האם למלא פי שחוק או לפרוץ בבכי תמרורים.

וכך פרסם בחוצות.

ושמחת בחגיגה. למען הרבות השמחה והצהלה בימי חג הסוכות הקרב ובא, יערכו שמחות בית השואבה מדי יום ביומו בשעה שמונה בערב בלוויית כלי שיר, תוף ומחול.

לבי נפל בקרבי למשמע הודעה זו, 'האם את כל מה שהרבי הנחיל והדריך במשך שנות מלכותו ברצונם לעקור ולשרש?! כלחף השור את ירק השדה... האם בכל השנים בצלו של הרבי - ירפאהו ה' במהרה לא שמחנו בשמחה אמיתית, פורצת גבולות בחג הסוכות בו נצטוונו לשוב ולשמח?! והיית אף שמח....

שמעתי מספרים, בליל אושפיזא דמשה רעיא מהימנא ישב הרב הקדוש בביתו באמרי ברוך ואוה לעלות ולהראות בצל הקדש בטיש המרומם לרגל היום הגדול.

בזמן זה שהו בבית פנימה כמה מהמקורבים שברשותם מכונית ורשיון, אף הם סרבו בכל תקף להסיע את הרב במכוניתו מאימת הרשעים. אוי לנו שכה עלתה בימינו. מפחדים לפסוע ולהתקרב אל

הרב, אף ורק בגין חטאו ועונו הנורא, נאמנותו והתקשרותו אל אביו הקדוש!

אחד הנוכחים ור' חיים מאיר זיידה שמו נחרד למשמע אזניו. הרב תר אחר נהג לעלות לסכה הגדולה... קפץ על ההזדמנות והודיע למורינו הרב שליט"א שברשותו מכונית, אכן קטנה וצרה, וכלל אינה בגוחות הנדרשת... התנצל בגמגום לפני הקדוש, אף לנסע, אפשר. ואכן זכה ר' חיים מאיר שהרב הקדוש ייסע ברכבו להשתתף בטיש אצל הרבי הקדוש

עובר לנסיעתו ערך הרב התרת נדרים עקב הנהגתו בקדש שלא לנסע במונית בימי חל המועד, וכעת בשביל לעלות להסתופף בצל הקדוש הפר את מנהגו בקודש רבות בשנים.

השאלה האם אין האלף לא לציט אלא

אווירת ימי הדין מנשבת בחוצות, שקט ודומיה ברחוב שמופר בברכת אגוט קוויטל, נרגשים צועדים הילדים ברחובות העיר ברוב חשיבות כשהאגודות ערבות בידיהם כשרביט המלך.

ביום האמש קבלתי עדכון שמארגנים מגן לעלות להתפלל באמרי ברוך 11 לרגל היום.

מהרתי גם אני להמנות על הזוכים והייתי בין המשכימים קום ולהמתין מחוץ לדלת מצפה להכנס אל הקדש.

זכינו והרב נגש לפני התיבה כנהוג, עטוי בקיטל וישוב על מקום קדשו בראש השולחן, ובפרט כשהחל הרב את התנועה המרטיטה

נְעֻנְעִים' שֶׁזָּכִינוּ לְשִׁמְעַם מֵהֶרְבֵּי בְּשָׁנוֹת מַלְכוּתוֹ
הַקְדָּמוֹנִיּוֹת מִתְרַפֵּק בְּבִכִּי וּמִתְחַנֵּן בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ.

אִי הוּא לֵךְ וְאֵילֶכְךָ, אִי עֲלֶה וְאֵרֹם.

דִּי שְׁפִיץ פֿון דִּי הַיִּלְיָגֶע טֶעג הֵינִי הַחֵג 'שְׁמִינִי עֶצְרַת -
שְׁמַחַת תּוֹרָה' כְּפִי שֶׁכָּתְבוּ הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים
שֶׁתְּכַלִּית כָּל הַתְּפִלוֹת בִּירַח הָאֵיתָנִים הוּא לְהַגִּיעַ
מִזְכָּכִים בְּמַקְצַת ל' אֶתְּהָ הָרֵאִית לְדַעַת.

וּלְגָדֵל שְׁמַחְתָּנוּ הַתְּבַשְׂרָנוּ שְׁבִיּוֹם זֶה נִזְכָּה בְּזִכְיָה
רַבְּתִי שִׁייעָרוֹ הַקְּפוֹת נַעֲלוֹת בְּבֵיתוֹ נֶאֱוָה קוֹדֵשׁ.
בְּשָׁעוֹת לִפְנוֹת עָרַב עָלָה הָרֵב לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלַּת מִנְחָה
וּמַעֲרִיב בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ.

בְּתֵם הַתְּפִילָה נִשְׁאַר הָרֵב לְהַקְפוֹת, וּמִשָּׁן כָּל הַזְּמַן
הַתְּבוֹנוֹ בְּצוּרַת הַקּוֹדֵשׁ מִבְּלִי לְהוֹרִיד מִבֶּט אֶף לָרַגֶּע קַל.
כְּאֲשֶׁר יֵצֵא הָרֵבִי אֶת הַהִיכָל חֹזֵר הָרֵב שְׁלִיט"א לְבֵיתוֹ
בְּאִמְרֵי בְּרוּךְ וְשִׁמְהָ נַעֲרֻכוּ הַקְּפוֹת מְרוֹמָמוֹת, אָכֵן
בְּמַתִּי מֵעֵט מִמֶּשׁ אֶף בְּרוֹמָמוֹת וְהַתְּעַלּוֹת שְׂאִי אֶפְשָׁר
לְתֹאֵר.

הֵבִיאוּ אֶת הַסֵּפֶר תּוֹרָה (הַזְּעִיר, שֶׁבַחֲזֻקַת ר' אֱלִיעֶזֶר
פְּרִידְמָן ז"ל, שֶׁהֶרְבֵּי מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּהַקְפָּה שְׁבִיעִית) וְהָרֵב
עָרַב אֶת הַהַקְפוֹת בְּאַנְפִּין נְהִירִין, אַחָדִים מֵאַבְרָכִי
אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ הַגְּדִילוּ לַעֲשׂוֹת, וְהֵבִיאוּ אֶת יְלָדֵיהֶם

הָרַכִּים לַעֲלוֹתָם עַל כְּתָפָם בְּהַקְפָּה שְׁשִׁית כְּנֶהוּג,
וְתֵרֵב הַשְּׁמֵחָה עַד מְאוֹד.

וּבְעֶמְדָנוּ כְּכִלוֹת חֹדֶשׁ יָמִים אֵלּוּ, עַל כָּל פְּרֻטִּיָּה,
כְּאַבִּיָּה, בְּזִיוֹנוֹתֶיהָ, וְדִקְדוּקֶיהָ, לֹא נוֹתֵר לָנוּ כִּי אִם
לְהַגְבִּיָּה עֵינֵינוּ שְׁמִימָה וּלְהוֹזִיל דְּמָעָה בְּתַחֲנָה בְּלֵב

קְרוֹעַ שְׁבוּר וּמוֹרָתָח 'וְעַל כֵּן נִקְוָה לָךְ ה' אֱלֹהֵינוּ
לְרֹאוֹת מְהֵרָה בְּתַפְאֶרֶת רַבָּנוּ' שְׁנִזְכָּה בְּמַהֲרָה לְהַבְשִׁיר
בְּבִשּׁוּרָה הַמְרַנִּינָה וְנִזְכָּה לַחֲזוֹת בְּהַתְּמַמְּשׁוֹת הַתְּפִילָה
'וְתַמְלוֹךְ אֶתְּהָ מְהֵרָה לְבִדְיָךְ עַל כָּל מַעֲשֵׂיךָ.. וְכָל
הָרָשָׁעָה כּוֹלָה כַּעֲשׂוֹן תְּכַלָּה...' בְּקֶרֶב בְּיָמֵינוּ א-מ-ן

